

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

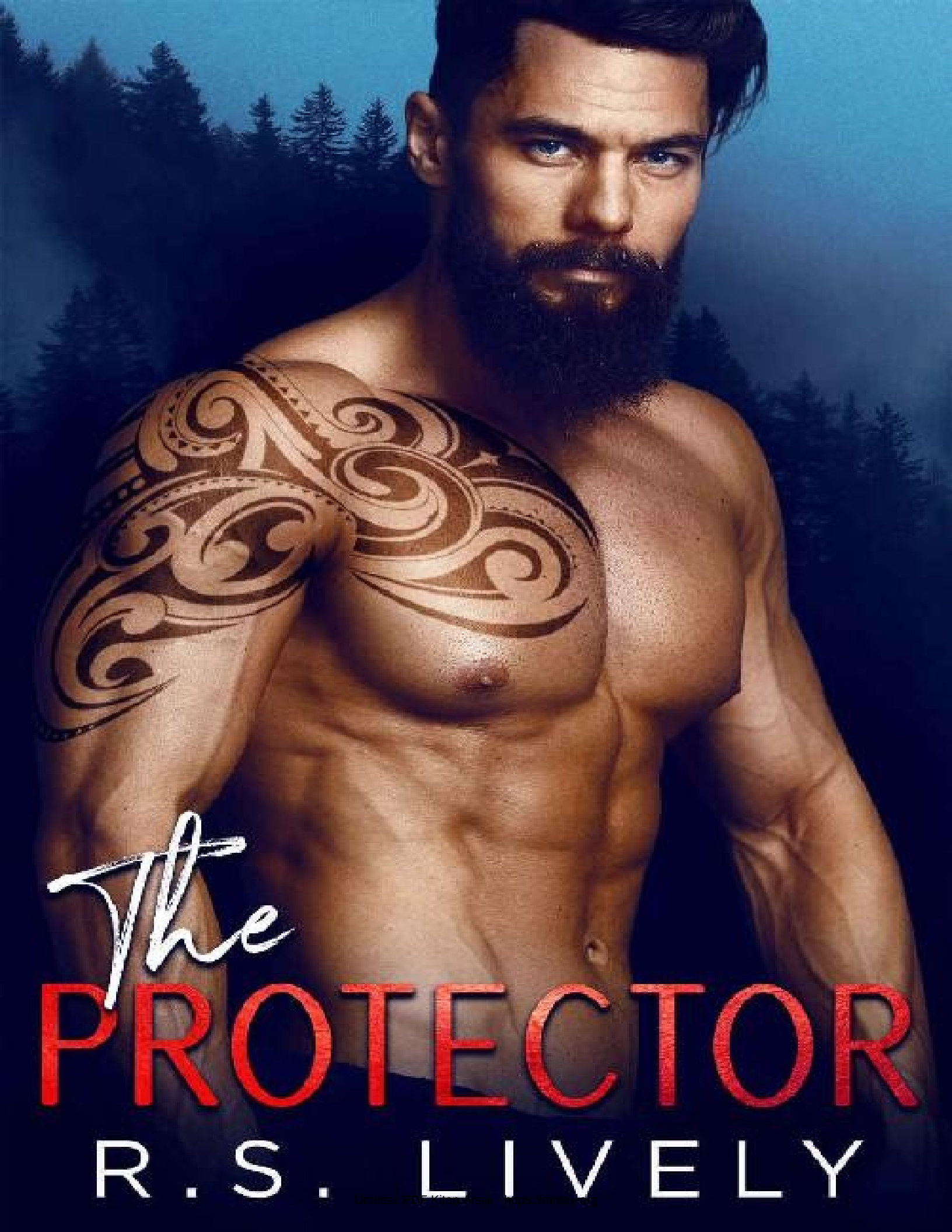
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The
PROTECTOR
R.S. LIVELY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KORUYUCU

R.S. LIVELY

Copyright © 2018 by R.S. Lively

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Önsöz

1. [Hibe](#)
2. [Celeste](#)
3. [Hibe](#)
4. [Celeste](#)
5. [Hibe](#)
6. [Celeste](#)
7. [Hibe](#)
8. [Celeste](#)
9. [Hibe](#)
10. [Celeste](#)
11. [Hibe](#)
12. [Celeste](#)
13. [Hibe](#)
14. [Celeste](#)
15. [Hibe](#)
16. [Celeste](#)
17. [Hibe](#)
18. [Celeste](#)
19. [Hibe](#)
20. [Celeste](#)
21. [Celeste](#)

Sonsöz

[Evlilik Hatası \(Örnek\)](#) [Ayrıca](#)

[R.S. Lively](#)

[Yazar Hakkında](#)

AÇIKLAMA

**Kim olduğum hakkında hiçbir fikrim yok.
Ama benim hikayem bu şekilde başlamamalıydı.**

"Kimsin sen?"

Büyük, sağlam ve gizemli.

Grant Williams sıradan zengin bir dağ adamı değil. O güzel, kırık ve benim en ateşli koruyucum.

Beni dağında baygın ve terk edilmiş halde buldu. Ölümüne terk edilmiş. Tek istediğim sorusuna cevap verebilmektir.

Ama ne kadar çok hatırlarsam, o kadar çok unutmayı tercih ediyorum.

Geçmişindeki gizem ve etrafımdaki tehlike çarpıştığında. Grant beni ve Noel mucizemizi güvende tutmak için her şeyi yapacaktır.

Eski bir denizci ile bir garsonun ortak yönünü bilmek ister misiniz? Şey, hafızamı kaybettim. O yüzden bana söylemen gerekecek.

PROLOGUE

Hibe

I odanın köşesinde, elimde bir bardak viskiyle duruyorum. Etrafımda kaos hüküm sürüyor. Otel süiti ağzına kadar insanla dolu, hiçbirini gerçekten tanımıyorum. Onları Sam davet etmişti. Ben de ona Birkaç kişiyi davet etti - belki birkaç kadını - ama görünüşe göre gidip Chicago'nun yarısını davet etti. Anla işte.

İşte size en iyi arkadaşım - onu insan kalabalığının içinde göremiyorum.

Burada bir sürü kadın var, orası kesin. Hem de güzel kadınlar. Bu konuda çok fazla şikayet edemem. Sam bu gece kesinlikle kadınları seçiyor. Ben kenarda tek başıma durup içkimi yudumlamayı tercih ediyorum.

Kabarcıklı bir sarışın, yüzünde geniş bir sırıtışla bana doğru sendeleyerek geliyor ve elini omzuma koyuyor. Şehvet ve arzuyla parlayan iri, kahverengi gözleriyle bana bakıyor. Çekici biri ama bu gece havamda değilim. Ayrıca, zaten hiçbir zaman sarışınlardan hoşlanmadım.

"Arkadaşın senin denizci olduğunu söylüyor," diyor konuşmasını geveleyerek. "Eski denizci, evet," diyorum, dikkatimi partiye odaklayarak.

Burası Chicago'da bulunduğumuz her zamanki otel odamız - ki bugünlerde bu sayı giderek artıyor. Sam işi temelli buraya taşımak istiyor ama ben yine büyük şehrin ortasında yaşamak istediğimden emin değilim. Kalabalıktan ya da şehir hayatının koşuşturmacasından pek hoşlanmıyorum. Daha yavaş bir yaşam temposunu ve burada bulabileceğimden çok daha fazla huzur ve sessizliği tercih ediyorum. Birkaç yıl önce Colorado'da satın aldığım ve bugünlerde zamanımın çoğunu geçirdiğim kulübede olduğu gibi.

Sam burayı çok seviyor. Şehrin çılgın enerjisini seviyor. Böyle bir yerde yaşamın aciliyetini ve aciliyetini. O her zaman partinin can damarı olmuştur - iyi vakit geçirmek isteyen biri. Ben bir köşede durup herkesin sarhoş olup kendini rezil etmesini izlemekten mutluyum. Hiçbir zaman Sam kadar çılgın bir parti adamı olmadım.

Sarışın benimkini sıkmak için elini uzattı. Ben de kibarca davranıp elini tutuyorum ve nazikçe sıkıyorum.

"Benim adım Petra," diyor.

"Grant," diyorum, elimi geri çekerek.

Petra elini göğsümde gezdirirken alt dudağını ısıyor, kirpiklerini baştan çıkarıcı bir şekilde kırıştırıyor. Bir kadının yüzündeki o ifadeyi bilirim ve bazı erkekler bundan hoşlansa da ben hoşlanmıyorum. Özellikle de bu gece. Bileğini nazikçe tutup göğsümden çekiyorum ve kendimi duvardan uzaklaştırıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor. "Sam'i bulmaya," diyorum.

"Jakuzide," diyor.

Yürümeye devam ediyorum ama Petra peşimden hızla geliyor. Yanıma yaklaşıyor ve bana göz kırpmıyor.

"Biliyorsun," diye mırıldanıyor. "Mayo getirmedim -"

"Ben de öyle," diye mırıldandım. "Ve jakuziye girmeyi de planlamıyorum."

Gülümsemesi kayboluyor ama yine de yanımda yürümeye devam ediyor. Benimle birlikte çatıdaki özel verandaya kadar yürüyor. Tam da aşağıda onu göremeyince şüphelendiğim gibi, sonunda Sam'i gördüm. Beklemediğim şey ise jakuzide yanında sadece bir kadın olmasıydı.

Minyon, kısa kahverengi saçlı. Bizden uzağa bakıyorlar, bu yüzden yüzünü göremiyorum, ama arkadan çok sevimli görünüyor. Tam Sam'in tipi: sevimli, minion kızlardan hoşlanıyor. İkisi yakın görünüyorlar ve neredeyse rahatsız ettiğim için kendimi kötü hissediyorum, bu yüzden merdiven boşluğunda kısa duruyorum.

Diğer yandan Petra'nın hiç utanması yok. Beni iterek geçiyor ve jakuziye doğru yürümeye devam ediyor. Birkaç adım attım ve onu durdurmak için omzundan tuttum. Dönüp bana baktı ve elimi çekerek yukarı uzandı.

"Aşağıya in lütfen," diyorum iç çekerek.

Bu çekişme sadece birkaç saniye sürdü. Kollarını göğsünde kavuşturarak bana ters ters baktı ve merdivenlerden aşağıya doğru - gerektiğinden daha yüksek sesle- beni en iyi arkadaşım ve sevimli

Bilmiyorum. Sırtları bana dönük ve Petra'nın gereksiz öfke nöbetini duymuş olsalar bile bu onları etkilemişe benzemiyor. Ya da beni bu konuda utandırmama nezaketini gösteriyorlar. Oturuş şekillerine bakılırsa birbirlerine o kadar kaptırmışlar ki muhtemelen fark etmemişler bile. Esmer kız başını Sam'in omzuna yaslamış, ileri geri fısıldaşıp kıkırdıyorlar. O kadar sevimli ve tatlı ki, ne kafamı çevirebiliyorum ne de yüzümdeki gülümsemeyi bastırabiliyorum. Sam parti yapmayı ve iyi vakit geçirmeyi seviyor olabilir ama onun çapkın olmadığını biliyorum. Her seferinde tek bir kadınla birlikte olan bir adam, hep öyleydi. Kendine birisini bulması gerekiyor. yerleşmek.

Aşağı inmek için döndüğümde Sam'in sesini yükselttiğini duyuyorum. Az önce tanık olduğum sevimli, romantik sahne göz önüne alındığında bu o kadar yersiz görünüyor ki, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için bir an için geri dönüyorum.

"Onunla buluşmayacağım, Tasha," diyor, sesi sert.

"Neden olmasın? Babam seninle konuşmak için can atıyor," diyor.

"Amcam da öyle.

Onlara şimdiden senden bahsettim ve çok heyecanlandılar."

Şimdiden aileyle tanışmaktan mı bahsediyorsun? Sırıttıyorum, kendime bu konuda ona daha sonra bir miktar bok vereceğimi hatırlatıyorum.

Jakuziden çıktıklarını duyduğumda merdiven boşluğunu yarılamiştım bile. Onlara doğru bakıyorum ama sadece Sam'i görüyorum. Yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle kurulanıyor. Esmer olan kollarını arkadan ona doluyor ve muhtemelen ondan en az bir karış uzun olduğu için bu tatlı bir jest.

Onun yanında çok küçük kalıyor ve bunu görmek kalbimi ısıtıyor. Bir süreliğine biriyle çıkmaya tövbe ettim. Eski sevgilim beni Chicago'nun yarısıyla aldattığından beri bir daha kimseye güvenemiyorum. Ama başka biriyle yakınlık kurmayı özlüyorum. Ve her şeyden çok, bir aile istiyorum. Sam de öyle. Esmer kızla işlerin yolunda gitmesi için dua ediyorum, ama o olmazsa başka biriyle. Hiç kimse bu tür bir mutluluğu ve memnuniyeti ondan daha fazla hak etmiyor. Özellikle de yaşadığımız onca şeyden sonra.

Sam kurulanmayı bırakır ve Tasha'ya döner. Kollarını ona doluyor ve başının üstünü öpüyor. Hâlâ yüzünü göremiyorum - şu anda göğsüne gömülmüş durumda. Çok rahat ve sevimli görünüyorlar. Kimseyle görüştüğünden bahsetmedi ama çok yakın görünüyorlar. Bir otel partisinde takılan iki kişiden çok daha yakın. Hayır, bu ikisi birbirini tanıyor ve çoktan ilişkiye girmişler.

Neden bundan bahsetmediğini merak ediyorum.

Her iki durumda da onun adına mutluyum. Belki de tam zamanlı olarak Chicago'ya geri dönmek istemesinin nedeni budur. Onu suçlayamam. Burada biri olsaydı, muhtemelen ben de geri taşınırdım.

Yolun geri kalanını merdiven boşluğundan aşağı, odaya doğru yürüyorum. Müzik bangır bangır çalıyor, sesler yükseliyor ve kahkahalar kırılan bardakların sesiyle noktalanıyor. Kısa etekli birkaç kadın birbirine yakın dans ediyor - belli ki etraflarında bağırان ve onları alkışlayan erkek izleyiciler için.

Bir zamanlar, üniversitedeyken, bu sahnenin içinde olabilirdim. Belki de kızları öpüşmeye teşvik eden erkeklerden biri olurdum, hatta işi daha da ileri götürürdüm. Kolorduya katılmadan önce. En iyi arkadaşlarımdan bazılarının - kardeşlerimin - ölümünü izlemeden önce. Kolordu'da geçirdiğim zaman beni değiştirdi - sanırım çoğu yönden daha iyiye doğru. Ama artık eskisi gibi parti adamı değilim. Şimdi, sadece biraz üzücü görünüyor. Şimdi herkesin buradan gitmesini ve yatağa girmesini istiyorum.

Kalabalığı tarıyorum, oradaki herkese göz gezdiriyorum. Sam'in bu insanların çoğunu tanımadığından bile eminim. Biriyle tanışmamı umduğunu biliyorum - ki bu da odadaki aşırı kalabalığı açıklayabilir - ama hayatımın aşkını bulmamın yolu bu değil. Tek gecelik bir ilişki mi? Elbette, ama benim istediğim bu değil. Bu kadınların hiçbiri şu anda benimle konuşmuyor. Hiçbiri karnımdaki ateşi yakmıyor. Ve hiçbiri eski sevgilimi unutmama yardım etmeyecek.

Hoparlörlere bağlı olan dizüstü bilgisayara doğru yürüyorum, birkaç tuşa basıyorum ve müziği durduruyorum. Herkes işini gücünü bırakıp bana bakıyor, sanki bir konuşma yapmamı bekliyorlarmış gibi. Çoğu kim olduğumu biliyor, buranın benim süitim ve partim olduğunu biliyorlar - tabii ki Sam'le birlikte. Ve şeytandan bahsetmişken, içeri doğru yürüyor, esmer - Tasha, kendime hatırlatıyorum - hafifçe arkasından geliyor.

"Pekâlâ, parti sona erdi," diye anons ediyorum.

Kalabalık yüksek sesle ve hep bir ağızdan homurdanıyor ama biraz ikna ederek kapıya doğru ilerlemelerini sağlıyorum. Sam bana sırtarak başını sallıyor ama herkesi dışarı atmama engel olmuyor. Esmer kızın elini tutuyor ve tek kelime etmeden ikisi birlikte odasına giriyorlar.

Herkes nihayet dağıldıktan sonra, harap olmuş otel süitinde yalnız kaldım. Beyaz deri koltuklar parçalanmış ve lekelenmiş ama temizletmek için para ödeyeceğiz. Hep öyle yaparız. Bu hayat benim için eskiden eğlenceliydi. Eskiden

Güneş doğana kadar parti yapmasıyla bilinirdi. Artık öyle değil. O günler çoktan geride kaldı ve benim huzur ve yalnızlık arzum her şeyden daha ağır basıyor.

En azından Sam birini bulmuş gibi görünüyor. O kadarına sevindim.

Kendime bir içki koyuyorum ve büyük resimli pencerelere doğru yürüyorum. Orada durup camın ötesindeki Michigan Gölü'nün karanlığına bakıyorum. Perdeleri kapatmadan önce viskimi sessizce bitiriyorum.

İki yatak odası var: biri Sam ve sevgilisi için, diğeri de benim için. Belki eskiden olsa Petra'nın -ya da partideki diğer kadınlardan birinin- bende kalmasını düşünürdüm. Ama bu gece değil. Artık değil. Dediğim gibi, o günler çoktan geride kaldı.

Hayatımdaki her şeyden yoruldum. Çok yoruldum. Buradan uzakta bir yere yerleşmek istiyorum. İnsanlardan uzak olmak istiyorum. Dünyadan, temel olarak. Yalnız kalmak istiyorum.

Bir gün, diyorum kendime. Şimdilik yatak odasına girip kapıyı kapatıyorum, duvarların yan odadaki kadınla en iyi arkadaşımı duymayacağım kadar kalın olmasına şükrediyorum. Yatağa uzanıyorum, ellerimi başımın arkasında birleştiriyorum ve tavana bakıyorum.

Orada ne yaptığım ya da neden bulunduğum hakkında hiçbir fikrim yok ama kesin olan bir şey var: Petra'yı bana sattığı için Sam'e cehennemi yaşatacağım.

"**D**ude, o buna değmez," dedi Sam sırtımı sıvazlayarak. "O seni hak etmiyor."

"Onu sevdim, dostum. Onu gerçekten sevdim," diye mırıldandım. "Ona bir yüzük aldım. Evlenecektik -"

Sam beni omuzlarımdan tutarak dairesinin oturma odasında volta atmamı engelledi. Beni orada tuttu. Ondan daha iriydim ama yüzündeki ifade durup söyleyeceklerini dinlememe neden oldu.

"Başka kadınlar da olacak," dedi Sam. "Dinle, hepimizi kandırdı. Kimse seni aldatacağını bilemezdi. Oyuna geldin - hepimiz geldik. Ama bu sadece onun ne kadar yalancı, işbirlikçi bir kaltak olduğunu kanıtlıyor."

"Sam, lütfen -"

"Hayır, o öyle Grant," dedi. "Kaitlyn eskiden üniversitede olduğu kız değil."

"Belki onu terk etmemiş olsaydım," dedim.

"Belki -" "Kes şunu," diye emretti Sam.

Sesi daha önce hiç duymadığım kadar yüksek, ama aynı zamanda daha sert ve derindi. Çok yumuşak başlı, yumuşak sözlü, rahat bir adamdı. Konuşacak kadar öfkeli değildi - benim gibi değil. Ama şimdi, kızgın olduğunu görebiliyordum. Bunu gözlerinden gün gibi okuyabiliyordum.

"Bu senin hatan değil Grant," dedi. 'Ülkeneye onurlu bir şekilde hizmet ettin. Bu hayata adım attığında neye bulaştığını biliyordu. Tüm bunlar boyunca senin kız arkadaşın olmayı seçti - ve eğer bu ona fazla gelmeye başladıysa senden istediği zaman ayrılabilirdi. Ama ayrılmadı. Çünkü o bencil ve çünkü o bir sürtük."

"Biliyorum," dedim bir elimi dağınık saçlarımda gezdirerek. "Haklı olduğunu biliyorum. Çok uzun zamandır birlikteyiz - tekrar nasıl çıkacağımı bilmiyorum dostum."

"Bir yolunu bulacaksın. Bisiklete binmek gibi bir şey, dostum," dedi Sam. "Bizim bir işimiz var ve gerçekten çok iyi gidiyor. Harcayabileceğimizden daha hızlı para geliyor. Kaitlyn'den daha iyi kadınlarla tanışacaksın, güven bana."

İçimi çektim ve kanepesine oturdum. Bu küçük dairede kalan tek mobilya buydu. O haklıydı. Tam bir kaltaktı ama haklı olduğunu biliyordum.

Sam ve benim artık bir işimiz vardı - başarılı bir iş. Ekonominin en çok zorlandığı dönemde en iyi gayrimenkullerden birini satın almıştık. Bir şarkı ve bir dans için onu kapmak. Sam'in babası o araziye geliştirmemize yardım etmişti ve işler oradan yükselmeye devam etti. Sam'e çok şey borçluydum. Ona geçim kaynağımı borçluydum ama daha da önemlisi hayatımı borçluydum.

O benim en iyi arkadaşımdı, ama benim için bundan daha fazlasıydı.

Hayatımı birden fazla şekilde - ve birden fazla kez - kurtarmıştı. Her seferinde - savaşın ortasında bile - sinirlerim tepeme çıktığında, soğukkanlılığını korumayı başardığını hatırlıyorum. Neredeyse her şey hakkında her zaman çok net bir kafası vardı. Ve ben soğukkanlılığımı kaybetmekle meşgulken, Sam her zaman kendi halime bırakılsam berbat edeceğim durumlardan bizi kurtaran kişi oldu.

"Bir fikrim var," diye açıkladı Sam, kanepede bana katılarak. "Bir parti verelim. Şehir merkezinde güzel bir süit tutarım, birkaç kişiyi davet ederiz ve 'Kaitlyn'i sikelim' partisi yaparız. Ne dersin?"

O zamanlar hayatım boyunca sadece bir kişiyle birlikte olmuştum. Kaitlyn benim ilk sevgilimdi ve o ana kadar onun tek sevgilim olmasını bekliyordum. Ama hayat

bu planların içine etmişti.

"Elbette," dedim Sam'in bacağını okşayarak. "Genciz, keyfimize bakalım."

"Tabii ki," dedi Sam. "Her şeyle ben ilgileneceğim. Sen merak etme."

A Ve bu lanet otel partileri böyle başladı. Bunca yıl sonra bile, hep aynı süitte yaptık. Her seferinde. Ama

Bu çok uzun zaman önceydi. Artık aynı kişi değilim. Aynı kişi olmaya yakın bile değilim. Yaşlandım, akıllandım ve o hayattan yoruldum. Sam de öyle görünüyordu ama bu konuda hiçbir şey söylemedi. Bu partileri düzenlemeye devam etti, belki de onlara ihtiyacım olduğunu düşündüğü için. Belki de nostaljik olduğu için. Yine de konuşmamızın zamanı gelmişti.

Özellikle de o ve Tasha artık birlikteyse. İkimiz de artık bunu istemiyorken vahşi ve çılgın çocuklarmışız gibi davranmaya devam etmemiz için bir neden yoktu. Ben ilgilenmezken ve Sam başka bir şeyle meşgulken mini etekli yüzlerce kızın bize atlamasına ihtiyacımız yoktu.

Otel odasının kapısının açıldığını duyduğumda hâlâ yatağımdaydım. Sam ve kızın boğuk sesleri geliyor ve onlar vedalaşırken gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Sam'in söz verdiğini duyuyorum, "Tamam, evet, baban ve amcanla tanışacağım," diyor. "Senin için bu kadar önemliyse, bunu yapacağım."

Kendi kendime sırtıyorum. En iyi arkadaşım aşık ya da ona yakın. Aferin ona.

Ön kapı kapandığında yataktan sıçrayıp yatak odasının kapısından dışarı bakıyorum. Sam kapının yanında duruyordu, yüzünde kocaman, aptal bir sırıtış vardı. Çekici bir adam ve bunu kabul edecek kadar cinselliğime güveniyorum. Benden bir ya da iki santim daha kısa olan, yaklaşık 1.80 boyundaki Sam, geniş omuzları ve kalın kollarıyla bir denizci gibi yapılı.

Sarı saçları ve peygamber çiçeği mavisi gözleri onu tam bir Amerikan rüyası çocuğu yapıyor ve yanaklarındaki gamzeler bu imajı sadece vurguluyor. Güzel bir yüzü var. Nazik ve açık, yumuşak, nazik bir görünümü var - ki bu da oldukça iyi bir çocuk olduğu için uygun. Sam'in iyi olduğu bir şey varsa o da kız arkadaşlarının aile üyelerini etkilemektir. Onu seviyorlar.

"İyi birine benziyor," diyorum.

Sam gülüyor ve bir elini kumral saçlarında gezdiriyor. "Öyle ama o da sorunlu."

"Sorunlu kızlara karşı hep bir ilgin olmuştur," diyorum. "Yine de çok kötü görünmüyordu."

Yüzü düştü. "Onun içinde çok fazla karanlık var Grant," dedi. "Ama ondan hoşlanıyorum. Ondan gerçekten hoşlanıyorum. Hem de çok."

"Dostum, herkesin içinde biraz karanlık vardır," diye cevap veriyorum. "Onun nesi bu kadar kötü olabilir ki?"

"Bir kere içki sorunu var," diyor. "Bu yüzden üst katta takılıyorduk - içkiden uzakta."

"Ayılıyor mu?"

"Çabalıyor. En iyi arkadaşı ona kalacak bir yer verdi ve şu anda ailesinin restoranında çalışıyor, kendi ayakları üzerinde durmaya çalışıyor."

"Ve aileyle tanışacaksın, ha?"

Omuz silkiyor. "Evet, sanırım onlar da emlak işindeler," diyor. "Ya da onun gibi bir şey. Gerçekten bilmiyorum ama onun için çok şey ifade ediyor, bu yüzden sineye çekip yapacağım. Bu onu mutlu edecek."

"Sen iyi bir adamsın Sam," diyorum. "Seni sevecekler."

"S Neredesin dostum?" Yalvarıyorum, bir sesli mesaj daha bırakıyorum. "Unuttun mu? McIver projesi için toplantı bu sabah. Sanırım yalnız gidiyorum. Her ne yapıyorsan, umarım eğleniyorum. Beni ara ki bir çukurda ölmediğini bileyim."

Siktir et. Bana başka seçenek bırakmadığına karar verdim. Uğrayıp uyanık olduğundan emin olacağım. Dün gece Tasha ile randevusu vardı ama telefonuna cevap vermemek onun yapacağı bir şey değil. Belki dün gece içkiyi biraz fazla kaçırmıştır ve yeterince uyumamıştır. Bu onun için alışılmadık bir durum, ama herkes hayatının bir noktasında alarmini kurmadan uyur, değil mi?

Doğruyu söylemek gerekirse, bu konuda Sam'e ihtiyacım var ve ona ulaşamadığım için stres yapıyorum. Bu mülk onun işi, benim değil. Ben sadece temel bilgileri bilirken o her şeyi biliyor. Bu özel arsa, babası öldüğünde ona kaldı ve bu proje onun bebeği gibi oldu.

Bu özel anlaşma sadece işle ilgili değil, onun için kişisel ve yanımda olmadan böyle kararlar veremem. Mülkün konut kullanımına uygun hale getirilmesi ve Chicago şehrinin umutsuzca ihtiyaç duyduğu uygun fiyatlı konutlara dönüştürülmesi için şehre bir plan sunuyoruz.

Bu durumdan herkes memnun değil. Özellikle de arka bahçelerinde daha yüksek kaliteli, lüks konutlar inşa edilmesini tercih eden NIMBY'ler. Ancak bu Sam için son derece kişisel bir konu ve her şeyin doğru olduğundan emin olmak istiyor. Ne de olsa babasının mirası.

Sam alışan, orta sınıf bir ailede büyüdü. Babası ona elinden gelen her şeyi verdi, Sam'in bğn olduğu kişi olmasına yardımcı olmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Bu mirası gururla oğluna devretti.

Arabamı Sam'in iki katlı tuğla evinin önüne park ediyorum. Arabası garaj yolunda ama içeride tek bir ışık bile yanmıyor. Yatak odasının pencerelerindeki perdeler hâlâ kapalı, yani muhtemelen derin uykuda. Muhtemelen kız arkadaşı da ona sokulmuş. şanslı pi.

Bu gizemli kadınla, Tasha'yla henüz tanışmadım ama onun hakkında konuşmadan duramıyor. İkiisi hızla ilerliyor - yani, bir gün onunla evlendiğini görebiliyor. Daha önce başka bir kadın için hiç böyle hissetmemişti ve onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum.

şansa bakın ki, birkaç dakika içinde onunla buluşabilirim.

n kapıya doğru yürüyüp zili aldım. İçeriden hiçbir ses gelmeden birkaç uzun dakika geçiyor. Uzanıp zili tekrar alıyorum. Ve tekrar. Ve yine, sessizlikten başka bir şeyle karşılaşmadım.

Sonunda, bu sinir bozucu sesin Sam'i her an merdivenlerden aşağı indirebileceğini düşünerek, telefonu basılı tutup durmadan almasına izin verdim. Kapıya kimse gelmeyince i çekip paspasın altına uzanıyorum. Orada anahtar yok. Dışarıda bir yerde yedek anahtar bulundurduğunu biliyorum ve paspasın altında olduğuna yemin edebilirdim ama orada hiçbir şey yok. Plastik görünümlü bir taş görene kadar n bahçeyi tarıyorum.

"Ciddi misin Sam?" Gözlerimi devirip sahte taşın yanına gidiyorum. Bir tüy kadar hafif. "Bunca para ve hâlâ daha güvenli bir seçeneğin yok. Aptal."

Ama Sam böyle biri. Elbette güzel bir evi ve iyi bir arabası var, ama onun kadar varlıklı olduğunu söyleyemezsiniz. Gösteriş yapmaz. İşimiz ikimizi de milyoner yaptı, ama o hala orta sınıf bir yaşam tarzını seviyor. Aslında ikimiz de yle. İkimizin de fazladan paraya pek ihtiyaı yok.

Taşın altındaki mandalı çevirerek açıyorum ve içinden bir anahtar düşüyor. n kapıya doğru yürüyüp anahtarı kilide sokup içeri girerken hâlâ kendi kendime kıkırdıyorum.

"Sam?" Karanlık eve sesleniyorum.

Kapıdan içeri adımımı attığım anda bir şey beni hemen harekete geçiriyor. Vücudumun gerildiğini ve zihnimin alarma geçtiğini hissediyorum. Ani bir korku hissi üzerime çöküyor.

Işık düğmesini açıyorum. Hiçbir şey olağan dışı görünmüyor. Ama yine de bir şeyler doğru gelmiyor.

Ev ürkütücü derecede sessiz. Çok sessiz. Acaba Sam, Tasha'nın evine arabasını bırakarak mı gitti? Umarım öyledir. Tasha'nın artık içki içmediğinden bahsetmişti, o yüzden eğer biraz içtiyse, ayık şoförün o olması mümkün. Belki dairesine geri dönmüşlerdir. Belki ev arkadaşı evde değildi ve onun evinden faydalanıyorlardı. Ya da belki yukarıda bebek gibi uyuyordur. Kontrol edene kadar bilemeyeceğim.

Elimden geldiğince sessiz bir şekilde merdivenlerden ikinci kata çıkıyorum. Merdivenlerin tepesine ulaşır ulaşmaz duruyorum. Anında omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. Etrafıma dikkatle bakıyorum, bu ısrarcı uğursuz hissin kaynağını bulmak için beynimi zorluyorum. Tıpkı alt katta olduğu gibi, hiçbir şey yerli yerinde görünmüyor. Bu korkunç dehşet hissinin nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Ortalık sessiz olsa da çok dikkatli olamıyorum ve gardımı düşürmüyorum. Her zamanki gibi silahlı değilim - bir silaha ihtiyaç duyacağıma inanmak için kesinlikle sıfır nedenim vardı. Kendimi duvara yaslayarak koridorda yavaşça yatak odasına doğru yürüyorum, nefesimi tutarak en ufak bir ses çıkarmamaya çalışıyorum. Kalbim göğsümde kekeleyen, sarhoş bir ritimle çarpıyor. O kadar sert ve gürültülü atıyor ki, evde olabilecek herhangi birinin onu duyabileceğine ikna oldum. Ama, bunun dışında, sessiz. Tamamen sessiz.

Belki de aşırı tepki veriyordumdur, dedim kendime. Denizci olarak geçirdiğim sürede çok şey görmüştüm ve tüm o anılar sel gibi geri geldi. Bazen kendinize artık bir sivil olduğunuzu hatırlatmaya fırsat bulamadan vücudunuz kendini savaş ya da kaç moduna sokar. Köşede sizi bekleyen düşmanlar olmadığını.

Yine de ölüp gitmektense aptal gibi görünmeyi tercih ederim, bu yüzden Sam'in yatak odasının kapısına ulaşana kadar kendimi duvara yaslıyorum. Biraz aralıktı. Uzanıp biraz daha açıyorum, içgüdüsel olarak irkiliyorum ve silah seslerinin duyulmasını bekliyorum. Hiçbir şey olmayınca kapıyı daha da itip içeri giriyorum - ve hemen keşke girmeseydim diyorum.

Gözlerim önümdeki manzarayı kavrayamıyor. Bu bir kabus olmalı. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca öylece durup yatağa bakıyorum,

Gördüklerimi anlamaya çalışıyorum. Küçük bir parçam hâlâ en iyi arkadaşımla kız arkadaşını yatakta birlikte seks yaparken bulmayı umuyordu. Ya da uyurken. Ya da herhangi bir şey, gerçekten.

Onun yerine, kanlı çarşaf lar içinde ölü yatan sadece Sam'dir.

Telefonuma uzandım - ve düşürdüm. Ellerim öyle titriyor ki, arama bile yapamıyorum. Kendine gel Grant, diye düşünüyorum kendi kendime. Başım dönüyor.

Ama ben yapmadım. Diz çöküp telefonumu aldım ve hızlıca 911'i aradım.

Sevk görevlisinin telefonu açmasını beklerken nefes bile alamıyorum. Zihnim dönüyor ve midem çalkalanıyor. Bir mide bulantısı dalgasıyla savaşımak zorundayım. Hastalanacakmışım gibi hissediyorum.

Hattın diğer ucundaki ses bana acil durumumun ne olduğunu sorduğu anda kusuyorum.

"Bir cinayet ihbarında bulunmam gerekiyor," diyorum, sesim kısık ve hırıltılı. Ona yerimi söylerken ve olay yerini tarif ederken sesim kendim gibi bile çıkmıyor.

"Polis birazdan orada olacak," diyor diğer uçtaki kadın.

Başka ne dediğini duymuyorum bile. Yere düşüyorum ve dizlerimi göğsüme çekiyorum. İleri geri sallanarak olduğum yerde, Sam'in yanında kalıyorum ve polisin gelmesini bekliyorum.

"T *Burası Zulu Foxtrot Üç, yoğun ateş altındayız. Hava desteği ve tahliye talep ediyoruz," diye telsizden seslendi Sam. "Tekrar ediyorum, burası Zulu*

Foxtrot Üç, ağır düşman ateşi altındayız. Çok sayıda kayıp var. Hava desteği ve tahliye talep ediyoruz. Tamam."

Bombalanmış küçük bir kasabada, bombalanmış küçük bir evin içinde sıkışıp kalmıştık. Adını bile hatırlayamıyorum. Ama bu kasaba önemli bir ikmal hattına yakındı. Son birkaç aydır, düşman kuvvetleri sivil halkın arasına karışmadan önce konvoy konvoy saldırarak bize çok zarar vermişti.

Mahalle sakinlerini sorguladık ama kimse ne bir şey gördü ne de duydu. Tabii ki görmediler. Sonunda, üst düzey yetkililer bu kadarının yeterli olduğuna ve ikmal hattını güvence altına almamız gerektiğine karar verdi. Dahiler. Sadece bir saat sürdü.

Birkaç düzine adam ve milyonlarca dolar değerinde malzeme bu kararı vermelerini sağladı. İyi ki böyle adamlar görev başındaydı.

Kasabaya broşürler atıp, sakinlere Amerikalıların geldiğini ve kasabayı boşaltmaları gerektiğini bildirdikten sonra, insanların dışarı çıkması için birkaç gün beklediler. Sonra cehennemi serbest bıraktılar. Ondan sonra, her şeyi temizlemek ve ikmal hattını güvence altına almak için harekete geçtik.

Ancak, burada sık sık olduğu gibi, her şey tersine döndü. Kasabanın üzerine saldıığımız cehennem ateşinden yılmadıkları belli olan isyancılar, çığ gibi büyüyen bombaların düşmesinin durmasını beklediler ve enkazda mevzilendiler. Doğruca pusuya düştük.

Uzaktan, teğmenin geri çekilme çağrısını duydum. Müfrezemizden ayrılmıştık - gerçi ben herkesin ayrılmış olduğunu düşünüyordum, nerede siper varsa oraya sığınmışlardı. Sam ve ben görebildiğim kadarıyla cephe hattındaki son adamlardık.

Hemen ardından orta bölgeme bir kurşun yedim. Yeleğimin içinden girdi. Kanı hissedebiliyordum, sıcak ve yapış yapıştı tenimde. Acımadı. Şoka girmiştım.

Sam'e baktım. Eğer gördüğüm son kişi o olursa, mutlu bir şekilde ölebilirdim. "Bensiz git dostum," dedim ve bunda ciddiydim. "Geri çekil."

Yüzü acımasız bir kararlılık ifadesine dönüştü. Gözleri parladı. "Hayatta olmaz," dedi basitçe. Kafamızın etrafında silah sesleri vızıldarken bile onu gün gibi net duyabiliyordum. "Seni eve götüreceğim Grant."

Yere çömeldi ve beni omzuna attı. Her nasılsa, kendisinde olduğunu bildiğinden bile şüphelendiğim bir güçle, beni sıkıca tutarak oradan son sürat koştu. Mermiler yanımdan vızıldayarak geçti ama o çok hızlıydı. Ne olduğunu anlamadan kasabanın dışına çıkmıştık bile.

Az ileride, bir Motorlu T nakil aracı görebildiğimi sandım. Diğerleriyle birlikte ağzına kadar doluydu. Biz onu gördüğümüzde motoru çoktan çalışıyordu. "Bekle!" Sam seslendi. İki denizci hemen arkadan atladı. ve yardım etmek için bize doğru koştu.

Beni omzundan indirirken "Geçti dostum," diye fısıldadı. "Her şey yolunda."

Her şey karardı.

Tıbbi çadırda kendime geldim. Gördüğüm ilk şey tepemde beliren doktorun yüzüydü. İkinci gördüğüm şey ise Sam'di. Az önce hayatımı kurtardığı aklımdan çıkmamıştı. Eğer Sam olmasaydı, tek başıma kalacaktım.

Çölde ölmek için. Hayatımı en iyi arkadaşşıma borçluyum ve bunun farkına vardığımda içimi derin bir rahatlama dalgası kaplıyor.

Sanırım gitmeye düşündüğüm kadar hazır değildim.

Doktor benden çıkardığı kurşunu açıklamaya başladığında Sam'in kolunu tuttum ve az önce kıcıımı kurtardığı gerçegini kabul ederek onu sıktım. Bana sıkı bir gülümseme ve başıyla onay verdi.

Başka bir şey söylemeye gerek yoktu.

Tören sona ermiş ve yas tutanların çoğu çoktan dağılmıştı, Orada tek başıma durmuş, önümdeki parlak, son derece cilalı tabuta bakıyordum. Sam'in hayatımı kurtardığı o ilk anın anıları kafamda tekrar tekrar canlanıyordu. Üniformalı olduğumuz süre boyunca hayatımı sayamayacağım kadar çok kez kurtarmıştı. Tıpkı benim onunkini kurtardığım gibi. Orada işler böyle yürüyordu. İşler ne kadar tehlikeli olursa olsun, her zaman arkamda onun olduğunu bilmek beni rahatlatıyordu. Sam her zaman - ama her zaman - altımı kollardı.

Bu, Amerika'ya döndüğümüzde de değişmeyen bir şeydi.

Savaş insanları birbirine bağlar. Onları arkadaştan daha fazlası yapar. Kardeşten de öte. Bu sadece kalbinizle değil, ruhunuzla da hissettiğiniz silinmez bir bağıdır. Ve Sam'in o kutuda yattığını bilmek - bana en çok ihtiyacı olduğu anda yanında olamadığımı bilmek - beni kesinlikle öldürüyor.

"Bay Williams?"

Arkamı döndüğümde uzun boylu, yapılı bir adamın arkamda durduğunu görüyorum. Resmi bir duruşu var ve gözleri önündekinden daha fazlasını görüyor gibi. Asker olduğunu sanmıyorum. Bizim müfrezede olmadığı kesin. Bu da bana onun muhtemelen bir polis olduğunu söylüyor.

"Bana Grant de," diyorum.

Elini uzatıyor ve ben de sıkıca sıkıyorum. "Derek Hartford," dedi. "Özel Ajan Derek Hartford."

Başımı eğip ona bakıyorum. "Büro adamı mı?"

Başını sallıyor. "Öyleyim," diye yanıtlıyor. "Kaybınız için çok üzgünüm." "Teşekkür ederim," diyorum duygu seline karşı koyarak.

Kendimi toparlamak için bir an duruyorum. Boğazımı temizliyorum, sırtımı dikleştiriyorum ve tekrar ona bakıyorum. En hafif tabiriyle merakım arttı. FBI'ın Sam'in cenazesinde ne işi var? Ama asıl soru şu: Benim kim olduğumu nereden biliyorlar? Ve neden?

"Sizin için ne yapabilirim, Özel Ajan?"

"Bana Derek deyin," diyor.

"Derek o zaman," diye cevap veriyorum. "Senin için ne yapabilirim?"

"Bilmenizi isterim ki, ben şahsen Mr.

Frederickson'ın ölümü" diyor.

Yaptığı açıklama beni biraz şaşırttı. Chicago Polisi bu davadan tamamen vazgeçmişti ama şimdi FBI mı ilgilenecek?

"Kusura bakma ama Derek," diyorum, "Büro neden ilgileniyor? CPD zahmete girmedi ve sadece hareketleri yaptı. Şimdi siz neden dahil olasınız ki?"

Tereddüt ediyor. Kelimelerini dikkatle seçtiğini söyleyebilirim. "Çünkü yerel LEO'lar sadece işlerini yapıyorlardı" diyor.

"Ne demek istiyorsun?"

Nefesini bırakıyor ve bana bakıyor, bakışları yoğun. "Bu oyunda benim de payım var diyelim" diyor. "Arkadaşınızın cinayeti beni derinden etkiledi ve bundan sorumlu olanları hapse atana kadar rahat etmeyeceğim."

"Anlamıyorum," diyorum.

Elini cebine attı ve bana kartını uzattı. "Bunun üzerinde benim kişisel telefonum var" dedi. "Sorunuz olursa ya da soruşturmamla ilgili durum raporu almak isterseniz, gece ya da gündüz, istediğiniz zaman beni arayabilirsiniz."

"Dinle, takdir etmediğimden değil-"

"Bunu yapanları enseleyeceğim Grant," diyor. "Sana söz veriyorum. Adaletle teslim edilecekler. Sana bazı sorularım olacak. Sakıncası yoksa birkaç gün içinde seni arayacağım."

Dalgınca başımı sallıyorum. "Evet, tabii," diyorum. "Herhangi bir şey."

Elimi bir kez daha sıkıyor. "Onları alaşağı edeceğiz Grant," diyor. "Sana söz veriyorum. Bu pislikleri ilk ve son kez yakalayacağız. Sana söz veriyorum, işimiz bittiğinde bunu bir daha kimseye yapamayacaklar."

Omzuma vuruyor ve dönüp uzaklaşıyor. Kendini adamış bir adam olduğunu söyleyebilirim. Azimli bir adam. Sanırım bu onu iyi bir Fed yapıyor. Tek sorum şu: Neden? Bu olayda onunla ilgili çok kişisel bir şey olduğunu söyleyebilirim. Sadece ne olduğunu bilmiyorum.

Onun otoparka girip koyu renkli bir sedana yönelmesini izlerken aklıma başka bir şey geliyor. Onları enseleyeceğimizi söyledi. Onları indireceğiz. Bunu kimin yaptığını bulacağız demedi. Belki sadece kelimeleri ayrıştırıyorum, ama sözlerini kafamda tekrar oynattığımda, bana bunu kimin yaptığını zaten biliyormuş ve sadece bunu destekleyecek kanıtı ihtiyacı varmış gibi geliyor.

Ya da belki de adaletin yerini bulmasını umuyorum ve bu umudu ona yansıtıyorum. Bilemiyorum.

Kartını cebime koyuyorum. Her şeyden sonra, bu karmaşada bir müttefikim olduğu için mutluyum. Gerçeği ortaya çıkarmak için benim kadar tutkulu ve kararlı görünen biri.

HİBE

18 ay sonra

T Sonbaharın sonundaki keskin esinti güzel hissettiriyor. Kış yaklaşıyor ve Colorado dağlarında bu, önümüzdeki birkaç ay içinde her şeyin acımasızca soğuyacağı anlamına geliyor. Hatta haberlere göre

İlk karımız yakında yağacak. Chicago'lu olduğum için soğuğa yabancı değilim. Sadece burası farklı - daha engebeli, daha tehlikeli ve çok daha kasvetli. Özellikle de kar altında kaldığınızda ve günlerce dışarı çıkamadığınızda. Şikayet ettiğimden değil. Burada ihtiyacım olan her şeye sahibim. Hayatın tüm lükslerine değil ama ihtiyacım olan her şeye.

Sık ormanın içinden geçen dar patikada ilerlerken dallar, yapraklar ve soğuk, sert toprak ayaklarımın altında çıtırdıyor. Güneş ufuktan yeni yeni görünmeye başlıyor, berrak gökyüzünü aydınlatıyor ve toprağa biraz sıcaklık getiriyor. Henüz çok değil, ama gelecek şeylerin kışkırtıcı bir vaadini sunuyor.

Ben şahsen soğuğu tercih ederim. Ayrıca sabahın erken saatlerinin getirdiği sessizliği de tercih ederim. Büyük şehirlerden uzaktayım ve komşularım yok. Şafak sökmeden hemen önce havada ekstra bir durgunluk oluyor. Sabah erken yürüyüşlerimi sevmemin nedenlerinden biri de bu. O mükemmel, sakin huzur. Kafamı boşaltmamı ve gerçekten zihnime odaklanmamı sağlıyor.

Yakındaki bir çalılıktan gelen hışırtı beni duraklatıyor. Mümkün olduğunca hareketsiz durarak dinliyorum. Bakışlarım çalıya odaklanmış, içinde hangi hayvan varsa onu görmeyi umuyorum. Bir şey gözlerimi yukarı doğru çekiyor. Hareket değil, başka bir şey. Durduğum yerden tam olarak seçemiyorum, bu yüzden çalıların arasındaki yaratığı unutarak yaklaşıyorum.

İlk fark ettiğim şey, yerdeki ölü yaprakların bazılarını kaplayan kan damlaları oluyor. Bir an için kalbim küt küt atıyor ama kendime şunu

hatırlatıyorum.

İleride ana bir yol var. Ne yazık ki, geyiklere ya da diğer yaban hayvanlarına sık sık araba çarpıyor ve ormanda zar zor tutunarak dolaşıyorlar. Aklıma bu kanın çalılıklardaki yaratığa ait olabileceği geliyor. Eğer durum buysa, yanımda bir av bıçağı taşıyorum. Gerekirse zavallı hayvanın acısına son verebilirim.

İzleri takip ettikçe daha çok kan görüyorum. Küçük bir hayvan için çok fazla ve gittikçe kalınlaşıyor. Hâlâ bir geyik olma ihtimali var ama her ihtimale karşı takip ediyorum. Ormanın bu kısmında ağaçlar çok sık. Yoğun bir şekilde toplanmışlar, sahip olduğum az miktardaki güneş ışığını engelliyorlar ve önümü göremeyecek kadar karanlık yapıyorlar. Çalılıklar o kadar sık ki, neredeyse onu göremiyorum. Sadece bir anlığına görebiliyorum ama evet, kesinlikle o. Çıplak ayaklarındaki pembe boyalı tırnaklar düzgün, kadınsı baldırlara kadar uzanıyor ama geri kalanı çalılar tarafından görüş alanımdan gizlenmiş. Diz çöküyorum ve yüzünü görene kadar yaprakları eşeliyorum. Kendinden geçmiş, kanlar içinde ve hareket etmiyor.

Mutlak durgunluğu ve teninin solgunluğu bana ölmüş olabileceğini düşündürüyor. Kalbim sıkışıyor. Bu birinin kızı. Birinin sevdiği biri ve ıssız bir yerde, kanlar içinde ve muhtemelen ölmüş.

Derin bir nefes alıp kendimi sabitliyorum. Hemen bir sonuca varmadan önce nabzını kontrol etmeliyim.

Hissettiklerime konsantre olmak için gözlerimi kapatıyorum ve diğer her şeyi dışarıda bırakmak için elimden geleni yapıyorum. Parmak uçlarımda hafif bir uğultu var. Henüz ölmemiş. Hâlâ zamanı var. Telefonumu çıkarıp çekmesi için dua ediyorum, çekmediğini görünce içimden homurdanıyorum. Yine de deniyorum ve sessizlikle karşılaşıyorum. Hiçbir şey yok.

"Lanet olsun," diye kendime küfrederek kadını kollarıma aldım.

Hiçliğin ortasında yaşamamanın en büyük dezavantajı, acil bir durumda cep telefonu kuleleri de dahil olmak üzere her şeyden ne kadar uzakta olduğunuzdur.

Normalde boyun yaralanması ihtimaline karşı birini hareket ettirmek istemezsiniz ama başka seçeneğim yok. Sinyal alabileceğim bir yere ulaşmak zaman alacak ve onun için buraya bir ambulans getirmek daha da fazla zaman alacak. Zamanı olduğundan emin değilim.

Kollarımda gevşek duruyor ama ağırlığı çok az. Uzun, simsiyah saçlarında dallar, yapraklar ve diğer döküntüler keçeleşmiş buklelerine yapışmış. Yüzü kanla kırmızıya boyanmış, bu da ona korkunç bir görüntü veriyor - başından yaralandığı neredeyse kesin. Doktor ya da sıhhiyecisi değilim ama kafasından akan kan miktarı, her ne vurdysa - ya da ona her

ne vurduysa - çok sert vurduğu anlamına geliyor olmalı.

Elimden geldiğince nazik davranarak, geldiğim yoldan aceleyle geri dönüp kulübeme doğru ilerliyorum. Tüm bu süre boyunca bir gözüm telefonumda, sinyal olup olmadığını kontrol ediyorum. Ne kadar çabuk yardım çağırabilirsem o kadar iyi. Yola yakın duruyorum, arayabildiğimde sağlık görevlilerinin bizi bulmasının daha kolay olacağını umuyorum.

Hadi, hadi, diye mırıldanıyorum. Kalbim hızla atıyor. Adrenalin deli gibi akıyor. Kollarımdaki kadın çok küçük ve kırılgan. Tamamen kemiksiz hissediyor ve nefes alış veriş zar zor fark ediliyor.

Sonunda sinyal aldığım anda, neredeyse kulübeye kadar geri dönmüştüm. Hızlıca 911'i arıyorum ve bağlantımın kesilmemesi için dua ediyorum. Görevli telefonu açtığında sessizce teşekkür ediyorum.

"Acil durumunuz nedir?" diye soruyor.

"Bilinci yerinde olmayan, nabızı düşük ve başından kan akan bir kadın var," diyorum. "Onu ormanda buldum."

"Konumunuz nedir?" diye soruyor.

Görevliye adresimi ve bulunduğum yerin tarifini verdikten sonra telefonu kapatıyorum. Kadını nazikçe yere yatırıp sırt üstü yatırıyorum. Ceketimi çıkarıp üzerine örtüyorum. Ne kadar zamandır burada olduğunu bilmiyorum ama dün gece ne kadar soğuk olursa olsun, hipotermi geçirmezse şaşırırm. En azından.

Her ihtimale karşı ceketimi biraz daha sıkı sarıyorum, biraz daha güvenli hale getiriyorum. Ben bunu yaparken dudakları zar zor kıpırdamaya başlıyor. Gözleri açılmaya çalışır gibi çırpınıyor ve bir yaprak gibi titremeye başlıyor. Göz kapaklarını biraz aralayıp gözlerini kısarak bana bakarken yanına diz çöküyorum.

Sonra gözleri - çarpıcı bir kristal mavisi - fırlayarak açıldı. Bana bakıyor, gözleri anlamaya bile başlayamadığım bir korkuyla dolu.

"İyisin," diyorum. "Yardım yolda."

Acı içinde inliyor ve hareket etmeye çalışıyor. Omzuna nazik bir el koyuyorum ve düz yatmasını sağlıyorum.

"Hayır, kalkma. Ne kadar az hareket edersen o kadar iyi," diyorum. "Yaralarının boyutunu bilmiyorum, o yüzden öğrenene kadar hareketsiz kalmaya çalışman en iyisi."

"Neredeyim ben?" diye soruyor zayıfça.

"Keys Creek'tesin," diyorum nazikçe. "Keys Creek mi? Neresi orası?"

Gözleri tekrar açılıyor, yüzünde hem korku hem de şaşkınlık parlıyor. Tekrar hareket ediyor ama ben onu yerde düz bir şekilde yatırıyorum. Rahat olmadığını biliyorum ama onu kollarımda tutmaya devam etmemden daha

iyi.

"Denver'ın yaklaşık 70 mil doğusunda," diyorum.

"Colorado mu? Ben nasıl -" durdu, küçük bir nefes verdi ve sanki bir yeri acımış gibi yüzünü buruşturdu.

"Sorun yok. Bir yolunu bulacağız. Sadece dinlen," diyorum. "Yardım geliyor, dayan biraz."

Hiçbir zaman besleyici bir tip olmadım. Rahatlatıcı olmak iyi olduğum bir şey değil. Hiçbir zaman da olmadı. Onu sakinleştirmek ve mümkün olduğunca hareketsiz tutmak için elimden geleni yapıyorum ama gözlerindeki panik ifadesini görebiliyorum. Elinden gelse ayağa kalkıp bacaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde buradan kaçacağından hiç şüphem yok. Onu suçlayamam ama ayağa kalkıp hareket etmesine izin vermem mümkün değil. Onun durumunda olmaz. Bir yeri kırılmazsa şanslı sayılır.

Ormanda yankılanan hafif siren seslerini duyuyorum. Sonunda kırmızı ve mavi yanıp sönen ışıkların uzaktan görüldüğünü görene kadar bir sonsuzluk gibi geliyor. Onları görür görmez, işaret etmek için ayağa kalkıyorum. Bir an sonra bir ambulans yolun kenarına yanaşır ve içinden biri kadın biri erkek iki sağlık görevlisi atlıyor.

Erkek sağlık görevlisi kadının yanına koşarken, kadın da benim yanıma geliyor. Sağlık görevlisi cesaret verici, yatıştırıcı bir tonda konuşurken kadının hayati değerlerini kontrol ederken gözlerimi olay yerinden alamıyorum.

Kadın bana elini uzatıyor. "Ben Callie Hendrix," dedi. "Bana burada neler olduğunu anlatabilir misiniz?"

"Gerçekten bilmiyorum. Ormanda yürüyordum ve onu bu şekilde buldum," diyorum. "Telefonum çekmiyordu, bu yüzden yardım çağırmadan önce onu yola yaklaştırdım. Az önce uyandı, buraya nasıl geldiği konusunda kafası karışmış görünüyor."

"Burada mı? Ormandaki gibi mi?" "Hayır, Colorado'daki gibi," diyorum.

Başını sallıyor ve diğer sağlık görevlisinin yanına gidiyor. İkisinin de kadın üzerinde çalışmasını, yaralarını sarmak için ellerinden geleni yapmalarını izliyorum. Onu nazikçe bir sedyeye yatırıyorlar, sonra da sedyeye kaldırıyorlar.

Uzakta bize doğru gelen başka bir ışık kümesi görüyorum. Bu sefer polis. İki sağlık görevlisi onu ambulansa bindirirken bir ekip arabası yanaşır. Bana sorular soracaklarını biliyorum. Hatta bu kadını daha önce hiç görmemiş olmama rağmen, bu işin arkasında bir şekilde benim olduğumdan bile şüphelenebilirler. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilecek kadar uzun süredir buralardayım.

Arabadan inen ilk polis orta yaşlı bir adam, ortası biraz yuvarlak, saç çizgisini saklamak için elinden geleni yapıyor. Bana bakarken gözleri yoğun ve karanlıktı. Ona neye benzediğimi biliyorum - belaya benziyorum.

Boyum 1.85 ve kaslıyım; dövmelemlerim, uzun siyah saçlarım ve gür sakalımla birleşince pek çok insanın gözünü korkutuyorum. Ben insanların yanından geçmemek için karşıdan karşıya geçtikleri bir adamım. Gerçeği bilselerdi - sadece yalnız kalmak istediğimi - belki de bana bakışlarında bir fark yaratırdı. Ama belki de yaratmazdı. İnsanlar sizi gördüklerine göre yargılar. Size olan tepkilerini yüzeysel olana dayandırırılar. Bu her zaman böyle olmuştur ve sanırım her zaman da böyle olacaktır.

Arabadan inen ikinci adam daha zayıf, gözleri daha az yoğun. Daha genç ve zayıf, muhtemelen teşkilata yeni katılmış. Yirmili yaşlarda olduğunu gösteren bebek gibi bir yüzü var. Tahminimce akademiden yeni mezun olmuş. Bana gülümsüyor, ben de başımla onaylıyorum.

Smiley elini uzatıp benimkini sıkıyor. "Memur James Lewis," dedi.

"Memur Frank Staggs," diyor ilk polis huysuzca. "Ya siz?" "Grant Williams. Şu tarafta oturuyorum," dedim ve elimle kulübemin yönü.

"Hı hı," diyor Staggs. "Peki sabahın bu erken saatinde burada ne yapıyordun?"

"Dediğim gibi, buralarda yaşıyorum ve sadece yürüyüş yapıyordum," diyorum. "Her sabah yaptığım gibi."

İki adam birbirine baktı. Yüzündeki ifadeden Memur Staggs'ın benim hakkımda şüpheleri olduğunu anlayabiliyorum.

"Dinle, bu kadını tanımıyorum bile. Eminim konuştuğunda bunu doğrulayacak ve sana her şeyi anlatacaktır," diyorum. "Kafamı boşaltmak için sabah erken saatlerde yürüyüş yapmayı seviyorum. Bir suç mahalliyle karşılaşmayı beklemiyordum."

Staggs kaşlarını kaldırıp bana gözümü korkutmak için olduğunu tahmin ettiğim bir bakış atıyor. Gözlerimi deviriyorum ve başımı sallıyorum.

"Kendi kendime saldırdığım bir kadın için yardım isteyeceğimi gerçekten düşünüyor musun?" diye sordum.

Lewis, "Haklı olduğu bir nokta var," diyor.

Staggs sonunda konuşmadan önce uzun bir süre beni incelemeye devam ediyor. "İletişim bilgilerinizi almamızın bir sakıncası var mı?"

soru sorabilir miyim?" diyor. Bu bir istekten çok bir talepti. "Belki adınızı arar, her şeyin kontrol edildiğinden emin olursunuz?"

"Elbette, saklayacak bir şeyim yok," diyorum ve cüzdanımı çıkarıp kimliğimi ona uzatıyorum. "Ben burada bekleyeceğim. Merak etme, kaçmak için bir nedenim yok ama benimle beklemekten çekinme. Hatta kendini daha iyi hissedeceksen silahını üzerimde tutabilirsin."

Belki de yerel polislerle alay etmemeliyim, ama elimde değil. Staggs kışında bir sopa varmış gibi görünüyor. Staggs kimliğimi kontrol etmek için polis aracına geri dönerken Lewis'le birlikte bekliyorum, muhtemelen herhangi bir arama emri ya da beni taciz etmesini haklı çıkarmak için kullanabileceği herhangi bir şey olup olmadığını kontrol ediyor.

"Denizciler mi?" Lewis bana sordu.

"Evet. Nasıl anladın?" diye sordum.

Lewis kolumu işaret ediyor. "Dövmeler," diyor. "Babam ordudaydı."

"Peki sen onun izinden gitmedin mi?" diye sordum.

Lewis gülümsüyor. "Sınavları geçemedim," diye kıkırdıyor. "Babam bunu yaşamama asla izin vermeyecek."

"Nasıl olduğunu bilirim," diyorum. Lewis o kadar da kötü değil. "Benim babam da denizciydi. Başka bir seçeneğim olduğunu hiç sanmıyorum."

Staggs hışımla yanımıza geldi ve kimliğimi bana geri verirken kaşlarını çattı.

"Kayıtlar temiz," diyor. "Ancak başka sorularımız olursa sizinle temasa geçeceğiz."

"Evet, efendim. Bunu sen yap," diyorum kuru bir sesle, sırtıtmamak ya da ona bunu söylediğimi söylememek için elimden geleni yapıyorum. Ne de olsa bu onun işi.

Cezai açıdan endişelenecek bir şeyim yok. Sarhoş araba kullanma kaydım yok. Kabahat ya da ağır suç yok. Son on beş yılda hız cezası bile almadım. Normalde içime kapanık olduğumu söylerken ciddiydim.

"Gitmekte özgürsünüz," diyor asık suratla. "Nazikçe teşekkür ederim," diyorum.

Hâlâ kafamda kadının hırpalanmış, kanlı yüzünü canlandırarak evime doğru geri dönmeye başlıyorum. Tanrım, umarım gerçekten iyi olur.

CELESTE

Itavana bakıyorum. Sert beyaz ışıklar kör ediyor. Artık hiçbir şey acımıyor, başım bile, ama içimde beni korkuyla dolduran bir boşluk var. E t r a f ı m d a boşuk sesler duyuyorum, Hem odamda hem de koridorda. İki hemşire hiç izlemediğim -ya da izleyip izlemediğimi hatırlayamadığım- bir dizinin son bölümü hakkında sohbet ediyor. Beynimi zorluyorum ama bir şey bulamıyorum. Sadece TV dizileri değil. Pek bir şey hatırlayamıyorum.

"Canım, sadece hayati değerlerini tekrar kontrol edeceğiz, tamam mı?"

Başımı sallıyorum ama ona bakmaya zahmet etmiyorum. Sesimi bulamıyorum, yine de orada bir yerde olduğunu biliyorum.

Annie - hayati değerlerimi kontrol etmemi isteyen hemşire - yaşlı bir kadın. Gri saçlarını sıkı bir topuz yapmış ve gözleriyle uyumlu açık mavi önlük giyiyor. Yüzü sıcak, arkadaş canlısı ve bana birini hatırlatıyor. Sadece kim olduğunu bulamıyorum. Hatıra zihnimin arkasında dolaşiyor, bilgiyle alay ediyor ama beynim ondan vazgeçmiyor.

Diğer hemşire Gina elindeki çizelgeye bir şeyler yazarken tansiyon manşetini koluma sarıyor. Kan basıncım kaydedildikten sonra Gina bana sıcak bir gülümseme veriyor.

"Hafızan nasıl gidiyor tatlım?" diye soruyor nazikçe. "Sana geri gelen bir şey var mı?"

Benim adımı kullanmıyorlar. Çünkü kimse - ben bile - adımı bilmiyor. Beynim acıyana kadar aradım ama bulamadım. Beni ormanda bulduklarında üzerimde kimlik olmadığını söylediler.

Benim kim olduğumu ya da nereden geldiğimi anlamalarını sağlayacak hiçbir şey yok ellerinde.

Hayatta olmak ve kim olduğunuzu ya da bulunduğunuz yere nasıl geldiğinizi bile hatırlamamak dehşet verici. Burada ne yaptığımı bilmiyorum. Nereli olduğumu bilmiyorum. Kendi adımları bile bilmiyorum.

"Hâlâ hiçbir şey hatırlamıyorum," diyorum usulca, sonunda sesimi buldum. Sesim çatlak çıkıyor ve benden geliyormuş gibi bile gelmiyor, ama bu da bir şeydir.

"Sorun değil," diyor. "Oldukça kötü bir kafa travması geçirmişsin. Biraz zaman ver, eminim her şey sana geri dönecektir."

Sesi pek de kendinden emin gelmiyor. Hemşireler birbirlerine belli belirsiz bakıyorlar. Kendilerinden emin görünmeye çalışıyorlar ama kaşlarına kazınmış endişeyi görebiliyorum. İkisi de bu endişeyi bana ifade etmeye cesaret edemiyor. En azından kasıtlı olarak. Ama yine de orada, yüzlerinde. Bana her baktıklarında. Hepsini tamamen gömmüş gibi görünmüyorlar. "Polis burada ve size birkaç soruları var, eğer kendinizi Annie'nin dediği gibi. "Eğer değilse -"

"Hayır, sorun değil," diyorum. "Ama pek yardımcı olabileceğimi sanmıyorum."

"Sorun değil," diyor Annie, elimi okşayarak. "Sadece elinden gelenin en iyisini yap."

Başımı sallıyorum ama elimden gelenin şu anda yeterince iyi olmayacağını biliyorum. Ne zaman bu lanet hastane yatağında uyanmadan önceki herhangi bir noktayı düşünmeye çalışsam, kafam bulanıklaşıyor. Küçük anı parçaları - kısacık görüntüler - göz kapaklarımda yanıp sönüyor. Ama gözümü kırptığımda tutarlı hiçbir şey göremiyorum. O küçük parçalar bile kaybolup gidiyor. Hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Bir saniyelikliğine gözlerimi kapatıyorum ve bir şeyler görmeye çalışıyorum. Herhangi bir şey. Sadece adımları bilmek bile bir başlangıç olabilirdi.

"Hanımefendi?" diye bir erkek sesi usulca odaya girer.

Gözlerimi açıyorum ve kendimi yaşlı bir polis memurunun yüzüne bakarken buluyorum. Bana acır gibi bakıyor, bu da beni rahatsız ediyor. Şu anda pek bir şey bilmiyorum ama bana acınmasından hoşlanmadığımı biliyorum. İkinci bir adam - daha genç - biraz arkada ve sağda duruyor.

"Evet?" Cevap veriyorum.

"Ben Memur Staggs," diyor. "Bu da ortağım Memur Lewis. Bugün erken saatlerde ambulans sizi aldığında biz de oradaydık ve sakıncası yoksa size birkaç sorumuz olacak."

"Korkarım cevaplar bende değil," diyorum.

"Hemşireler bize hafıza kaybı yaşadığını söyledi," diyor, sesindeki acıma yüzünde gördüğümle eşleşiyor. Bu beni daha da sinirlendiriyor. "Ama hatırlayabileceğin bir şey - herhangi bir şey - olduğunu umuyoruz?"

"Hiçbir şey," diyorum.

"Adını biliyor musun?" Staggs soruyor.

Tereddüt ediyorum. Aslında bu soru sorulduğunda hiçbir fikrim yoktu. Ne olabileceğine dair en ufak bir fikrim bile yoktu.

Cızırtılı hastane battaniyesinin kenarıyla oynuyorum. Gözlerimde yaşlar birikiyor. Beynimi zorladım ama bir şey bulamadım. Her seferinde. Sanki bir sepete uzanıyorum ama elimi çektiğimde içinde hiçbir şey yok.

Derin bir nefes alıyorum ve tekrar deniyorum. Hatırlamalıyım, diye düşünüyorum kendi kendime. Hatırlamalıyım. Bu sefer, zihnimin derinliklerine indiğimde bir şey buluyorum.

"Celeste, bella, çok üzgünüm," bir adamın sesi kafamın içinde yankılanıyor. "Keşke bu noktaya gelmeseydi."

"Emin değilim ama sanırım - sanırım Celeste olabilir," diyorum.

Genç memur elindeki küçük not defterine yazıyor.

"Celeste? Bu çok iyi. Bu harika," diyor yaşlı adam. "Şimdi, soyadınızı hatırlıyor musunuz?"

Tekrar deniyorum ama başımı sallıyorum. Başka bir şey duymuyorum. Fısıltı sesi yok. Sağır edici bir sessizlikten başka bir şey yok. Artık duyabildiğim tek şey etrafımdaki hastane ekipmanlarının bip sesi ve uğultusu.

"Seni bulan adamı hatırlıyor musun?" diye soruyor bana.

Gözlerimi kapattım. Birinin beni bulduğunu ve yardım çağırdığını biliyordum. Geçmişini düşündüğümde, evet, bir adam olduğunu biliyordum. Onu görüşüm bulanık. Tek hatırladığım iyi birine benzediği ve o olmasaydı hayatta olmayabileceğim.

"Onun hakkında pek bir şey hatırlamıyorum - hayatımı kurtarması dışında," diyorum. "Ona teşekkür edebilmemin bir yolu var mı? Kişisel olarak?"

İki adam birbirlerine baktı ve genç olan - Lewis - "Sanırım bu ayarlanabilir. Yeter ki o buna açık olsun."

"Teşekkür ederim," diyorum. "Kim bilir? Belki benim de daha çok hatırlamama yardımcı olur."

Bana birkaç soru daha sordular, hiçbirine cevap veremedim. Sanki ismimi bulduktan sonra - eğer Celeste gerçekten benim ismimse - beynim durdu. Başka bir şey hatırlayamıyorum. Gözlerim düşmeye başladı. Annie tekrar içeri girdi ve iki adamı dışarı çıkardı.

"Ağrı kesici ilaçları sık sık uykusunu getiriyor," diye fısıldıyor. "Yarın daha çok şey hatırlayabilir. O zaman geri gel."

Polisler biraz hoşnutsuz görünüyorlar ama ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar taştan kan çıkaramazlar. Hemşirenin sorduğu gibi, daha sonra gelip benimle biraz daha konuşacaklarına söz verdikten sonra, isteksizce odadan çıkıyorlar.

Başım pamukla doluymuş gibi hissediyorum ve aniden bitkin düşüyorum. Gözlerim dalgalanarak kapanıyor, ama kapanırken gözlerimin önünde bir görüntü belirliyor: gür kahverengi saçlı ve gür sakallı bir adam. Elleri tenime sertçe dokunuyor ama gözleri nazik ve güven verici. Nedense ona güveniyorum.

Her şeyin yoluna gireceğini fısıldayarak beni ormana taşıyor. Her şey yoluna girecek. Uykuya dalıyorum, onun güzel, ela gözlerini hayal ediyorum, kim olduğunu bilmesem de kendimi güvende ve emniyette hissediyorum.

Ne pahasına olursa olsun beni koruyacağını biliyorum. Beni güvende tutacağını biliyorum.

"**T** Burada seni görmek isteyen biri var canım," diyor Annie yumuşak bir sesle.

Uyanığım ama değilim. Uyanıklık ile uyku arasındaki o loş, arada kalmış durumdayım. Hâlâ tavana bakıyor, olup biten her şeyi anlamlandırmaya çalışıyorum - ama gördüğüm her şey puslu ve rüya gibi.

Bir ziyaretçiden söz edilince başımı kapıya çeviriyorum ve rüyalarımındaki -ya da hayallerimdeki ya da her neyse- adamın orada durduğunu görüyorum. Yüzü öncekinden daha netti ve yontulmuş ve pürüzlü olsa da, aynı zamanda bir yumuşaklık da vardı. Bu tam olarak tanımlayamadığım bir şey, ama dolgun sakalı ve keskin planlı yüzü erkeksilik yayarken, onda hala - tatlı - bir şey var. Ela gözleri içimi sıcaklıkla dolduruyor ve onu hemen tanıyorum.

"Beni kurtaran adam sensin," diyorum usulca.

"Öyleyim," diyor ve odaya giriyor.

Kot pantolon, koyu renk iş botları ve kırmızı bir flanel gömlek giyiyor. Bol gömleğinin altında bile ondaki gücü ve kuvveti görüyorum. Kolları neredeyse benim tüm vücudum kadar büyük. Geniş, kalın bir göğsü ve geniş omuzları var. Göremesem de vücudunun sıkı kaslarla örülü olduğunu hayal edebiliyorum. Vücudunda bir gram bile yağ olduğundan şüpheliyim.

"Merhaba. Benim adım Grant. Grant Williams," diyor, sesi derin ve gürliyor.

"Celeste," diyorum. "Sanırım. Oldukça eminim."

Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Benimle konuşmak istediğini söylediler."

"Bir kere sana teşekkür etmek istedim," diyorum yatakta doğrulup otururken. "Ve ikincisi, bir şey hatırlamama yardım edip edemeyeceğini görmek istedim."

"Sana ne olduğunu hatırlamıyor musun?" diye soruyor. Başımı sallıyorum. "Hayır, pek sayılmaz," diyorum sessizce.

Bu yetersiz bir ifade ama ona her şeyi açıklama ihtiyacı hissetmiyorum. İyi birine benziyor ve beni kurtardı ama yine de bir yabancı. Yine de, ela gözlerine bakarken, ona karşı bir bağ hissetmekten kendimi alamıyorum. Denesem bile açıklayamayacağım bir şey. Ölçülebilir bir şey değil. İşaret edebileceğim bir şey değil. Bana tanıdık gelmiyor ama bu onu tanımadığım anlamına gelmiyor.

Bana bakışından onun da beni tanımadığı anlaşılıyor. Tabii iyi bir aktör değilse. Neden ortaya çıkıp beni tanıımıyormuş gibi davrandığını bilmiyorum ama şu anda pek bir şey bilmiyorum.

"Bunu duyduğuma gerçekten üzıldüm," diyor, gözleri biraz düşüyor. "Seni bulduğumda oldukça kötü durumdaydın" diyor. "Eminim bazı cevapları çok istersiniz ve keşke size bunları verebilseydim."

"Yapardım," diyorum.

Kim olduğumu ya da nereden geldiğimi bilmediğimi fark ettiğimde gözlerimden yaşlar akmaya başlıyor. Dışarıda benim için endişelenen, hatta belki de beni arayan insanlar var mı bilmiyorum. Ve beni bulamazlarsa umutlarını kaybedip aramayı bırakacaklarından endişeleniyorum. Ya anılarımı asla geri alamazsam? Ya sonsuza dek kim olduğumu ya da nereden geldiğimi bilmeden böyle sıkışıp kalırsam?

Grant bana doğru yürürken gözyaşlarımı siliyorum. Bir mendil alıp bana uzatıyor, gözleri şefkatten başka bir şeyle dolu değil.

"Teşekkür ederim. Serbest bırakıldığımda nereye gideceğimi ya da ne olduğunu bilmiyorum," diyorum. "Peşimde biri mi var? Sadece

bilmiyorum."

Durduramadan kelimeler ağızından dökülüyor ve o kadar çok ağlıyorum ki vücudum kasılıyor. Grant önce taş kesilmiş gibi görünüyor, yatağın yanında kaskatı duruyor.

"Korkuyorum Grant. Dehşete kapıldım ama neden dehşete kapıldığımı bilmiyorum. Ve bilmemek kafamda her şeyi daha da kötüleştiriyor," diyorum. "En azından ne olduğunu ya da dışarıda beni kimin beklediğini bilseydim, tetikte olurum ya da arkamı kollayacak birilerine haber verirdim. Kendimi çok kaybolmuş hissediyorum, belki birini ya da bir şeyi görmüşsünüzdür diye umuyorum."

Ama ağlamam devam ederken uzanıp elimi nazikçe okşuyor. Dokunuşu yumuşak ve güven verici, bana beni ormanda taşırken kollarında olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlatıyor. Çok güçlü, sağlam ve güvenli. "Özür dilerim. Keşke bir şeyler yapabilseydim ya da sana bir şeyler verebilseydim.

Cevaplar," diyor. "Çalılıkların arasında tek gördüğüm sendin." "Araba yok mu, hiçbir şey? İçinde kimliğim olan cüzdan yok mu?"

Başını iki yana sallıyor. "Polisin bölgeyi aradığına inanıyorum ama hayır, ben bir şey görmedim," diyor. "Onların da bir şey bulduğunu sanmıyorum."

"Anlamıyorum," diyorum mendille gözlerimi silerken. "Beni orada öylece bırakmaları - o halimle - sanki birileri ölmemi istemiş gibi geliyor. Ama kim? Ve neden? Bir erkek arkadaşım, kocam ya da bana zarar vermek isteyecek biri olup olmadığını bile hatırlayamıyorum. Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyor."

"Bir yolunu bulacağız," diyor.

"Biz mi?" Ona bir kaşımı kaldırıyorum.

"Yani polis," diyor boştaki elini sakalında gezdirerek. "Eminim bir yolunu bulurlar."

"Sanırım öyle," diyorum kendi kendime iç geçirerek. "O zamana kadar burada sıkışıp kaldım ve hafızamın geri gelmesi için dua ediyorum."

Grant uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor. Sadece içimi ısıtan yumuşak bir bakışla bana bakıyor. Onun hakkında çok şey bilmiyor olabilirim ama nazik bir adam olduğunu biliyorum. Bunu gözlerinde görebiliyorum ve beni kurtardığında kollarında hissettim.

"Her şey yoluna girecek Celeste. Bundan eminim" diyor.

Tanrım, umarım haklıdır.

HİBE

E Gözlerimi her kapattığımda onu görüyorum. Siyah saçları yapış yapış ve kanla keçeleşmiş. Süt beyazı tenini görüyorum, morarmış ve şişmiş. Yüzünü görüyorum: Kıpırmızı bir maske. Ama bundan daha fazlası var. Evet, öyle,

Genç ve güzel bir kadının ölüme terk edildiğini görmek başlı başına yeterince rahatsız ediciydi, ama gördüğüm tek şey bu değil.

Başka birini görüyorum. Denizci arkadaşımı. İş ortağım. En iyi arkadaşımı.

Uzun zaman önce onu da kırık ve kanlı bulmuştum. Celeste'nin aksine, onu çok geç bulmuştum. Arkadaşımı kaybetmemin üzerinden bir yıldan fazla zaman geçti ama görüntüler bugün bile aklımdan çıkmıyor. Ölümün eşiğinde başka birini görmek onları daha da canlı hale getirdi ve tüm o anıları tekrar yüzeye çıkardı.

Yatakta dönüp duruyorum, yuvarlanıyorum ve komodinin üzerindeki saate bakıyorum. Saat sabahın üçünü çeyrek geçiyor ve ben gözümü bile kırpmadım. Celeste'i bulduğum gün yaptığım gibi yürüyüşe çıkmayı düşünüyorum ama vazgeçiyorum. Onu hatırlatan çok fazla şey var - bu da beni doğrudan Sam'e geri getiriyor.

Yorganı üzerimden atıp doğruluyorum, ayaklarım altımdaki masif ahşap zeminde düz duruyor. Kulübe zifiri karanlık ama gözlerim buna alışkın. Işığı yakmadan yatak odasından oturma odasına doğru yürüyorum. Burada yolumu oldukça iyi biliyorum, odanın bir köşesine sıkışmış çalışma masama ulaşana kadar mobilyaların etrafında bir profesyonel gibi manevra yapıyorum.

Sandalyeme çöküp dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve başlatıyorum. Işık gözlerimi yakıyor ama bir süre sonra alışıyorlar. Uyuyamayıp bilgisayarımın başına oturduğum ilk sefer değil bu. Sonuncusu da olmayacak.

Bu kez, ekrana bakarken, her zamanki araştırmamı - Sam'in soruşturmasını - yapmamaya karar veriyorum. Yeni bir şey olmadığını biliyorum. Aylardır bir şey yoktu. Resmi olarak hiçbir şey söylememiş olsalar da, dava Chicago Polis Departmanı tarafından esasen düşürüldü. Ne bir ipucu, ne de bir dayanakları var. Ellerin hiçbir şey yok, bu yüzden sessizce yollarına devam ediyorlar.

Bu sefer Sam'e odaklanmak yerine, başka bir arama yapmaya karar verdim. Celeste için bir tane. Kayıp kişi bilgilerini içeren bir veritabanında arama yapıyorum. Temel bilgilerini giriyorum - yaklaşık 1.80 boylarında, siyah saçlı, mavi gözlü - bilgileri daraltmaya çalışıyorum ve sonra bir şeyler açıyorum. Bir süre arama kutusunun geri gelmesini bekliyorum.

Hiçbir şey.

Doğu Colorado'da Celeste adında birinin kayıp olduğu bildirilmedi. Ülke çapında yapılan aramada birkaç sonuç çıkıyor ama hiçbirisi onun tarifine uymuyor. Neden polisin bulamadığı bir şeyi bulabileceğimi düşündüm bilmiyorum ama denemeye değerdi. Özellikle de polislerin her zaman doğru şeyi yapacağına güvenemeyeceğimi öğrendiğimden beri. Evet, bozuk olduğumu bildiğim bir sisteme pek inancım yok - dava et beni.

Onun hakkında daha fazla bilgi sahibi olmadan yapabileceğim hiçbir şey yok. Normal aramama geri dönmeden önce uzun bir süre ekrana boş boş bakıyorum.

Sam Frederickson'ın cinayet soruşturması.

Aynı sonuçlar süzülüyor. CPD'nin elindeki tek ipucunun - potansiyel bir hırsızın - tüm suçlamalardan masum olduğunun anlaşıldığı geçen yılın Aralık ayından bu yana yeni bir bilgi yok. Şahsen ben de onun masum olduğuna inanıyorum. O sadece gerçekte ne olduğunu örtbas etmek için kullandıkları bir günah keçisiydi. Ya da belki de sadece suçlayacakları birine ihtiyaçları vardı. Her iki şekilde de, o yapmadı.

Ondan sonra dava kapandı. Daha önce binlerce kez görmediğim bir şey görmeyeceğimi bildiğimden, yine de bağlantıları tıklıyorum ve kendimi hayatın birçok savaşında yanımda savaşmış bir adamın gözlerine bakarken buluyorum. Çok başarılı olan ve ikimizi de çok zengin eden iş girişimi onun fikriydi. İssızlığın ortasındaki bu kulübeye sahip olmamın sebebi bile oydu. Yalnız kalmayı tercih etmemin de dahil olduğu pek çok şeyin sebebi o. Kaybedecek ya da hayal kırıklığına uğratacak kimse olmayınca daha kolay oluyor. Ben kendime bakarım, hepsi bu. İhtiyacım olan tek şey bu. Tek istediğim bu. Başka bir şeyi ya da herhangi birini kaybetmenin bedeli benim için katlanılamayacak kadar ağır.

Aklım sürekli Celeste'ye gidiyor. Onu düşünmemeye çalışsam bile. Gidecek hiçbir yeri yok. Kim olduğunu bilen kimse yok - kendisi bile. Bu kadar çaresiz ve yalnız olma fikri, birinin sizi öldürmeye çalışıp çalışmadığını ve hala peşinizde olup olmadığını bilmemek - korkunç olmalı.

Onu o halde bıraktıklarını görünce, birilerinin onu öldürmek istediğini düşündüm. Hâlâ hayatta olduğunu öğrenirlerse ve ölmesini yeterince istiyorlarsa, tekrar deneyeceklerini biliyorum. Belki bir dahaki sefere kimse onu zamanında bulamaz ve ölür. Korkmuş bir şekilde. Acı içinde. Tek başına.

Tıpkı Sam gibi.

Onu güvende tutmaları için polise ya da adalet sistemine güvenmiyorum. Onlara güvenen insanlara ne olduğunu ilk elden gördüm. Birçoğunun sonu ölüm ya da yol kenarına itilmek oluyor. Umarım hafızasını geri kazanır ve ona ne olduğunu anlayabilirler. Umarım ona bakabilecek ve onu güvende tutabilecek birini bulurlar. Onu koruyacak birini.

Ama ben değilim. O benim sorunum değil. Onu korumak benim işim değil. Onu güvende tutmak benim sorumluluğum değil. Bu istemediğim bir sorumluluk.

Bilgisayarı kapattım ve mutfığa girdim. Saat sabahın beşine yaklaşıyor. Güneş hala pencerenin dışında görünmeye hazır değil ve arka plandaki dağları bile seçemiyorum. Tek gördüğüm ağaç silüetleri ve pencerenin ötesindeki derin, mürekkep gibi karanlık.

Normalde bu saatlerde yürüyüşe çıkardım. Ama bugün kahve makinesini açtım ve kendi kendime homurdandım. Sam'i hatırlatacak daha fazla şeye ihtiyacım yok ve baktığım her yerin bana Celeste'i hatırlatmasından korkuyorum. Bu da bana en iyi arkadaşımı hatırlatıyor.

Kurtaramadığım tek kişi.

"W Merhaba yabancı," diyor ben odasına girerken. Gülümsüyor. En azından ruh hali eskisinden daha iyi görünüyor. "Seni bir daha göreceğimi sanmıyordum."

Dürüst olmak gerekirse, bu beni de şaşırttı. O sabah kamyonetime bindiğimde, bira ve birkaç başka şey almak için markete gitmeyi planlıyordum. Bunun yerine, sanki beynim ve vücudum birlikte bana karşı komplo kurdular ve gündemlerini bana dayattılar - ve kendimi burada, hastanede buldum.

"Nasıl olduğunu görmek istedim," diyorum. "Telefonda bana fazla bilgi vermiyorlar."

"Evet, çünkü siz aileden değilsiniz. Heck, sanırım olabilirsin, sadece bilemeyiz," diyor.

Neşeli ve iyimser kalmak için çok çabaladığını söyleyebilirim, ama bunun zorlama olduğunu da söyleyebilirim. Gözleri gerçek hislerini ele veriyor. Hâlâ korkuyor. Hâlâ ona ne olduğunu bilmiyor.

"Hayır, ben aileden değilim," diye kıkırdıyorum. "Sanırım senin kadar güzel biriyle akraba olduğumu hatırlardım."

Solgun yanakları bir renkle kızarıyor ve az önce ne söylediğimi fark ediyorum. Kendimi biraz aptal gibi hissederek hızla geri adım atmaya çalıştım.

"Yani, sana güzel demem gerekmiyor ama -"

"Sorun değil," diyor usulca. "İltifatınız için minnettarım. Özellikle de bugünlerde bu kadar dağınık olduğum için."

Bu yanlış, ama onu inanılmaz derecede çekici bulduğumu inkar edemem. Kesinlikle çok güzel. Koyu renk saçları ve soluk teniyle bana Pamuk Prenses'i hatırlatıyor, her ne kadar bu solgunluğun bir kısmının kendini iyi hissetmemesinden kaynaklandığından şüphelensem de. En iyi olduğu zamanlarda, acı çekmediği zamanlarda parladığını hayal ediyorum.

Doğuştan çok güzel. Tatlı, neredeyse utangaç gülümsemesinden kristal mavisi gözlerine kadar her şey. Farklı koşullar altında tanışsaydık, muhtemelen ona çıkma teklif ederdim. Belki de etmezdim. İtiraf etmeliyim ki, o benim sunduğumdan daha iyisini hak eden bir kadın.

"Neden oturmuyorsun yabancı?" diye soruyor. "Bugünlerde rozet takmayan ve bana tonlarca soru sormayan pek misafirim olmuyor."

Yatakta daha yukarı oturuyor ve gözleri beni çağırıyor. Yanına, yatağın kenarına oturuyorum, ne hakkında konuşacağımızdan bile emin değilim. Onun hayatı hakkında soru sormıyorum. Çoğunu hatırlamıyor. Ben de kendim hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum, o zaman geriye tam olarak ne kalıyor?

"Doktorlar birkaç gün içinde taburcu olabileceğimi söylediler," diyor usulca. "İyileşmekte olduğunu söyledikleri kafa travması dışında iyi görünüyorum."

"Hafızanın o zamana kadar geri geleceğini düşünüyorlar mı?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor ve battaniyeye bakıp içinden hayali bir tüy parçası koparıyor.

"Kesin bir şey söyleyemiyorlar," diyor sessizce. "Umutlular. En azından öyle olduklarını söylüyorlar."

"Nereye gideceksin?" Ona sordum.

"Bilmiyorum," diyor, yüzünde zayıf bir gülümseme, sanki beni daha iyi hissettirmeye çalışıyormuş gibi. "Ama eminim bir yolunu bulacağım."

"Hiç paran var mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," diyor.

Gözlerinde belirsizlik ve korku parlıyor. Bu kalbimi kırıyor. Şu anda dünyada tek başına. Kim ya da nerede olduğu ya da birilerinin peşinde olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yok. Onu öldürmek isteyen kişinin onu tekrar bulup işini bitirmesini bekleyen bir ördek gibi. Sertleşmiş yanım görmezden gelmek istiyor. Derinlerde bir yerde, bu yanımın yanıldığını biliyorum.

Yanındaki masanın üzerinde duran kâğıt ve kaleme uzanıyorum. Kâğıdın üst sayfası onun karalamalarıyla dolu. Çok şirinler. Yeni bir sayfa koparıp adım ve telefon numaramı yazarken kendi kendime kıkırdıyorum.

"Seni serbest bıraktıklarında beni ara," dedim. "Ne yapabileceğimden emin değilim ama elimden geleni yaparım. Sana yardım etmeme izin ver."

"Ama -" diye itiraz etmeye başladı. "Aması yok," diyorum.

"Bunu yapamam. Benim için zaten çok şey yaptın," diyor.

"Yapabilirsin ve yapacaksın," diyorum, sesim kararlı. "Ve bunun için endişelenme bile, Celeste. Bu benim için bir sorun bile değil."

Bu gerçekten bir sorun değil. Bol miktarda param var - aslında bu benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Zaten sahip olduklarıma ihtiyacım yok ve eğer ihtiyacı olan başka birine yardım edebileceksem, bunu hiç düşünmeden yaparım. Eğer bir başkasının sonunun en iyi arkadaşım gibi olmasını engelleyecekse, daha da iyi.

Kâğıt parçasına bir süre baktıktan sonra onu katlayıp bir kenara koyuyor ve gülümsüyor.

"Minnettarım ama umarım ihtiyacım olmaz," diyor.

"Eğer yaparsan, beni aramaktan çekinme. Lütfen," diyorum. "Seni en azından bir otele ya da başka bir yere yerleştirebilirim. Bir yolunu buluruz."

Başını sallıyor. "Sanırım bekleyip görmemiz gerekecek."

Umarım hafızasını geri kazanır ve her şey yoluna girer. Umarım yoluna devam edebilir ve tüm bu yaşadıklarını unutabilir. Umarım korkularımız yanlıştır ve kimse onu öldürmeye çalışmıyordur, sadece kötü bir olay olmuştur.

Kaza. Umarım onu seven ve özleyen bir aileyle yeniden bir araya gelir ve bir yerlerde güvende ve sağlam olabilir.

Ama her ihtimale karşı, arkama yaslanıp bir başkasının zarar görmesine izin veremem. Eğer devreye girip onlara yardım edebilirsem. Bu benim sorumluluğum değil - ama bunun başkasının başına gelmesine izin veremem. Bir daha olmaz.

CELESTE

I Grant'in numarasının yazılı olduğu kâğıda uzun bir süre bakıyorum, kalbim çoktan güm güm atmaya başlamıştı. Gidecek bir yerim yoksa onu aramamı söylemişti - ve yok. Bu dünyada gidecek hiçbir yerim yok ve hala

Nereye ait olduğumu bile hatırlamıyorum.

Ama ona - tamamen yabancı birine - ulaşmak yapmak isteyeceğim son şey. Özellikle de hayatımı bir kez kurtarmışken.

Taburcu evraklarım tamamlandı ve gitmekte özgürüm. Ama nereye? Kim ya da nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim yokken nereye gideceğim? Adıma kayıtlı bir dolarım bile yok. Başka seçeneğim yok. Hastanedeki telefonu kullanmak istiyorum ve titreyen bir elle tuşlara basıp benim için yazdığı numarayı arıyorum.

Grant telefonu açmadan önce birkaç kez çalıyor. Sesini duyduğumda kalbime bir adrenalin dalgası yayılıyor.

"Grant? Ben Celeste," diyorum çekingen bir şekilde, gözyaşlarıma engel olmak için dudağımı ısırarak. "Gerçekten çok üzgünüm. Sizi rahatsız etmekten nefret ediyorum ama -"

"Serbest bırakıldın mı?" diye soruyor.

"Evet," diyorum zayıf bir sesle.

"Hemen geliyorum. Sadece sıkı durun," diyor.

Beni görmemesine rağmen başımı sallıyorum. Telefonu kapatıyor ve hat sessizleşiyor.

Tek yapabileceğim onun gelmesini beklemek.

Hastane bana bir kot pantolon, bir sweatshirt, çorap, ayakkabı ve birkaç eldiven vermişti. Dün gece soğuk bir hava dalgası gelmişti ve kış bastırmaya başlamıştı ama bana verecek gerçek bir ceketleri bile yoktu.

Karnım zil çalarak hastane kapısının dışına çıkıyorum ve temiz havanın beni yıkamasına izin veriyorum. İçime çekiyorum - ısırıcı soğuk olmasına

rağmen güzel kokuyor

ve gevrek. Her şeyi içime çekiyorum ama ait olduğum yerin burası olmadığı hissinden kurtulamıyorum. Burada olmak çok garip hissettiriyor. Neredeyse yabancı bir dünyadaymışım gibi. Nereli olduğumu bilmiyor olabilirim ama burası olmadığını biliyorum. Burası hiç tanıdık gelmiyor.

Uzakta karla kaplı dağlar var. Kırmızı ve turuncu yapraklar görebildiğim her yeri kaplıyor. Yeni düşmüş olmalılar; ağaçların hepsi bomboş. Derin bir nefes alıyorum ve gözlerimi tekrar kapatıyorum, çevrenin zihnimde bir şeyleri tetikleyebileceğini umuyorum. Belki bazı anılar canlanır. Soğukta uzun bir süre öylece duruyorum, tüm duyularım la geriniyorum ama hiçbir şey yok. Daha önce hiç burada bulunmadığım hissinden başka bir şey yok.

Ama nereden geldiğimi hatırlayamazken buraya hiç gelmediğimden nasıl emin olabilirim? Bunu açıklayamam, sadece bir his. Sadece biliyorum, kemiklerimin derinliklerinde.

Gözlerimi tekrar açıyorum ve göz ucuyla yakınlardaki bir arabada oturan birini görüyorum. Öylece oturuyordu. Beni izledikleri hissine kapılıyorum. Kollarımdaki ve ensemdeki tüyler diken diken olurken midem sıkışıyor ama kendime aptallık ettiğimi söylüyorum. Paranoyakça. Sonuçta sadece arabasında oturan biri. Burası bir hastane otoparkı, eminim birinin taburcu olmasını falan bekliyorlardır.

Camlar renkli ve karanlık, bu yüzden tek görebildiğim içerideki figürün dış hatları. Hareket ediyor gibi görünmüyorlar, ne de bir cep telefonu parıltısı görüyorum. Orada öylece oturuyorlar, tamamen hareketsizler. İçimi uğursuz bir his kaplıyor. Hastane girişine doğru yürürken, gözleri beni takip ediyor - ya da öyle görünüyor. Sanki bakışlarının ağırlığını üzerimde hissedebiliyorum. Sanki bir özü ve fiziksel bir ağırlığı varmış gibi.

Sakin ol, Celeste. Sadece hayal görüyorum. Hepsi zihnimde. En azından kendime bunu söyleyip duruyorum.

Yine de her ihtimale karşı hastanenin ön tarafına, insanların olduğu yere yakın duruyorum. Üzülmektense güvende olmak daha iyi. En azından ön kapıların yanındaki ışıklarda duruyorum, gelip giden başkaları da var ve zaten burası sıcak. Sürgülü cam kapıdan resepsiyonu ve hemşireleri görebiliyorum ve onların da beni görebilecekleri bir konumda olduğumdan emin oluyorum.

Tekrar arabaya baktım. Siyah bir BMW olduğunu fark ettim. İçindeki kişiyi seçmek zor, ama içinde bir adam olduğundan oldukça eminim. İri yarı bir adam. Kendime sürekli birilerini beklediğini söylüyorum - başka bir hastayı, belki de hemşirelerden birini. Bir arabada oturuyor olmaları

beni izledikleri anlamına geliyor. Sadece paranoyaklaşıyorum. Evet, öyle olmalı. Tedirginliğimi bir kenara bırakıp binanın önünde volta atmaya devam ediyorum, Grant'i izliyorum ve bir an önce gelmesini diliyorum.

Birkaç dakika sonra, bir kamyonet kaldırıma yanaştı. Önce uzaklaşıyorum. İçimden içeri kaçmak geliyor ama sonra direksiyonun arkasındaki adama bir an gözüm takılıyor ve içimi bir rahatlama kaplıyor. Grant şoför mahallinden atlayıp yanıma geliyor ve benim için yolcu kapısını açıyor. Hâlâ diğer arabayı izliyorum ve izlendiğim hissi daha da yoğunlaşıyor.

"Her şey yolunda mı?" Grant soruyor.

"Evet," diyorum, kamyona tırmanırken kötü hislerden kurtulmak için elimden geleni yapıyorum. "Her şey yolunda. Ben iyiyim."

Kapıyı kapattı ve sürücü tarafına doğru yürüdü. İkimiz de kamyonun içine girdiğimizde kendimi çok daha iyi hissediyorum. Bir şekilde daha güvende. Belki de Grant'in yanında olmak bana böyle hissettiriyordur. Kendime beni izleyen kişinin hiç kimse olmadığını söylüyorum. Kötü bir şey olmuyor, hepsi kafamın içinde ve bir şeyler hayal ediyorum. Yan aynadan dışarı bakıyorum ve BMW'nin sürücüsünün park yerinden çıkıp hemen arkamızdan geldiğini görünce midem bulanıyor.

Grant'i endişelendirmek istemediğimden, Grant otoparktan çıkarken gözümü adamdan ayırmamaya çalışıyorum. Otoyola çıktık ve o hâlâ arkamızda. Bizimle aynı yöne giden rastgele bir araba için endişelenerek aklımı kaçırmışım gibi hissediyorum. Aptalca, rastgele bir tesadüften başka bir şey olmayabilir.

Ama sonunda Grant bana baktı ve "Şu adam bizi takip mi ediyor?" dedi.

"Bilmiyorum ama ben de onu fark ettim," diyorum. "Hastanede beni izlediğini hissettim."

"Kahretsin," diye mırıldanır Grant nefesinin altında. "Hadi onu kaybetmeye çalışalım." "Muhtemelen sadece paranoyaklaşıyoruz, değil mi?"

"Belki," diyor Grant. "Belki de değil."

Tam olarak ne demek istediğini bilmiyorum ama içimi korku kaplıyor. Dikiz aynasından diğer aracı izlerken çenesi sıkıca kenetlenmiş. Direksiyonu sıkıca kavlıyor ve gözleri yolu izlemekle arkamızdaki arabayı kontrol etmek arasında gidip geliyor.

"Kesin olan bir şey var, o adam yakamızdan düşene kadar seni otele götürmeyeceğiz," diyor ve ardından bir dakika düşündükten sonra ekliyor, "ya da belki de seni hiç otele götürmemeliyim."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Grant direksiyonu kırıyor, herhangi bir uyarı ya da sinyal vermeden otoyoldan hızlı bir çıkış yapıyor ve arkamızdaki adam zamanında tepki vermeye çalışıyor ama başaramıyor. BMW çıkışı kaçırıyor ama kıl payı. Koltuğumda hızla dönüyorum ve Grant'in manevrasının arkasındaki birkaç arabanın frene basmasına neden olduğunu ve neredeyse bir kazaya yol açtığını görüyorum.

Lastiklerin gıcırdadığını ve kornaların çaldığını duyabiliyorum ama BMW artık arkamızda değil. Koltuğumda geriye yaslanıyorum, kalbim hızla çarpıyor ve uzun bir nefes alıyorum. Adam artık gitmiş olsa da, bunun aslında birinin beni izlediği anlamına geldiğini biliyorum. Kafamın içinde değildi. Paranoyaklaşmıyordum.

Bu da muhtemelen tehlikede olduğum anlamına geliyor. "Polisi aramalıyız," diyorum.

"Kesinlikle," diyor. "Plakasını aldım. Umarım bu onları bir yere götürür."

Tüm bunlar olurken diğer arabanın plakasına bakmak aklıma bile gelmemişti. Neyse ki Grant her şeyin üstünde görünüyor. Dışarıda birilerinin beni aradığını bilmek içimi rahatlatmıyor değil. Aksine, bunun doğrulanması beni daha da korkutuyor.

Grant, neredeyse hiç asfalt olmayan bir arka yola sapıyor ve kamyon tekerlek izi olan patıkada sekiyor.

"Bu daha uzun sürecek ama çok az insan bu yolları biliyor" diyor.

"Nereye gidiyoruz?"

"Benim evime," diyor.

"Senin evin mi?" Ben soruyorum. "Benim için bir otele ne dersin?"

Bana yandan bir bakış fırlattı. "Çok tehlikeli," diyor. "Artık birinin senin peşinde olduğunu bildiğimize göre, seni böyle bir riske maruz bırakmak istemiyorum."

"Yine de seninle kalamam," diyorum. "Seni tanımıyorum bile."

"Beni şu anda herkesten daha iyi tanıyorsun" diyor.

Doğru. Doğru söylüyor. Rahatlatıcı bir düşünce değil ama haklı. Hâlâ onunla tartışma ihtiyacı hissediyorum çünkü bir yabancıнын evinde kalmayı düşünmek bile bana tuhaf geliyor. Yine de tartışmak için ağzımı açtığım anda Grant beni susturuyor.

"Sadece birkaç günlüğüne," diyor, sesi kararlı. "En azından az önce bizi kimin takip ettiğini bulana kadar. Ve nedenini."

"Ama -"

Grant'in söylediği bir Şey yüzünden değil ama içimi kaplayan ani, tanıdık bir his yüzünden duruyorum. Doğrulup pencereden dışarı bakıyorum ve çevreyi seyrediyorum. Ağaçlar, gökyüzü ve dağlar. Hastanede gördüklerimden farklı bir Şey yok ama yeni bir his var - açıklayamadığım bir his. Bir şekilde tanıdık geliyor.

"Ne oldu?" Grant bana soruyor.

"Sanki buraya daha önce gelmişim gibi hissediyorum," diyorum usulca.

"Bulunduğunuz yerden çok uzakta değiliz," diyor. "Belki de bu yüzden onu tanıyorsunuzdur?"

Bu sözler omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Bir ürpertiği fiziksel olarak bastırmak zorunda kalıyorum. Yolda yavaşça ilerlerken damarlarıma buz gibi su doluyor. Daha da yavaşlıyor, sanki etrafımı görmeme izin veriyormuş gibi. Sanki ne kadar tatsız olursa olsun bazı anıları geri kazanmam için bana bir şans vermek istercesine. Kötü anılarımı bile kurtarmak, geri kalanının kilidini açmanın anahtarı olabilir.

"Bir Şey hatırlıyor musun?" diye soruyor.

"Belirli bir Şey yok," diyorum. "Sadece bir his. Sanki daha önce buraya gelmişim gibi. Ve sadece beni burada bulduğun için değil. Bu farklı bir Şey."

Zihnimi boşaltmaya ve odaklanmaya çalışarak gözlerimi kapatıyorum. Aynı dağ yolunun önümde kıvrıldığını görüyorum. Ama bu sefer bir arabanın direksiyonundayım. Yanımda kimse yok.

"Hiç araba bulamadılar, değil mi?" diye soruyorum. "Hayır, bulamadılar," diyor Grant.

"Arabayı ben kullanıyordum, tek başıma. Biliyorum," diyorum.

Ani bir panik hissi, güçlü ve derin, beni vuruyor. Gözlerim hala kapalıyken, birinin bizi takip ettiğini görüyorum. Bu sefer siyah bir BMW değil, beyaz bir Mercedes. Ve tanıdığım bir araç - neden tanıdığımı bilmesem de. Sadece içimi korkuyla doldurduğunu biliyorum.

Sonra birinin görüntüsünü yakalıyorum. Yüzü yok, ama bir figür. Bana doğru geliyordu. Çığlık atıyorum ama hiçbir Şey çıkmıyor. Hayallerimde hiçbir ses çıkmıyor ama gerçek hayatta yaprak gibi titriyorum. Kalbim hızla çarpıyor ve midemdeki düğümler o kadar sıkı ki kusacakmışım gibi hissediyorum.

"Dur!" Bağırıyorum. Grant frene bastı.

"Ne? Ne oldu?" diye sorar. "Ne oldu?"

Oturduğum yerde titriyorum, dünya etrafımda dönerken gözlerim hâlâ kapalı. Ne olduğunu anlamadan Grant omuzlarımdan tuttu ve beni sabit tuttu. O

beni hafifçe sarsarak trans halinden çıkarıyor. Nihayet başımı kaldırdığımda, ela gözlerine bakıyorum ve bir şekilde tüm korku ve acı silinip gidiyor. Titreme duruyor ve mide bulantısı geri geliyor. Grant'in sert ama nazik yüzüne bakarken, hayatta olduğum gerçeğini, başıma ne geldiyse geçmişte kaldığını hatırlıyorum. Şu anda güvendeyim.

Omuzlarımı sıkıca ama yumuşak bir şekilde tutuyor ve beni gözlerine bakmaya zorluyor. Yüzü daha önce hiç görmediğim kadar yumuşak ve neredeyse benim hissettiğim kadar korkmuş görünüyor. Belki benim korktuğum şeylerden korkmuyor ama gözlerinde korku var. Bunu gün gibi görebiliyorum. Nedense, tüm bu olanlarla ilgili bir şey onu da korkutuyor.

"İyi olacaksın," diye fısıldıyor bana. "Sana söz veriyorum - sana ne olduysa bitti. İyi olacaksın."

Hiç düşünmeden emniyet kemerimi çözdüm ve ona uzandım. Kendimi ona doğru çekip yüzümü göğsüne gömüyorum. Tüm vücudum yeniden titriyor ama o bana sarıldıkça kendimi sakinleşirken buluyorum. Ellerini kollarımda ve sırtımda gezdirirken, parmaklarını saçlarımda gezdirirken ve bana güven verici sözler fısıldarken kendimi sakinleştiriyorum.

Bunu açıklayamıyorum ve nedenini anlamıyorum ama onun kollarında kendimi güvende hissediyorum.

I kulübesinin kapısında durup etrafa bakın. Güzel bir yer. Küçük ama güzel. Oturma odası ve mutfak bir arada, bir köşede de küçük bir kahvaltı köşesi var. Büyük resimli pencereler dağlar. Nefes kesici bir manzara.

Bir veranda kapısı güzel, geniş bir güverteye açılmaktadır. Oturma odasındaki alanın çoğunu bir kanepe ve birkaç sandalye kaplıyor ve televizyon yerine bir şömineye bakıyor. Aslında anlayabildiğim kadarıyla evde hiç televizyon yok. Başka bir köşeye bir bilgisayar çalışma masası kurulmuş ve masanın etrafına gömme kitap rafları yerleştirilmiş. Karşı duvarda kısmen açık bir kapı ve diğer tarafta bir yatak odası gibi görünen bir şey fark ediyorum - tek yatak odası.

Aksi takdirde, kabinde sadece bu var. Basit bir kabin. Biraz sade ama temiz ve güzel. Rahat.

"Yatağımı alabilirsin," diyor, sanki aklımı okuyormuş gibi. "Ben kanepeyi alacağım."

"Kanepeyi alabilirim," diye teklif ettim.

"Hayır, zaten yatak odasında daha güvenli" diyor.

"Güvenli mi?"

"Evet, biri senden sonra gelirse diye," diyor. "Önce beni geçmeleri gerekecek."

Kabine doğru birkaç adım atıyorum ve ilk sandalyeye oturup ellerime bakıyorum. Hala söylediği her şeyi anlamış değilim. Kelimeleri anlıyorum elbette ama benim için nasıl geçerli olduklarını anlamıyorum. Neden güvende olmak ya da birinin bana ulaşmak için Grant'i geçmesi gerektiği gibi şeyler hakkında endişelenmem gerekiyor.

Güvenliğim konusunda neden böyle bir endişe duymam gerektiğini anlamıyorum. Bunların hiçbirisi mantıklı değil. Bu diğer insanların başına gelen bir şey, ya da filmlerde. Benim gibi birine değil.

En azından ben öyle düşünmüyorum. Ben nasıl bir insanım? Gerçekten bilmiyorum. Beni bu tür bir tehlikeye sokabilecek ne gibi şeyler yaptığımı bilmiyorum. Belki de kötü bir insanımdır? Belki başkalarına zarar verdim ya da bir şey çaldım. Aklımdan geçen binlerce farklı belki var ama hiçbirisi bana doğru gelmiyor.

Ben orada oturup durumu saplantı haline getirip anlamlandırmaya çalışırken, Grant kapıları ve pencereleri kontrol ediyor, her şeyin güvende olduğundan emin oluyor - sanki tecrit altındaymışız gibi. Tam o sırada şöminenin yanındaki silah kasasını fark ediyorum. Gözlerim yukarı doğru kayıyor ve üzerinde birkaç farklı av tüfeğinin bulunduğu rafı görüyorum. Nabzım hızlanıyor.

"Kaba olmak istemem ama nesin sen?" diye sordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, sen endişelenmem gereken çılgın, taşralı paranoyak bir tip misin?" diye sordum. "Yani, bu çok fazla silah demek. O kadar çok silahı olan kimseyi tanımıyorum."

Bana alaycı bir şekilde sırtıyor. "Alınma ama aslında şu anda bilmediğini bilmiyorsun."

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Hayır, sanırım değil," diyorum. "Sadece bana -normal- gelmiyor, sanırım."

Grant elini sakalında gezdiriyor ve gülüyor. Uzaklara bakıyor, sonra yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana dönüyor.

"Siyah arabalı adamlar tarafından takip edilen sensin ve benim için mi endişeleniyorsun?" diye soruyor, sesinde kuşku dolu bir ton var. "Belki de sana kim olduğunu sormalıyım?"

"Hatırlamıyorum, hatırladın mı?" Hafifçe gülümseyerek söylüyorum. "Yine de soru hâlâ geçerli."

"Eski denizci," diyor, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Belki de öyledir. Başımı sallıyorum ve tekrar ellerime bakıyorum.

"Silah cephaneliğini açıklıyor sanırım," diyorum. "Ve tüm kapı ve pencereleri iki kez ve üç kez kontrol etme ihtiyacını."

"Asla çok güvenli olamaz," diyor ve sonra dikkatle ekliyor, "özellikle de dışarıda kimin olduğunu ya da sizi neden takip ettiklerini bilmediğimiz için."

"Bunu takdir ediyorum," diyorum.

Birden çok yorgun düştüm. Her şey bir anda oldu, bir dalga gibi üzerime çöktü ve başım dönüyor. Belki ilaçların etkisidir ama çok şey yaşadım ve belki de hastanede olmayan bir yatakta sekiz ya da dokuz saatlik sağlam bir uykuya ihtiyacım var. Gerçekten dinlenebileceğim bir yatağa.

Dışarıda hava yeni yeni kararmaya başlıyor. Yatmak için oldukça erken ama yapacak başka ne var emin değilim. Grant karşımdaki sandalyeye oturdu. Bana bakıyor, yüzü tamamen boş ve duygusuz - sanki bir maske takmış gibi. O kadar mükemmel oturan bir maske ki, altındaki gerçek adamı bir an bile göremiyorsunuz.

"Ne iş yapıyorsun?" Havadan sudan konuşmaya çalışarak soruyorum. "Emekliyim," diyor.

"Emekli mi oldun? Kaç yaşındasın sen?"

Kıkırdayarak sordum. "Otuz dört."

"Ve şimdiden emekli mi oldunuz?" Ona kaşlarını kaldırarak soruyorum.

Dudakları sırtarak geri çekiliyor ve omuz silkiyor. "Ne diyebilirim ki? İyi iş çıkardım ve burada rahatça yaşayabilecek kadar para biriktirdim," diyor. "Artık dokuzdan beşe saçmalıklarıyla uğraşmama gerek olmadığına karar verdim."

"Ne yaptın sen?"

Bacaklarımı kendime doğru kıvrıp başımı kanepenin koluna yaslıyorum. Gözlerim şimdiden uykuyla ağırlaşmış gibi. Buna karşı koyuyorum ama yorgunluğumun kazanacağını biliyorum. Muhtemelen çok daha erken.

Gülümsemesi düştü. "Kendi işimin sahibiydim." "Ne yapıyordun?" diye sordum.

"Çok fazla soru soruyorsun," diyor.

"Sadece birlikte kaldığım adam hakkında biraz bilgi edinmek istiyorum. Bu çok mu kötü?" diye sordum.

"Hayır, sanırım öyle değil," diyor bakışlarını kaçırarak. "Sadece kendim hakkında konuşmayı sevmiyorum."

"Benim hakkımda konuşabileceğimiz gibi değil," diye takılıyorum, odanın üzerine çöken ani gerilim bulutunu hafifletmeye çalışarak.

Bir an sessizlik içinde geçiyor. Orada otururken gözlerim ağırlaşıyor ve kısa süreliğine kapanıyor. Gözlerimi açtığımda Grant'i yüzünde beklenmedik bir tatlılıkla bana bakarken yakalıyorum. Ben uykuya dalarken beni izliyor, gözleri yumuşak ve nazık, tüm vücudu rahatlamış. Onun kadar çekici birinin nasıl olup da hâlâ bekâr olduğunu merak ediyorum - bunu ona sormak istiyorum. Ama bu çok kişisel bir soru gibi geliyor, bu yüzden kendime saklamanın daha iyi olacağını düşünerek ısıırıyorum.

"Belki de biraz uyumalısın," diyor.

Güneş battı ve karanlık nihayet en azından dışarıdaki dünyayı sardı. Hâlâ erken olsa da, en azından gündüz değil. Bu beni biraz daha iyi hissettiriyor. Muhtemelen çok fazla suçluluk duymadan uyuyabilirim. Ama midemin başka fikirleri var. Sessizlik yüksek sesli, aç bir hırıltıyla deliniyor. Yanaklarımın yandığını hissederek gülüp geçiyorum ve Grant bana şakacı bir gülümseme fırlatıyor.

"Sanırım önce yemek sonra yatak, ha?" diyor.

"Yiyecek bir şeyiniz var mı?" Utana sıkıla sordum. Günlerdir hastane yemeğinden başka bir şey yemedim. Gerçek bir şeyler istiyorum.

"Elbette," diyor ayağa kalkıp mutfağa doğru yürürken. "Ben tam bir -ne demiştiniz? Oh evet, çılgın bir taşra tipi. Aslında yiyecek stokluyorum, sadece silah değil. Tam bir vahşi değilim, biliyorsun."

Yere baktım. "Evet, özür dilerim," diyorum. "Seni kırmak istememiştim."

"Sorun değil," diyor nazıkçe. Sesindeki kahkahayı neredeyse duyabiliyorum. "Sadece takılıyorum sana."

Kanepede dönüyorum, böylece onun mutfağa gidişini izleyebiliyorum. Kot pantolonu kışını sıkıca sarıyor ve buzdolabından bir şey almak için eğildiğinde, dudağımı ısıırıyorum ve ilk kez ne kadar güzel bir kış olduğunu fark ettiğimde neredeyse nefesim kesiliyor. Arkasını döndüğünde bakmıyormuş gibi yapmaya çalışıyorum ama artık çok geç. Beni yakaladı. Sırıtırıyor ve kıkırdayarak başını sallıyor.

"Artan köfteleri ısıtabilirim, tabii başka bir şey tercih etmezseniz" diyor.

"Biraz yumurta ya da domuz pirzolası hazırlayabilirim, belki?"

"Köfte kulağa mükemmel geliyor," diyorum çok fazla kızarmamaya çalışarak. "Teşekkür ederim."

Beni bakarken yakaladı ve bunu biliyorum. Ama bu konuda bir şey söyleyerek beni utandırmama nezaketini gösterdi. Yine de her şeyi tabaklara koyup mikrodalgaya atarken yüzündeki sırıtma öncekinden daha büyüktü. Birkaç dakika sonra köfte ve patates dolu iki tabağı çıkarıp sehpanın üzerine koyuyor.

"Annemin eski tarifi," diyor şakacı bir göz kırpmayla.

"Yemek yapabilen bir adam," diyorum, büyük bir ısırık alıp ağzıma atarken birden açlık hissediyorum. "Hayatımı kurtarmanın ve beni takip eden bir sürüngenden korumanın yanı sıra, fırtına gibi yemek de yapabiliyorsun. Yapamayacağın bir şey var mı Grant?"

"Eminim vardır," diye dalga geçiyor, "ama ben henüz keşfetmedim."

Yemekten sonra vücudum nedense öncekinden daha da yorgun. Ben yatmaya hazırlanırken Grant ortalığı temizliyor. Adıma hiçbir şey olmadığı için kıyafet konusunda ne yapacağımdan emin değilim. Grant sanki durumu anlamış ve aklımdan geçenleri okumuş gibi bana tişörtlerinden birini uzatıyor ve ben de üzerimi değiştirmek için kapıyı kapatıyorum. Koyu gri ve dizlerime kadar sarkan tişörtü giydiğimde kapıyı açıyorum ve çamaşır makinesine atmak üzere kıyafetlerimi alıyor. Her şeyi hallediyor, iyi geceler diyor ve beni yatak odasında yalnız bırakıyor.

Yatak odası güzel. El yapımı ahşap bir karyola gibi görünen kral boy bir yatak duvara yaslanmış. Kırmızı ve yeşil pazen çarşaf ve avcı yeşili kuştüyü yorganla donatılmış. Bir buluttan daha yumuşak görünüyor. Yatağa uzandığımda ve başımı yastığa koyduğumda, anında rahat ve sıcak hissediyorum. Tamamen yabancı birinin evinde olmama rağmen kendimi güvende hissediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve anılarımı düşünmemeye çalışıyorum. Bu zor, çünkü zihnim hatırladığım birkaç parçayı yeniden yaşamak istiyor, ama sıcaklık hissi beni sarıyor ve hızla derin ve huzurlu bir uykuya dalıyorum.

HİBE

I Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca oturma odamın tavanına baktım. Bir ara kalktım ve Celeste'nin kıyafetlerini kurutucuya attım. Uyuduysam bile uzun sürmemiştir. Güneş dağların üzerinden doğuyor. Bu yüzden daha saate bakmadan erken olduğunu anlıyorum. Ev çoğunlukla sessiz, ama yatak odasından bazı hareketler duyuyorum. Celeste çoktan kalkmış. Erken mi kalkıyor yoksa tuvalete mi gidiyor emin değilim. Söylemesi zor. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olabileceğini ya da uykuya geri döneceğini düşünerek onu rahatsız etmek istemiyorum.

Ben düşüncelere dalmışken yatak odasının kapısı açılıyor ve doğrulduğumda üzerinde üniversiteden kalma eski sweatshirtlerimden birinin olduğunu görüyorum. Kolları onun için çok uzun. Kollarına kadar iniyor ve ellerini örtüyor. Sweatshirt dizlerine kadar sarkıyor, neredeyse minyon bedenini tamamen yutuyor. Kurutucudan kıyafetlerini almak için yürüyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum. Siyah saçları nemli ve omuzlarına dökülüyor ve gözleri her zamankinden daha geniş görünüyor. Eylül ayındaki Colorado gökyüzünden bile daha maviler.

Dün giydiği kot pantolonunu tekrar giymek için odaya çekildikten sonra dışarı çıkıyor ve yüzünde kararlı bir ifadeyle bana bakmadan ön kapıya doğru yürüyor.

"Nereye gidiyorsun?" Elimi saçlarımda gezdirerek soruyorum, bir anda şık görünme ihtiyacının üstesinden geliyorum.

"Bulunduğum yere geri dönmem gerekiyor" diyor.

"Neden?" diye soruyorum.

"Başka bir şey hatırlayıp hatırlamadığımı görmek için," diyor. "Dün dışarıdayken bazı geri dönüşler yaşadım. Belki daha fazlasını hatırlarım."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?" Ben soruyorum.

"Daha iyileri var mı?" diyor ellerini havaya kaldırarak, ses tonunda bıkkınlık var. "Çünkü kendim ya da orada bana ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmemekten bıktım Grant."

İç çekiyorum ve ayağa kalkıyorum.

"Beni başka türlü ikna edemezsin," diyor. "Bunu yapmam gerek."

"Seni durdurmakla ilgili bir şey söyledim mi?" Ben sordum. "Ama oraya tek başına gitmene izin vermeyeceğim."

"Sen - sen değil misin?"

Bir süre ona bakıyorum. "Seni tam olarak nerede bulduğumu bile bilmiyorsun," diyorum. "Eğer dışarıda dolaşmana izin verirsem, sonsuza kadar kaybolursun. Ayrıca, dışarısoğuk. Bir paltoya ihtiyacın olacak."

"Oh," diyor, yüzünde mahcup bir ifade. "Doğru."

Kendime bakıyorum ve boxer ve tişörtümle uyuduğumu fark ediyorum. Kot pantolonum yanımdaydı ve o bana bakmamak için elinden geleni yaparken ben onu kapıp hızla üzerime geçirdim. Sanki bir gece önce kışıma baktığını fark etmemiştim. Eğer onun durumu olmasaydı, bundan faydalanırdım. O çok güzel ve Tanrım, biriyle birlikte olmayalı uzun zaman oldu. Burada olmanın pek çok avantajı var ama flört ortamı bunlardan biri değil. Bırakın onun gibi güzel bir kadını, birine rastlamam bile nadiren oluyor.

Giyinip hazır olduktan sonra Celeste'e paltolarımdan birini veriyorum. Tabii ki onun için çok büyük ama onu sıcak tutacaktır. Dışarı çıkıyoruz ve hava daha önce olduğundan daha soğuk. Celeste montu vücuduna daha sıkı çekiyor. Soğuktan mı yoksa yapmak üzere olduğumuz şey yüzünden mi titrediğinden emin değilim. Hâlâ bunu yapmak isteyip istemediğini soruyorum.

Başını iki yana sallar. "Ben iyiyim. Sadece biraz gerginim, hepsi bu."

"Anlıyorum," diyorum. "Biraz uzun bir yürüyüş olacak. Kendini iyi hissettiğinden emin misin?"

Başını salladı. Güvenli yürüyüş yolundan çıkıp kulübemi çevreleyen ormana doğru yürüyoruz. Yaprakların çoğu çoktan dökülmüştü. Sadece birkaç inatçı yaprak hala dallara tutunuyor. Ben farkına varmadan kış gelmiş olacak. Gökyüzü gri ve kapalı, etrafımızda daha derin bir karanlık yaratıyor. Sabahın sessizliği neredeyse ürkütücü. Tek ses ayak seslerimiz.

çalıların arasında çıtırdıyor. Her adımda yapraklar parçalanıyor ve ayaklarımızın altındaki sopalar kırılıyor, etrafımızda yüksek sesle yankılanıyor.

Celeste dümdüz önüne bakıyor, sonra beni önünde yürümem için cesaretlendiriyor. "Yolu göster," diyor. "Beni nerede bulunduğunu hatırlıyorsan tabii."

"Oh, hatırlıyorum," diyorum.

Aslında hiç unutacağımı sanmıyorum.

Onun önünde çok fazla yürümüyorum, onu görebileceğim bir yerde yanımda tutmayı tercih ediyorum. Neden bilmiyorum ama o yanımda ya da önümdeyken kendimi daha güvende hissediyorum. Sanki onu takip etmem gerekiyormuş gibi. Muhtemelen, onu neyden koruduğuma dair hiçbir fikrim olmasa bile, onu koruma ihtiyacı hissettiğim içindir.

Oldukça uzun bir yürüyüş ama Celeste gayet iyi ayak uyduruyor. Etrafına dikkat etmeye odaklanmış görüldüğü için fazla sohbet etmiyoruz. Bakışları kararlı ve çelik gibi ve beynini zorladığını görebiliyorum. Ben de dikkatimi gittiğimiz yere verip herhangi bir ipucu olup olmadığına bakıyorum. Polis bölgeyi çoktan taramıştı ama bir şeyi gözden kaçırmış olma ihtimallerine karşı yine de bakmaktan zarar gelmez diye düşündüm. Tedbirli olmak üzülmekten iyidir. Gözden kaçırdıkları bir şey yok.

Celeste araba kullandığını hatırladığını söylüyor ama araba bulunamamış. Hiçbir şey bulunamadı. En iyi suçlular bile genellikle iz bırakır. Bu adamlar değil, en azından şimdilik. Olay yerine geri dönmenin iyi bir yanı var: Bu bana bir göz atma imkanı veriyor. Belki gözden kaçan bir şey bulabilirim. İnsan umut edebilir, değil mi?

"Daha ne kadar var?" diye soruyor.

"Çok fazla değil," diyorum, yolun yanında dik bir tepenin olduğu sağ tarafı işaret ederek. "Burası yardım çağırdığım yer."

Tepenin zirvesine doğru bakıyor, durup uzun bir süre bakıyor. Her şeyi dikkatle incelerken kaşları çatılıyor ve uzun bir süre çevreyi incelemesini izliyorum, belli ki bir şeyler düşünüyor.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

"Hiçbir şey," diye iç geçiriyor, hayal kırıklığına uğramış bir halde. "Kesinlikle hiçbir şey." "Sorun değil. Devam edelim," diyorum usulca.

Birkaç adım arkamdan yürüyor ve ben de aceleye getirilmiş hissetmemesi için yeterince yavaş yürüdüğümden emin oluyorum. Tekrar durdu, bu sefer onu gerçekten bulduğum yerin birkaç adım ötesinde. Dönüyorum ve onu orada durmuş, yere bakarken görüyorum, mavi gözleri inanılmaz derecede geniş.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Ben -" diye kekeliyor ve sonra sözlerini ısırarak kesiyor.

Celeste yola doğru koşmaya başlamadan önce çılgınca etrafına bakınıyor. Hemen arkasından ben de onu takip ediyorum. Neyse ki benden daha hızlı koşamıyor. Tam yolun kendisine geldiğinde duruyor. Koluna dokunmak için elimi usulca uzattım. Arkasını döndü.

"Ne oldu, Celeste?" diye sordum. "Bir şey mi hatırlıyorsun?"

Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve alt dudağı titriyor. Kollarımı ona doluyorum ve omzumda hıçkırarak ağlamasına izin vererek onu kendime çekiyorum. Hiçbir şey söylemiyor. Sadece hıçkırıyor, tüm vücudu korkudan titriyor. Bacakları tutmamaya başladığında onu tutuyorum.

Cevabımı aldım. Bir şey hatırlıyor. Ne olduğundan emin değilim ama kötü bir şey olduğu kesin. Travmatik bir şey. Her ne ise, onu ölümüne korkutmuş olmalı.

W Kulübeye döndük ve o hala tek kelime etmedi. Ve ben onu zorlamadım. Tüm bunları düşünmek için zaman ayırmasını istiyorum.

açılır. Bu onun anlatması gereken bir hikâye ve bunu kendi yöntemiyle, kendi zamanında yapmasını istiyorum.

Ona bir fincan sıcak çay uzatıyorum. Yavaşça eline alıyor ve önündeki sehpa koymadan önce bir yudum alıyor. Birbirimize o kadar yakın oturuyoruz ki bacaklarımız birbirine değiyor. Rahatlamak istercesine bana doğru eğiliyor, ben de bir kolumu ona doluyorum. Bana korkmuş bir çocuğu hatırlatıyor ve hiç çocuğum olmamasına rağmen, onu bir ebeveynin kendi çocuğu için yapacağı gibi koruma ihtiyacı hissetmekten kendimi alamıyorum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Ben soruyorum.

İlk başta bir şey söylemiyor ama sonunda başını sallıyor.

"Konuşacak pek bir şey yok. Henüz kelimelere dökemiyorum" diyor.

Gözlerini kapatıyor, hâlâ bana doğru bastırıyor ve bir süre sessiz kalıyor. O kadar sessiz ve hareketsiz ki uykuya dalmış olabileceğinden şüpheleniyorum. Sonra iç geçiriyor ve konuşmaya devam ediyor.

"Biri beni itti, tek bildiğim bu," diyor usulca. "Bir adam. Tepeden aşağı düşmeden önce onu kısa bir süre gördüm. Vücudumun yere çarptığını hatırlıyorum.

Kayalar, ağaçlar ve ayakkabılarım çıkıyordu. Acı içinde a ladığımı hatırlıyorum. Her yerim acıyordu.  leceğimden emindim. Ondan sonra pe imden geldi. Ben orada yatıp yardım için yalvarırken ceplerimi temizledi. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum - gözlerimi kapattığımda gördüğüm anı bu."

"Adamı tanıdınız mı?"

Başını iki yana sallıyor. "Yine de beni tanıyordu," diyor. " zg n olduğunu söylediğini duydum, ama hepsi bu - ve yalnız olduğunu sanmıyorum."

"Yanında başka birini gördün mü?"

Tereddüt ediyor ama sonra dişlerini sıkarak, "Hayır, tek hatırladığım bu," diyor. "Başka bir şey hatırlayamıyorum."

"Yine de bu iyiye işaret," diyorum cesaretlendirici bir şekilde. "Bu, anılarının hala orada olduğu ve zamanla geri dönebilecekleri anlamına geliyor."

"Belki de öyle," diyor. "Ama o zamana kadar ne yapmam gerekiyor?"

Başını kaldırıyor ve gözlerimin içine bakıyor. Yüzündeki ifadeden kalbime yakıcı bir acı saplanıyor. Mavi gözleri çok berrak. Kızarmı ,  i mi  ve gözyaşları hala akıyor olsa bile, delici. Çok güzeldi. Pürüzsüz, serin teni Rocky Dağları'ndaki karlar kadar solgun ve bunun sadece hasta ya da yaralı olmasından kaynaklanmadığını biliyorum. Celeste'in koyu renk saçları onu sadece daha solgun, daha kırılgan gösteriyor. Daha narin. Alt dudağını ısıyor ve ben sanki yüz hatlarını ezberlemeye  alı ıyormu  gibi yüzünün her hareketini izliyorum.

O kadar güzel ki. Onu bu şekilde görmenin bana acı verdiğini fark edince afallıyorum. O dipsiz mavi gözlerine bakarken, onu rahatlatmak istediğimi fark ediyorum. Onun hakkında daha çok şey bilmek istiyorum. Kim o? Nereli? Çok nazik, çok tatlı görünüyor ve ben onun nasıl bir kadın olduğunu öğrenmek istiyorum - ama Celeste kim olduğunu bile bilmiyor.

Bu, kaçınmak istediğim her şey - ama yine de kendimi onu kucaklarken buldum.

"Teşekkür ederim Grant," diyor, yüzüme o kadar yaklaşıyor ki dudakları yanağıma hafifçe ok uyor. "Her şey için teşekkür ederim."

Yüzünü geriye yatırıp gözlerimin içine bakıyor. Pembe dudakları    lmek için yalvarıyor ve içimden bir ses tam da bunu yapmamı istediğini söylüyor. Bu kadını mutlu etmek için neler yapmazdım - ama kendimi cinsel d rt lerime göre hareket etmekten alıkoyuyorum. O savunmasız. İyi bir durumda değil ve ihtiya ı olan son şey benim ona karşı bir hamle yapmam.

Celeste bana yaklaşıyor ve bu kez yanağım yerine dudakları yanağıma değiyor. Beni usulca öpüyor ve vücudumda bir elektrik çarpması yaratıyor. Dudaklarının tadı içimde bir şeyleri ortaya çıkarıyor ve ellerim başının arkasına doğru hareket ediyor. Onu nazikçe kendime çekiyorum, dudaklarını dudaklarıma daha sıkı bastırıyorum ve onu derinden öpüyorum. Nefes nefese kaldığında ağzı açılıyor ve dilimi dudaklarının arasına kabul ediyor. Bir saniyeliğine ikimiz de o anın içinde kayboluyoruz ve onun ağzının benimkinin üzerinde olmasından başka hiçbir şeyin önemi yok.

Sonra hatırladım. O savunmasız. Yardıma ihtiyacı var.

Birden geri çekiliyorum ama o bana uzanıyor, dudaklarını dudaklarıma değdirmeye çalışıyor. Parmak uçlarımı ağzına koyarak onu durduruyorum - gerçi bunu yapmak gerçekten zor.

"Bunu yapamayız Celeste," diyorum.

"Neden olmasın?" diyor. "Bunu istiyorum. Seni istiyorum Grant. Benim için yaptığın onca şeyden sonra - seni istiyorum."

"Yapamam," diyorum usulca.

"Sen de beni istemiyor musun?" diye soruyor. "Gözlerinde görüyorum. Kendimizi inkâr etmeyelim. Bunun ne anlamı var ki? Demek istediğim, tüm bu olay bana bir şey öğrettiyse, o da hayatın hafife alınamayacağı, çünkü bir anda elinden alınabileceği."

Tanrım, o haklı. Onu gerçekten istiyorum. Aletim kotumun içinde ağrıyor, fermuara baskı yapıyor ve serbest bırakılmak için yalvarıyor. Onunla birlikte olma, onu koltuğuma alma fikri kesinlikle çekici geliyor ama kendimi durduruyorum. İtiraf etmek istediğimden daha zor ama tüm bu düşünceleri bir kenara itiyorum. Ondan bu şekilde faydalanamam. Bunu yapamam.

Ben ayağa kalkıyorum, Celeste de yanımda duruyor. Sarsılmış ve utanmış görünüyor. Soğuk yanakları kızarmış ve aniden bir deliğe girmek ister gibi görünüyor.

"Özür dilerim, haklısınız," diyor. "Bana ne oldu bilmiyorum. Sanırım duygularım tavan yaptı. Sadece biraz rahatlamaya ihtiyacım vardı ve sen çok -"

Durur ve başını sallar, yorumunu bitirmez. Muhtemelen en iyisi bu.

"Ben duş alacağım," dedim. "Hemen dönerim."

"Sakıncası yoksa biraz kestireceğim," diyor. "Bu sabahтан sonra zihinsel olarak oldukça yorgun hissediyorum."

"Devam et," dedim ona.

Bakışıyoruz ve o arzu alevleri yeniden içimde parlıyor, ama kendimi ondan uzaklaşmaya zorluyorum. Banyo yatak odasına bağlı olduğu için Celeste de beni takip ediyor. Kot pantolonunu çıkarıp sadece büyük boy sweatshirt'ünü bırakıyor, ama kendime yeni kıyafetler alırken ona bakmamaya çalışıyorum. Tişörtüm ve külotumdan başka bir şey giymeden yatağıma tırmanıyor ve kendimi kontrol etmek için elimden gelenin en iyisini yapmama rağmen sikim pantolonumun içinde seğiriyor.

Tanrım, bunu benim için kolaylaştırmıyor. Hem de hiç. Ama yapmam gerekeni yapıyorum, kendimi banyoya kilitlemeden önce temiz kıyafetler alıyorum. O gözümün önünden kaybolduğunda ve ben düşün içine girdiğimde, beni zonklayan ereksiyonumdan ve kafamda dolaşan tüm düşüncelerden uzaklaştırmayı umarak duşu soğuk açıyorum.

Su inanılmaz, ürkütücü derecede soğuk, ama yeterli değil. Kontrolümü kaybetmemek için kafamı boşaltmam gerekiyor. Bunu yapabilmemin tek bir yolu olduğunu bilerek sikimi elime alıyorum ve okşamaya başlıyorum. Öne doğru eğilip diğer elimle kendimi duş duvarına yaslıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve zihnimin çıldırmasına izin veriyorum.

Vücudumun üzerinden akan soğuk suya rağmen kan aletime doğru akıyor. Tabii ki ilk aklıma gelen yatağımdaki güzel kadın oluyor, onu aklımdan çıkarmaya çalışsam da. Kendime onu böyle düşünmemem gerektiğini söylüyorum ama elimde değil. Kafamın içinde yer etmiş.

Kanepede öpüştüğümüzü hayal ediyorum, ama kafamda bu sefer geri çekilmiyorum. Bu sefer ellerim vücudunda geziniyor, göğüslerinin üzerinde oyalanıyor. Nefesini içine çekiyor, sırtı kamburlaşıyor. Dudaklarından bir inilti kaçıyor.

"Lütfen," diye inliyor.

Onu kanepeye geri itiyorum, üzerinde duruyorum ve o muhteşem bebek mavilerine bakıyorum. Yanakları kızarıyor ve inlemeye devam ediyor, bacaklarını vücuduma doluyor ve beni içine çekiyor. Fantezimde, kıyafetler hızla çıkıyor. Farkına bile varmadan kendimi ona doğru itiyorum, ona girdiğimi, kendimi vücudunun derinliklerine gömdüğümü hayal ederken elim şaftımı daha sıkı kavırıyor.

Artık kendimi kontrol edemiyorum. Kendimi uzun, sert ve hızlı bir şekilde okşuyorum, adımını tekrar tekrar haykırana kadar onu becerdiğimi hayal ediyorum. Vücudunun benimkine bastırılmış hissini, sikimin onun içinde ne kadar derin olduğunu hayal ediyorum. Onun nasıl hissettiğini, nasıl koktuğunu, nasıl tattığını hayal ediyorum. Bu sadece onu daha çok istememe neden oluyor.

Tanrım, onu içimde hissetmek, vücudunun beni sarmasını istiyorum. Bu yanlış, çok yanlış, ama kendimi okşarken, dünyadaki en iyi fikir gibi geliyor. Onun sikimin etrafında sertleştiğini, zevkten gözlerinin büyüdüğünü ve genişlediğini hayal ettikçe taşaklarım vücuduma yapışıyor.

Beni uçurumun kenarına itmek için gereken tek şey bu. Orgazmımın gücüyle bacaklarım bükülüyor ve sesimi bastırmak için elimden geleni yapsam bile, amaçladığımdan daha yüksek sesle inliyorum Asla gerçekleşemeyecek olsa bile, çok iyi ve gerçek hissettiriyor - ve en azından bana geçici bir rahatlama sağlıyor.

CELESTE

I Yatağıma uzandım, uyumaya çalışıyorum ama pek şansım yok. Zihinsel olarak tükenmiş durumdayım ama yorgun değilim. En azından henüz değil. Uyumaktan başka ne yapacağımı bilmiyorum - ve şu anda onu bile çok iyi yapamıyorum.

Yuvarlanıyorum ve duştan akan suyu dinliyorum. Grant'i çıplak hayal etmek altımda bir karıncalanmaya neden oluyor. Dudaklarının dudaklarıma yapışmış halini hatırlayınca gülümsüyorum. Tadlarını hatırlıyorum. Öpüşürken sakalının yüzümü nasıl tırmaladığını hatırlayınca gülümsemem daha da büyüyor. Yapılacak doğru şey değildi, hayır - ama bunu istedim. Onu hâlâ istiyorum ve onun da beni istediğini biliyorum.

Banyodan gelen bir başka ses dikkatimi çekiyor. Bu mu - hayır, olamaz. Daha yakından dinliyorum. Grant'in inlemelerini akan sudan duyabildiğime eminim. Birden zihnim onun görüntüleriyle doluyor - sabunla kaplı sert, yontulmuş vücudu, ıslak tüylü saçları - sikini okşarken. Hâlâ külot giyiyorum ve görüntü zihnimde katılaştıkça külotum daha da ıslanıyor. Gözlerimi kapatıp iç çekiyorum, onun duş alırken ve mastürbasyon yaparkenki görüntüsünü içime çekiyorum.

Elim karnımdan aşağı iniyor, sonra kalçalarımın arasına kayıyor. Bacaklarımı ayırıyorum ve külotumun üzerinden kendimi okşuyorum. O kadar ıslağım ki, her yerim sıırılsıklam. Banyodan bir inilti daha geliyor - gerçi sessiz olmaya çalıştığını söyleyebilirim - ve vücudum aniden doldurulmak için ağrıyor.

Eğer içimde gerçekten arzuladığım şeye sahip olamazsam, bir sonraki en iyi şeyi yapacağım. Elimi külotumun altına kaydırıyorum ve klitorisimin etrafında dönüyorum. Nefes nefese kukumun dudaklarını aralıyorum ve bir parmağımı içime sokuyorum. Şimdilik sadece bir tane, ama boğazımdan yumuşak bir inilti çıkarmak için yeterli. Bir an sonra, ikinci bir parmağımı içeri kaydırıyorum, ancak içimde daha kalın ve daha uzun bir şey

arzuluyorum.

Üçüncü parmağımı da sokuyorum ve sonunda beni kavrayan özleminden biraz olsun kurtuluyorum. Grant'in sikini neredeyse içimde hissedebiliyorum - ya da en azından hissedebildiğimi hayal edebiliyorum.

Kafamda elim değil, Grant'in siki içime girip çıkıyor. Beni sikerken ela gözlerinin bana baktığını neredeyse görebiliyorum. Banyodan bir inilti daha geliyor, bu seferki daha yüksek ve daha uzun. Fantezime yardımcı oluyor. Onunla birlikte inliyorum, kendimi sınıra daha da yaklaştıırken nefesimin altında adını fısıldıyorum.

Diğer elimle göğsüme masaj yaparak meme ucuyla alay ediyorum. Bu da içime başka bir güçlü zevk akımı gönderiyor. Artık fantezi dünyamda kaybolmuştum, vücudum titrerken tamamen ona kapılmıştım. Grant'in içimde olduğunu hayal ederken inliyor ve haykırıyorum.

"Mm, evet..." Orgazmım yaklaşırken nefes nefese kaldım.

Sonra aynı şekilde, doruğa ulaştığımda gözlerim açılıyor, yatakta çırpınırken elimin etrafına sertçe boşalıyorum. Banyonun kapısının açık olduğunu ve Grant'in kapı aralığında durup kocaman gözlerle bana baktığını fark ettiğimde ancak nefes alabiliyorum. Ben yatakta doğrulup otururken o hızla arkasını dönüp yatak odasından dışarı fırlıyor.

"Grant, öyle değil -" ama çoktan kapıyı arkasından kapatmıştı.

Aman Tanrım. Beni yakaladı. Gelirken adını söylediğimi duymuş muydu? Sessiz olduğumu sanıyordum. Yanaklarım yanıyor ve tek yapmak istediğim bir deliğe girip saklanmak. Belki de sonsuza kadar. Battaniyeyle örtünmek ve bir daha yataktan çıkmamak istiyorum. Ama bunun doğru yol olmadığını biliyorum.

Ayrıca onu ben de duydum. Adımı söylediğini duymamış olsam bile beni istediğini biliyorum. Beni düşünmüyor olabilirdi ama öpüşmüştük ve durmakta gerçekten zorlandığını biliyorum. Duşta beni düşündüğünden oldukça eminim.

Bu garipliğin devam etmesine izin vermek istemediğimden ve bunu daha tomurcuk halindeyken engellemeye kararlı olduğumdan, bir yetişkinin yapacağı şeyi yaptım ve yatak odasından çıkmadan önce pantolonumu giyerek yataktan çıktım. Kapıyı açtığımda Grant'i mutfakta buluyorum. Havayı dolduran pastırma kokusu midemin guruldamasına neden oluyor.

"Aç mısın?" diye soruyor.

"Evet, teşekkür ederim," diyorum usulca, ana odaya adım atarken. "O zaman biraz brunch hazırlayayım," diyor.

Grant tüm dikkatini ocaktaki tavaya odaklıyor - beni görmezden geliyor. Pastırmanın yanı sıra yumurta, jambon ve peynir de var.

tezgahta da. Sanki dünyanın en ilginç aktivitesiymiş gibi omlet yapmaya kendini tamamen kaptırmış durumda.

Onu yemek yaparken izlerken, seçeneklerimi tartıyorum. Konuyu açabilirim ve az önce olanlar hakkında inanılmaz garip bir konuşma yapabiliriz. Ya da hiçbir şey olmamış gibi davranıp normal bir şekilde devam edebilirim. Normal ne demekse artık.

Ben ikincisini seçiyorum.

Mutfığa giriyorum ve yüzümde bir gülümsemeyle tezgâha yaslanıyorum. Bana şöyle bir bakıyor ama sonra dikkatini tekrar önündeki yemeğe veriyor. Gerginliği azaltmanın yolunun havadan sudan konuşmak olduğuna karar veriyorum. Her şey yolundaymış ve normalmiş gibi davran. Eninde sonunda öyle olacak. Dedikleri gibi, başarıya kadar numara yap.

"Peki Grant, aslen buralı mısın?" "Hayır."

"Sadece hayır mı?" Gülümseyerek soruyorum. "Bu ıssız yere taşınmana ne sebep oldu?"

"Az önce yaptım," diyor, pastırmayı üzerinde kağıt havlu olan bir tabağa atarken. Yağları siliyor, beni hâlâ titizlikle görmezden geliyor.

"Buraya taşınmadan önce nerede yaşıyordunuz?"

İç geçiriyor, ya tüm sorularımdan ya da yatağında kendimi tatmin ederken içeri girmemiş gibi davranma kararlılığımdan açıkça rahatsız olmuş.

"Chicago'nun dış mahallelerinde," diyor sonunda.

Şikago'dan bahsedilince, bir şey beni etkiliyor. Tam bir anı değil, sadece bir his. Grant bir şeylerin değiştiğini hissetmiş olmalı, çünkü kaşını kaldırdı.

"Başka bir şey hatırlıyor musun?" diye soruyor.

"Hayır, sadece bir his," diyorum. "Doğru olup olmadığından bile emin değilim ama sanırım - sanırım ben de Chicago'dan olabilirim."

Kıkırdıyor. "Öyle mi? O zaman benim bahçeme düşmen dünyanın çok küçük olduğu anlamına geliyor," diyor.

"Belki," diyorum ve sonra başımı sallıyorum. "Evet, muhtemelen haklısın. Chicago'luysam neden buraya kadar geleyim ki? O zaman sen neden buradasın?"

Grant sobaya geri döner ve uzun bir süre sessiz kalır.

"Buraya en iyi arkadaşım öldükten sonra geldim," diyor ciddiyetle. "Öldürüldü."

Gözlerimin içine bakmıyor, onun yerine tavadaki yumurtalara bakıyor. Öte yandan ben, kurşun ağırlığıyla vurulmuş gibi hissediyorum. Buzdolabına dayanana kadar geri çekiliyorum, destek için onu kullanıyorum.

"Tanrım, Grant. Bunu duyduğuma üzüldüm," diyorum usulca. "Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Söyleyecek bir şey yok," diyor. "Olan oldu ve bu konuda kimsenin yapabileceği bir şey yok."

"Bunu yapanı yakaladılar mı?" Ben sordum.

Başını sallıyor. "Hayır. Kimsenin en ufak bir fikri yok" diyor.

Omletleri bir tabağa atıyor ve bana doğru dönerek tabağı bana uzatıyor. Bir anlığına göz göze geliyoruz ve yüzündeki acıyı görüyorum. Gözlerindeki o bakışı görmek beni öldürüyor.

"Hâlâ arıyorlar mı?"

"Pek sayılmaz. Hâlâ bir FBI ajanıyla bazen bu konuyu konuşuyorum ama umursuyor gibi görünen tek kişi o" diyor. "Dürüst olmak gerekirse neden bu kadar önemseydiğinden bile emin değilim. Başka kimse umursamıyor. Diğer herkes olayı unutmuş ve hayatlarına devam ediyor gibi görünüyor."

Elimde yumurta tabağıyla masaya doğru yürüyorum, Grant'in arkasından geliyorum. O oturuyor, ben de onun karşısındaki, büyük pencerelerden muhteşem Colorado dağlarını görebildiğim, duvara dayalı bankta oturuyorum.

Masada portakal suyu ve kahve var ve kendime bir fincan zengin, siyah demleme dolduruyorum. Gözlerimi kapatarak kokusunun tadını çıkarıyorum ve iyi kahveden - ya da en azından kokusundan - gerçekten ama gerçekten hoşlandığımı fark ediyorum. Kupa elimde sıcacık duruyor ve her şey o kadar normal görünüyor ki, o anda olan biten her şeyi neredeyse unutabiliyorum. Ta ki gözlerimi açana kadar.

Grant beni izliyor. Gözlerimi açar açmaz başka tarafa bakıyor, dikkatini tekrar önündeki tabağa çeviriyor ve hiç yemek yemeden yumurtalarını çatalla itiyor.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyor.

"Hayır, ciddi, neden bana öyle bakıyordun?" Gülümseyerek soruyorum. "Çok mutlu ve huzurlu görünüyordun," diyor. "Bunu görmek güzeldi." "Bir an için öyleydim," diyorum.

"Ama artık değil mi?"

Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum. "Bir an için hafızamı kaybettiğimi unuttum. Bunu söylemek ne kadar tuhaf olsa da," diyorum. "Hafıza kaybımı unutmuştum ve bir saniyeliğine normal hissetmek güzeldi."

Başını sallıyor, görünüşe göre cevabımdan memnun. Yine de bir süre daha yüzümü inceliyor.

"Yeni anılar yok mu? Chicago hakkında bir şey yok mu?" diye sorar.

Başımı sallamaya başlıyorum, ona ilk hissimden başka bir şey hatırlamadığımı söylemek için, ama sonra bir şey aklıma geliyor. Başka bir his. Bu sefer daha güçlü. Chicago'dan bahsedilince içimi bir memleket özlemi kaplıyor ve kafamda şehrin bazı bölümlerini canlandırıyorum. Restoranlar. Kafeler. Parklar. Bilinen hiçbir şey yok, sadece kafamda gerçek gibi hissettiğim yerler, neredeyse gittiğime inanabileceğim yerler. Ama sonra, belki de gitmedim. Belki de kafamdaki boşlukları umutsuzca doldurmaya çalışırken onları uydurmuşumdur.

Gözlerimi tekrar kapatıyorum ve zihnimdeki restorana odaklanıyorum. Güzel bir yer, son derece şık ve üst düzey bir İtalyan restoranı. Verandanın etrafında sarmaşıklar büyüyor, sütunların etrafını sarıyor ve tuğla binanın yan tarafına kadar uzanıyor. İsmi dikkatimi çekiyor - Francelli's.

O kadar gerçek görünüyor ki - ama yine de gerçek olup olmadığını bilmek için kendime güvenemiyorum. "Bilmiyorum," diyorum sonunda.

"Bilmiyor musun?"

"Artık kafamda bir yerler görüyorum. Bir restoran," diyorum. "Var olup olmadığından ya da Chicago'da olup olmadığından emin değilim. Ama onunla ilgili bir şey var. Gözüme çarpan bir şey."

"Ne hatırlıyorsun?" diye soruyor.

"Bir isim - Francelli'nin Yeri. Yeşil sarmaşıklarla çevrili, altın harflerle yazılmış kırmızı bir tabela," diyorum.

Biraz şaşırmış görünüyor. "Bu oldukça spesifik."

"Biliyorum, değil mi? Neden hatırladığımdan emin değilim," diyorum.

"Belki de uyduruyorum -"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," diyor sandalyesini arkaya kaydırarak.

Yemeğiyle birlikte masadan kalkıyor ve masanın üzerindeki bilgisayara doğru yürüyor. Dizüstü bilgisayarını açıyor ve arama çubuğuna bir şeyler yazmaya başlıyor. Ayağa kalkıp yanına gidiyorum, omzunun üzerinden bakarken arkasında duruyorum. Bir an sonra, Chicago şehir merkezinde Francelli's adında bir restoranın görüntüleri beliriyor.

Tam da hayal ettiğim gibi. Zihnimde o kadar belirgin olan tabelaya ve

sarmaşığa bakarken keskin bir nefes alıyorum.

"Bu ne anlama geliyor?" Ben soruyorum.

Grant, "Bu en azından Chicago'da bulunduğunuz anlamına geliyor," diyor. "Bu da kim olduğunuzu anlamak için iyi bir başlangıç."

"Nasıl yani?" Ona soruyorum.

"Kolay. Chicago'ya, Francelli'nin yerine gideriz ve etrafa sorarız" diyor.

Gülüyorum. "Sadece Chicago'ya gidiyoruz. Öylece. Önemli bir şey değilmiş gibi," diyorum. "Bunu benim için yapar mısın?"

Omuz silkiyor ve yüzünü ovuşturuyor. "Ben Chicago'luyum, ziyaret etme fırsatını asla kaçırmam."

"Pahalı değil mi?"

"Sorun değil. Ben hallederim," diyor. "Bunun için endişelenme."

Hala bu konuda doğru hissetmiyorum. Grant beni neredeyse hiç tanımıyor bile ve bir önseziyle Chicago'ya uçmamız için bir servet mi ödemek istiyor? Bu biraz fazla görünüyor. Yine de ekrandaki görüntülere baktığımda içimden bir his geçiyor. Tanıdık bir his, evet, ama aynı zamanda önsezili bir his. Neredeyse bir kıyamet duygusu. Mideme yerleşiyor ve bacaklarımın güçsüzleştiğini hissediyorum, beni yakındaki bir sandalyeye oturmaya zorluyor. Açıklamak bir yana, anlayamadığım bir korkuyla tüm bedenim titriyor.

Bu da bunu yapmam gerektiği anlamına geliyor. Eğer kim olduğumu öğrenmek istiyorsam, beni neyin korkuttuğunu ve neden korktuğumu bulmam gerekiyor.

HİBE

"Y Uçak mı kiraladın? Cidden mi?" Küçük havaalanına girdiğimizde Celeste soruyor. "Böyle bir şeyi nasıl karşılayabiliyorsun?"

İçten içe ürperiyorum. Celeste'in benim hakkımda çok az şey bildiğini unutmuşum. Uçmaktan zaten nefret ediyorum ve Celeste'in sağlığından endişe ederken iki yüz yabancıyla birlikte metal bir tüpün içine tıkılarak bu deneyimi daha da kötüleştirmek istememe imkân yok.

Etrafta ne kadar az insan olursa o kadar iyi. Ya da ben kendime öyle diyorum. Gerçekten, özel olarak uçmayı tercih ediyorum. İnsanların etrafında olmayı pek sevmiyorum.

"Sorun değil, güven bana," diyorum, öylece bırakacağını umarak.

Yine de daha iyi bilmeliydim. Celeste hakkında şimdiden öğrendiğim bir şey varsa, o da meraklı olduğudur. Soru sormayı seviyor. Bazen çok fazla.

"Gizli bir milyoner falan mısın?" "Onun gibi bir şey," diye kıkırdıyorum özel jete binerken. "Ne gibi bir şey?" diye soruyor.

Jete bindik. Yatağa dönüşebilen deri koltuklar ve uçtuğumu unutup kendimden geçmeme yetecek kadar viskiyle dolu bir mini bar ile güzel bir şekilde döşenmiş. Hayatta çok fazla korkum yok - bir denizci olarak çoğunun üstesinden geliyorsunuz - ama yine de uçmak umurumda değil. Hem de hiç.

"Soru sormadan arkanıza yaslanıp uçuşun tadını çıkarabilir misiniz?" diye sordum.

Kaşlarını çatıyor, sözlerimi biraz fazla ciddiye almış gibi görünüyor.

"Özür dilerim, sana çıkışmak istememiştim," diye iç geçiriyorum ve önüme çıkan ilk koltuğa oturuyorum. O da karşımdakine oturdu. "Uçmak beni endişelendiriyor."

"Sen mi?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak. "Uçmaktan korkuyor musun?" "Korktuğumu söylemedim -"

Emniyet kemerini bağlarken bir kahkaha patlatıyor ve başını bana doğru sallıyor. Ben de ona inanmaz bir bakış atıp başımı sallıyorum. Onu eğlendirebildiğime sevindim.

"Büyük, kötü dağ adamı uçmaktan korkuyor," diyor. "Senin hiçbir şeyden korkacağını düşünmemiştim."

"Korkmuyorum," diye karşı çıkıyorum. "Çünkü korktuğumu söylemedim."

"Hı hı," diye dalga geçiyor, mavi gözleri eğlenceyle parlıyor. "Yine de söylemene gerek yoktu, ne demek istediğini biliyorum. Ve korktuğun tek şey de bu değil."

"Değil mi?" Ben soruyorum. Bu kez kaşlarımı kaldırma sırası bende. "Neden beni korkularım konusunda aydınlatmıyorsun Celeste?"

"Bir kere kimseye açılmaktan korkuyorsun," diyor. "Sorularıma cevap vermeyi reddediyorsun. Her ne pahasına olursa olsun onlardan kaçınmayı seçiyorsun." "Sana en iyi arkadaşşımdan bahsettim," diyorum, biraz savunmacı hissederek. "Sana

Colorado'ya neden taşındığım hakkında."

"Ve hala, son dakikada özel bir jet kiralamayı nasıl karşılayabildiğinle ilgili soruma cevap vermedin," diye üsteliyor. "Bu işlerin nasıl yürüdüğü komik, değil mi?"

"Sana daha önce kendim hakkında konuşmayı sevmediğimi söylemiştim," diyorum. "Çünkü korkuyorsun."

"Neyden korkuyorsun?" Gülüyorum.

"Savunmasız olmaktan korkuyorum tabii ki" diyor, yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle.

Uçak pistte taksi yapmaya başladı. Bu uçuşta onunla birkaç saat boyunca mahsur kalacağımı biliyorum. Normalde biraz viski içip kendimden geçerdim ama Celeste'in bu kadar kolay konuşmama izin vereceğinden şüpheliyim. Beni soru yağmuruna tutmaya devam edebilmek için sözümü kesmeye çalıştığını rahatlıkla görebiliyorum.

Doğrusu, bir yanımda onun arkadaşlığından hoşlanıyor. Gülüşü sarhoş edici, kahkahası da öyle. Mavi gözleri her şeyi içine alıyor. Keskin ve gözlemci. Büyüleyici biri ve onun her hareketini izlememek çok zor. Onu tamamen içime çekmek için. Tabii ki, bu bana aynı zamanda

ve boşalırken çıkardığı seslerden anladım. Evet, duştan çıktığımda ve dudaklarında adımları duyduğumda ne yaptığını tam olarak biliyordum.

Onu bu şekilde düşününce kanım bir kez daha kasıklarımın hücum ediyor. Pantolonumda giderek büyüyen şişkinliği gizlemek için elimden geleni yaparak koltuğuma yerleşiyorum. Bu işe yaramayınca, yanımdaki battaniyeye uzanıp onu kucağıma örtüyorum.

"Üşüdün mü?" diye soruyor, yüzünde sevimli bir sırıtişla. "Biraz," diye yalan söyledim.

En ufak bir üşüme bile yok - uçak soğuk kış havasına karşı rahat bir sıcaklıkta. Gözlerindeki pırıltı bana bunu zaten bildiğini söylüyor.

Ona odaklanmak yerine pencereye odaklanıyorum ve gökyüzüne doğru yükselirken pencereden dışarı bakıyorum. Uçaklarda beni korkutan gökyüzünde yüksekte olmak değil, tanımadığınız bir sürü insanla birlikte o şeyin içinde tikiş tikiş olmak.

Savaşta bulunduktan ve neredeyse herkesin bir tehdit olabileceğini fark ettikten sonra güven elde etmesi zor bir meta. En iyi arkadaşımın kendi topraklarımızda öldürölmesi de bu korkuları aşmama kesinlikle yardımcı olmadı.

Celeste koltuğuna yaslanıyor ve ben de rahat bir nefes alıyorum. Eğer o uyursa, artık bariz ereksiyonumu saklamak zorunda kalmayacağım ve cevaplayamadığım soruların bitmek bilmeyen saldırısıyla yüzleşmek zorunda kalmayacağım. Ya da cevap verebileceğim ama vermemeyi seçeceğim. Bu konuda haklı.

Yine de hiçbir şey o kadar kolay değildir. "Bana bir hikâye anlat Grant," diyor.

"Bir hikâye mi?" Kıkırdarak soruyorum. "Ne, beş yaşında mısın?"

"Senin hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. Hayatımı kurtarmaya devam eden adam hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum" diyor. Koltukta neredeyse tamamen sırtüstü yatıyor ama yan dönüyor ve o nefes kesici mavi gözlerini bana çeviriyor. Tamamen uyanık, görünüşe göre hiç uykusu yok. Lanet olsun.

Bana daha önce sorduğu soruya cevap vermenin muhtemelen daha kolay olacağına karar veriyorum. Belki bu onu tatmin etmek için yeterli olur.

"Peki. Bu özel jeti nasıl karşılayabileceğimi bilmek ister misin?" Ona soruyorum.

Başını sallıyor, kurbağanın nasıl muhteşem bir prene dönüştüğünü anlatan bir hikâye dinlemeye hevesli küçük bir çocuk gibi bacaklarını

vücuduna doğru kıvrıyor.

"En iyi arkadaşım ile birlikte bir işimiz vardı. Başarılı bir emlak geliştirme işiydi," diyorum. "O öldükten sonra neredeyse her şeyi sattım. Bana genç yaşta emekli olabileceğim iyi bir miktar para bıraktı."

"Bu pek de mutlu bir hikâyeye değil," diyor kaşlarını çatarak. Omuz silkiyorum. "Belki değil ama gerçek bu."

Uzun bir süre sessiz kaldı ve ben de pencereden dışarı bakmaya devam ettim. Chicago'ya çok uzun bir uçuş değil ama yeterince uzun. İçecek bir şeyler almaya karar veriyorum ve ayağa kalktığımda Celeste'in kocaman bebek mavileriyle beni izlediğini görüyorum.

"Bardan bir şey ister misiniz?" diye sordum.

"Elbette," diyor, tekrar oturarak.

"Ne istersiniz?"

"Beni şaşırtın. Gerçekten neyi sevdiğimi bilmiyorum" diyor.

Ah, doğru ya. Kendime buzlu bir viski koyuyorum ve onun sevebileceği bir şeyler bulmak için rafı inceliyorum. Üniversitede barmenlik yaptığım günleri hatırlayarak ona bakıyorum. Onun gibi güzel bir kız ne sipariş edebilirdi ki? Eskiden insanları içkilerle eşleştirmekte iyiydim. Ama cevap bana bir sezgi gibi açık geliyor: kırmızı şarap. İyi bir merlot ya da chianti'yi takdir edecek bir kadına benziyor. Neyse ki uçakta ikisi de var. Merlot'u seçiyorum.

Bir bardak doldurup ona getiriyorum. Çoktan koltuğuna oturmuştu ve bir yudum almadan önce kadehten derin bir nefes çekerek aromanın tadını çıkarıyordu.

"Bu iyi bir şarap," diyor. "İyi karar."

"İyi bir karakter yargıcı olduğumu düşünmeyi seviyorum," diyorum.

"Öyle mi?" diyor, dudağını bardağın kenarında gezdirerek. "Bana benim hakkımda ne söyleyebilirsin - kendim hakkında bilmediğim şeyler?"

Bardağımdan uzun bir yudum alarak bir süre onu inceliyorum. Yukarıdan aşağıya bakıyorum, onu ölçüp biçerken her ayrıntısını hafızama kaydediyorum. Onun derinliklerini görmeye çalışıyorum.

"Sadık olduğunuzu ve yaptığınız her şeyde doğruluk için çabaladığınızı hissediyorum" diyorum.

"Neden böyle söylüyorsun?" diye soruyor, şaşırmış görünüyor.

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Bu sadece senden aldığım bir his," diyorum. "Ama bana bunun doğru olup olmadığını bile söyleyemiyorsun."

"Dürüst olmak gerekirse, bir medyumun söyleyeceği bir şey gibi geliyor. Konuştuğunuz neredeyse herkes için geçerli olabilecek şeyler gibi" diyor kıkırdayarak ve sonra dilini bana doğru uzatarak benimle alay ediyor.

"Peki, tamam. Hukuk fakültesinde ya da doğru olanı yapmaya çalışan başka bir kariyer yolunda olduğunu tahmin ediyorum" diyorum. "Birkaç yıl içinde tükeneceksin - dünyanın sanıldığı gibi olmadığını anladığında ama hala hırslı ve umut dolusun. Dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek istiyorsun ve kendileri için savaşamayanlar için savaşıyorsun."

Şimdi şaşırmış görünüyor. Şarap bardağını önündeki tepsiye bırakıyor ve tek kelime etmeden uzun süre bana bakıyor.

"Ve hiçbir şey hatırlayamadığın için, haklı olup olmadığımı bile söyleyemiyorsun" diyorum. "Anlamsız bir egzersizdi, değil mi?"

Bir şey söylemek için ağzını açıyor, sonra tekrar kapatıyor. Sonunda, uzun bir süre bir şeyler bulmaya çalıştıktan sonra, yüzünde garip bir ifade beliriyor ve konuşmayı başarıyor.

"Yani, emin olup olmadığımı söyleyemem," diyor. "Ama içimde haklı olduğun hissi var Grant."

"Bir his mi?" Başımı sallıyorum ve uzun bir içki daha alıyorum. "Seni öldürmeye çalışan adamların yönünü gösteriyor mu?"

"Hayır, ama bir şekilde kendimi biraz daha bütün hissediyorum" diyor. "Sanırım bu en azından iyi bir şey."

"Evet, sanırım öyle," diyor usulca.

ICeleste'i kendi odasında güvende hissetmiyorum, Chicago'da onu arayan biri olabilir diye. Ben de aynı çatı katını ayırttım.

Sam ve benim parti verdiğimiz zamanlardan kalma bir süit. Oda hâlâ aynı görünüyor. İçeri girer girmez, eski anıların hücumunu hissediyorum. Gündüzleri iş anlaşmaları, geceleri kadınlar ve alkolle dolu çılgın partiler. En iyi arkadaşımın yüzünü hatırlıyorum, gülümsüyor ve bana kız arkadaşının ailesiyle tanıştığını anlatıyordu, sanki dünmüş gibi.

Belki de bu kötü bir fikirdir. Kapının eşiğinde durup olanları düşünürken bir yandan da gidip gitmemeye karar vermeye çalışıyorum. Celeste, kafamın içinde olup bitenlerden habersiz, yanımdan geçip gidiyor.

"Vay canına. Burası - vay canına, Grant," diyor.

"Güzel, ha?" Tüm o eski anılardan ve duygulardan sıyrılmaya çalışarak soruyorum.

"Hoştan da öte. Şu anda kendimi ünlü biri gibi hissediyorum" diyerek gülüyor.

Ana oda, duvara yerleştirilmiş düz panel TV'nin etrafında bir kanep ve birkaç sandalyenin bulunduğu bir oturma odası gibi düzenlenmiştir. Çatı katı olduğu için Lake Shore Drive ve Michigan Gölü'ne bakan bir verandanın yanı sıra jakuzili özel bir çatı verandası da var. Eskiden bunun çok işe yaradığını hatırlıyorum.

Mobilyalar beyaz İtalyan derisi, kırmızı ve siyah vurgulu yastıklar. Kan kırmızısı bir halı odayı bölerek yemek alanını ve mutfığı yaşam alanından ayırıyor.

İki yatak odası var - bu yüzden bu süiti ayırttım. Her ikisi için de özel banyosu olan iki ayrı oda. Büyüklük ve kalite açısından eşitler ama Celeste daha güvenli olan odaya girecek - ön kapıya en uzak olan odaya. Hatta sırf burayı korumak için oturma odasında uyumayı bile tercih edebilirim. Henüz o kadar ilerisini düşünmedim. Kanepelerin rahat olduğunu tecrübelerimden biliyorum.

Celeste yakındaki yatak odasına giriyor ve yüzünde onu çok genç ve çok sevimli gösteren kocaman bir sırıtışla başını dışarı çıkarıyor.

"Burada yaşayabilir miyiz?" diye soruyor.

"Kulübeden daha güzel, ha?" Odaya doğru yürürken soruyorum.

Ana odaya geri dönüyor ve sonra kafama dank ediyor. Hâlâ hastanede ona verdikleri kıyafetleri giyiyor. En azından kot pantolon. Benim sweatshirtlerimden birini giyiyor ve tabii ki içinde boğuluyor. Siyah saçlarını arkadan at kuyruğu yapmış, çok sevimli görünse de, giyecek başka bir şeyi olmadığı için kendimi kötü hissediyorum.

"Kulübeniz güzelmiş ama buna bakarak zengin olduğunuzu asla tahmin edemezdim, hayır," diyor.

"Mesele de bu zaten. Mutlu olmak için çok şeye ihtiyacım yok" diyor.

"Bunu takdir edebilirim," diyor Michigan Gölü'ne bakan büyük pencerelere doğru zıplayarak.

"Bu gece için bir planım var," diyorum deri koltuğa otururken.

"Öyle mi?" diye soruyor bana sinsi bir gülümseme ve yan bakış atarak.

"Neymiş o?"

Ona bakmadan duramıyorum. İpeksi, kuzguni saçlarıyla çok güzel. Yüksek at kuyruğunda bile, omuzlarından aşağı düşüyor, sade bir

Soluk teni ve açık renk yüz hatlarıyla tezat oluşturuyor. Gerçekten nefes kesici bir kadın.

"Evet," diyorum ve öylece bırakıyorum.

Uzun bir süre bana bakıyor, ben de ona bakıyorum. Ancak birkaç uzun saniye sessiz kaldıktan sonra nihayet konuşuyor.

"Ve beni bu planlara dahil etmeyecek misin?"

Celeste'i tanırım. İhtiyacı olsa bile ona hiçbir şey almamı istemeyen bir kadın. Bağımsız düşünen biri ve içindeki sertliği, gücü - ve inatçılığı - görebiliyorum. Bunu kabul etmesi için mücadele etmem gerekecek ama ona yardım etmeye kararlıyım. Artık benim gözetimim altında ve bu hafife alamayacağım bir şey.

"Öğreneceksin," diyorum. "Şimdilik neden biraz dinlenmiyorsun?"

Yarın Francelli'ye gideceğiz. Bu gece biraz dinleneceğiz."

Celeste sırtıyor ve zahmetsizce pencereden oturduğum kanepeye doğru süzülüyor. Diğer sandalyelerden birine oturmak yerine yanıma oturuyor, ayaklarını altına kıvrıyor, yüzünü bana dönüyor ve başını kanepenin arkasına yaslıyor.

O anda o kadar genç, o kadar masum görünüyor ki nefesim kesiliyor. Ne pahasına olursa olsun onu korumak için ani bir dürtü duyuyorum. Bu kadın hakkında hiçbir şey bilmiyorum - ilgi alanları, geçmişi, hobileri - ama yine de kendimi onun için bir şeyler hissederken buluyorum.

Kendime beni çekenin onun kırılabilirliği olduğunu ve dikkatli olmam gerektiğini söylüyorum. Kendimi ona kaptırmayı göze alamam. Tek bildiğim, eski hayatını hatırlar hatırlamaz pişman olabileceği. Gerçek hayatını. Doğrusunu söylemek gerekirse, tek bildiğim evli ve çocuklu olduğu.

"Grant için rahatlamak neye benziyor?" diye soruyor.

"Bakıyorsun," diyorum. "Bana bir şişe viski ver, ben iyiyim."

Dudaklarını yalıyor ve bana bakmaya devam ediyor. Gözlerinde yiyecek ya da içecek ile ilgisi olmayan bir açlık var. Bu bakışı iyi bilirim - yıllar boyunca sayısız kadının yüzünde gördüm. Ama hiçbirisi Celeste'inki kadar güzel değildi. Ne de bu kadar savunmasız.

Saçlarını tamamen aşağı çekmeden önce bir elini at kuyruğunun uçlarında gezdiriyor. Başını sallarken saçları omuzlarının üzerinden aşağı dökülüyor ve ben tamamen büyülenmiş durumdayım. Ne kadar denesem de gözlerimi kaçıramıyorum.

Ona gerçek kıyafetler giydirmeliyim. Bir yanım onu üzerine oturan bir Şeyler giymiŐ olarak görme arzumun o muhteşem vücudu görmek olduğunu biliyor ve bunun için kendimi suçlu hissediyorum. Ama gerçek Şu ki, onun bir Şeylere ihtiyaı var ve benim ona bunları verebilecek imkanlarım var, o yüzden vereceğim.

CELESTE

"Bunu yapmana izin veremem," diyorum butiğin kapısında dimdik durarak.

Grant iç geçirir ve elini sakalında gezdirir.

Yüzünde bitkin, hafif sinirli bir ifade var. Gözleri her zamankinden daha ağır, sanki aklında bir şey varmış gibi. Gülümsemiyor - ve otel odasından ayrıldığımızdan beri de gülümsemiyor.

"Celeste, her gün aynı kot pantolonu giyemezsin. Bu pratik değil" diyor. "Sadece - rahatla. Bırak bunu ben yapayım."

Sesi biraz küçümseyici geliyor, bu da beni geri itmek istememe neden oluyor. Çocuk gibi konuşulmasından hoşlanmıyorum. Bu beni her zaman sinirlendirir.

"Bunu biliyorum," diyorum kollarımı göğsümün önünde kavuşturarak.

"Ama - ama

."

"Aması yok," diyor. "Kim olduğunu öğrenene kadar, bir kuruşun bile yok.

senin adına. Var. Ve yeni şeylere ihtiyacın var, o yüzden rahatla."

Sanırım onunla gerçekten tartışamam. Bildiğim kadarıyla hiçbir şeyim yok. Cep telefonu yok, kalacak yer yok, para yok. Sırtımdaki kıyafetler bile bana ait değil. Pantolonum, ayakkabılarım ve sweatshirt'üm Grant'ten ve hastaneden elden düşme, çünkü kendi kıyafetlerim ya saldırı, ya düşme ya da ardından gelen kurtarma sırasında yok oldu. Kelimenin tam anlamıyla hiçbir şeyim yok.

Yine de meydan okumaya devam ediyorum. İnatçılık her zaman mantıklı değildir, gurur da öyle. Ama bildiğim kadarıyla ben sadaka alacak bir tip değilim. En azından kendim hakkında bu kadarının doğru olduğunu biliyorum. Grant benim için zaten çok şey yaptı. Benim için daha fazla şey satın alması fikri çok fazla. Durumumu düşündükçe dudaklarım titremeye

başlıyor. Ne kadar berbat bir durumdayım.

Grant fark etmedi bile. Sanki buranın sahibiymiş gibi önümden yürüyüp butiğe giriyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan tezgâhtaki genç bir sarışınla konuşmaya başlıyor. Konuşmalarını duymak için aceleyle oraya gidiyorum, tam o sırada Grant bana doğru işaret ediyor.

"Oh, işte orada," diyor kuru bir sesle. "Sanırım sonunda bize katılmaya karar verdi."

"Bana hiçbir şey almıyorsun," diyorum tekrar.

"Buna ben karar vereceğim," diyor.

Sarışına dönüyor ve isim etiketinde Suzy yazdığını görüyorum.

"İnatçı arkadaşım için kıyafet seçmeme yardım eder misin?" diye soruyor.

"Elbette," diyor Suzy, bizi elbise ve eteklerin olduğu bir rafa götürürken. "Eğer üzerinizde bir şey görmek isterseniz, bedenlerimiz hemen hemen aynı ve -"

"Ben hallederim," diyorum kendimi tezgâhtan iterek. Yüzümün ne kadar kızardığını saklamaya çalışıyorum. Suzy burada bedenler hakkında konuşmazken yeterince utanıyorum. Hiç bakmadan raflardan birkaç elbise kapıyorum. "Onları kendim deneyeceğim, teşekkürler."

Soyunma odasına doğru yürüyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve ilk elbiseyi üzerime geçiriyorum. Soluk peygamber çiçeği mavisi bir güneş elbisesi, kıştan ziyade yaz için daha uygun bir şey. Halter tarzı bir üst kısım göğüslerimi mükemmel bir şekilde yerinde tutuyor ve belin etrafında her şeyi içine alan beyaz bir fiyonk var.

Böyle bir elbise için yanlış mevsim olsa da, üzerimde iyi duruyor. Gerçekten yakışıyor. Birkaç kez arkamı dönüyorum ve etek vücudumun etrafında genişliyor. Tam dizimin üstüne de geliyor. Güzel bir palto ile bir randevu gecesi için iyi olabilir sanırım.

Randevu gecesi. Ha. Grant benden uzak durmak için elinden geleni yapıyor ve onu suçlayamam. Kim olduğumu bilmeden - peşimde karanlık insanlar olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile, gergin olduğunu görebiliyorum. Ve onu suçlayamam.

Beni koruduğu için çok minnettarım ama küçük bir parçam hep onun korumasından bıktı. Bundan daha fazlasını istiyorum. İçimde bir yanma var, açıklayamadığım bir ihtiyaç. Belki de sadece benim parlak zırlı şövalyem olduğu içindir ama ona karşı gerçekten açıklayamadığım bir düşkünlük var.

Soyunma odasından çıkıyorum ve hem Suzy hem de Grant dikkatlerini bana çeviriyorlar. Grant'in gözleri her s a n t i m e t r e k a r e m i yutuyor. Karanlık,

Dudaklarını yalarken düşünceli gözleri bile parlıyor, bana bu şekilde bakmaması gerektiğini unutmuş gibi görünüyor. Onun kuralları, benim değil.

İkisine doğru yürürken kalçalarımı biraz daha fazla sallıyorum, sonra da podyumda bir dönüş yapıyorum.

"Sen ne düşünüyorsun?" Cevabı Grant'in yüzünde zaten çok net olsa da soruyorum - bayılıyor.

"Harika görünüyor," diyor gözlerinde mesafeli bir bakışla.

"Sence de yılın bu zamanı güneş elbisesi için biraz soğuk değil mi?" Suzy soruyor. "Belki buna benzer bir şey daha iyi olur."

Bana bir kazak elbise verdi. Uzun kollu, yüksek yakalı ve diz hizasında - ya da benim gibi kısa boylu biri için daha uzun.

"Hayır, teşekkürler" diyorum. "Önce denemem gereken birkaç tane daha var ama Grant bunu beğenirse -"

"İstiyorum," diyor hemen. "Gerçekten istiyorum."

"Güzel. Sanırım bu bir tutucu o zaman. Parayı ödeyen sen olduğuna göre," diyorum, hâlâ bu fikre alışmaya çalışarak.

Soyunma odasına dönmeden önce parmak uçlarımda yükselip Grant'i yanağından öpüyorum. Sadece tatlı, şakacı bir jest. Ona geniş, sıcak bir gülümseme veriyorum.

"Bana karşı bu kadar iyi olduğun için teşekkür ederim," diyorum ve aceleyle soyunma odasına geri dönüyorum.

Aceleyle bir sonraki elbiseyi giyiyorum ve sonra aklıma geliyor. Muhtemelen pantolon ve gömleklere de bakmalıyım, özellikle de Chicago'da hava oldukça soğuk olduğu için. Ama Tanrım, Grant'in o elbisenin içinde bana bakışı. Bunu düşünmek damarlarımda küçük bir elektrik akımı yaratıyor.

Birkaç tane daha denemeliyim. Sadece bu görünümü birkaç kez daha görmek için.

"H Şimdi memnun musun?" Butikten çıkarken sordum.

Ayrılmadan önce üzerimi değiştirdim. Üzerimde Grant'in gözlerini benden alamamasına neden olan mavi güneş elbisesi, bir çift sevimli bot ve omuzlarıma dökülen siyah yün bir palto var. Kendimi kesinlikle muhteşem hissediyorum. Diğer giysilerimin olduğu küçük bir çantam, değiştirdiğim kıyafetlerim için bir çantam, iki kutu ayakkabım ve iç çamaşırlarımın olduğu bir çantam daha var ama çok fazla çılgınlık yapmadım. Ona izin vermeyi reddettim. Ona yeşil ışık yakmış olsaydım

benim için tüm mağazayı gezdi. Grant'in bana bir şey almasına izin verme fikri beni hala rahatsız ediyor, bu yüzden sadece ihtiyacım olan şeylerle sınırlandırdığımdan emin oldum. Umarım bu onu tatmin etmeye yeter ve beni bir süre daha başka mağazalara sürüklemesini engeller.

"Evet, çok," diyor, yüzü okunmuyor.

Ses tonu da hiçbir şey ele vermiyor. Duygularını kontrol etmekte ustadır ve ne hissettiğine dair sadece sözleri ipucu verir. Şu anda, benimle alay etmediğinden emin olamıyorum.

Her iki şekilde de, o kazandı. Birkaç şey aldım. "Şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Bir şeyler atıştırırız, sonra da biraz uyumak için otele döneriz diye düşündüm."

Chicago'daki Lake Shore Drive bana Keys Creek, Colorado'da hissettiklerimden daha tanıdık geliyor. Havada bir serinlik, günlerdir hissetmediğim kadar canlı hissettiren bir enerji var. Bana çok doğal geliyor. Çok normal. Çok tanıdık.

Yarı erimiş kar çatıları kaplıyor. Işık ve cicili bicili ipler balkonlardan sarkıyor, parmaklıklara ve pencere kenarlarına dolanıyor. Tüm şehir enerjiyle dolup taşıyor. Hatta uzaklardan bir yerden bir grup insanın şarkı söylediğini bile duyabiliyorum. Bir yerlerde ilahiciler olmalı. İnsanlar yanımdan itişip kakışarak geçiyor, her ne işle uğraşıyorlarsa ona gidip geliyorlar. Muhtemelen Noel alışverişi. İnsan kalabalığı şehrin canlı nabızı, kalp atışları ve hepsi bana evim gibi geliyor.

Orada, cesetlerin arasında dururken, kim olduğumu hatırlayamadığımı neredeyse unutuyorum, çünkü tam da olmam gereken yerdeymişim gibi geliyor. Olmam gereken yerdeyim. Tam ait olduğum yerde.

Öte yandan Grant bundan pek hoşlanmışa benzemiyor. İnsan kalabalığının arasında yersiz ve tamamen rahatsız görünüyor. Yüzü taş gibi soğuk bir maske, ama buradan başka bir yerde olmayı tercih eden bir adam havası veriyor. Çenesi sıkılı ve kaçmaya hazır görünüyor.

Aslen Chicagolu biri için burada yaşadığını hayal etmek zor. Günün neredeyse her saatinde kaldırımları dolduran insan ordusuna alışkın olacağını düşünüyorsunuz.

Gür sakalı ve saf kastan oluşan vücuduyla Colorado dağlarına ait biri gibi görünüyor. Etrafı kolaçan ederken gözleri kısılıyor. Sanki bir şey arıyormuş gibi yakından izliyor.

ya da biri. Birinin peşimde olduğunu hatırlatmasına ihtiyaç duymadan, onu ve uyandırdığı uğursuz hissi görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Kalabalıklar arasında ilerlerken, geçtiğimiz dükkânların ve kafelerin vitrinlerine bakıyorum, o vitrinlerden birindeki bir şeyin hafızamı canlandırmasını ve bana bir şeyler hatırlatmasını umuyorum. Herhangi bir şey.

Grant aniden durdu. Dikkat etmediğim için doğrudan ona çarpıyorum. Hızla dönüp kalın, güçlü kollarıyla beni yakaladığında nefesim kesiliyor ve ellerim sıkı göğsünü kavırıyor. Neredeyse düşeceğim için mi yoksa bana karşı hissettiklerinden dolayı mı nefes nefese kaldığımdan emin değilim. Her bir harikulade santimi çok güçlü ve sert. Taş gibi sert. Ama hala sıcak.

Başımı kaldırıyorum ve bana baktığını görüyorum, dudakları küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. Belli ki buna karşı koymaya çalışıyor ama artık yapamıyor. Beni istiyor, ela gözlerinde bu açıkça görülüyor. Benim onu istediğim kadar o da beni istiyor - ama yine de birbirimize sahip olamıyoruz. İkimiz de çok arzuladığımız zevki kendimizden esirgiyoruz. Sorum şu: Neden?

"Burada yiyelim," diyerek beni ayağa kaldırıyor.

"Pekâlâ," diyorum, aklımın başka şeylerle meşgul olduğu belli.

"Buranın" nerede olduğundan bile emin değilim - başım dönüyor ve doğru düşünemiyorum. Duyu organlarım onun vücudunu benimkine karşı hissetmekten ve parfümünün hafif kokusundan etkilenmiş durumda. Küçük fantezi dünyama kapıldım ve dürüst olmak gerekirse, nerede yemek yediğimiz gerçekten umurumda değil. Beni McDonald's'a götürebilir ve benim için sorun olmaz.

Grant bir kapıyı açıyor ve bana içeri girmemi işaret ediyor. İçeri girdiğimizde bizi gürültülü bir rock müzik karşılıyor - benim hoşuma gitmeyecek kadar gürültülü. Hafızam geri gelmemiş olabilir ama bunun bir Noel şarkısı olduğunu hatırlıyorum. Burası az önce geçtiğimiz şirin küçük kafelerden biri değil, bir pub gibi görünüyor. İçeri girerken Grant'e bakıyorum, yemek yemek istediği yerin burası olduğundan emin olmak için. İçerisi, bayram süslemelerine rağmen eski püskü görünüyor ve biraz karanlık. Bir milyonerin ziyaret etmesini bekleyeceğiniz türden bir yer değil. Yine de Grant tipik bir milyoner değil.

Mekan oldukça boş, ama herkesten uzakta, mekanın en uzak köşesinde bir masa seçiyoruz. Bir koltuk çekti ve oturmam için işaret etti. Ben oturuyorum, o da benim koltuğumu itiyor. Bunu yaptıktan sonra etrafımda dolaşıyor ve tek kelime etmeden ya da menüyü açmadan karşımdaki koltuğa oturuyor. Bir garsona işaret etti.

"Buraya daha önce geldin mi?" Ben sordum.
"Birkaç kez, evet," diyor.

Garson kız masaya yaklaşıyor ve adam kendine buzlu bir viski sipariş ediyor. Bana döndü.

"Sanırım burada şarap yok?"

"Hayır, üzgünüm," diye kıkırdıyor. "Bira ister misin?" "Tabii," diyorum. "Şaşırt beni."

Göz kırpıp uzaklaşıyor ve ben de menüyü alıyorum - kısa süre sonra burger, patates kızartması ve tavuk kanadıyla sınırlı olduğunu görüyorum. Bir burgerde karar kıldım ve kapattım. Garson içeceklerimizle geri döndüğünde siparişlerimizi veriyoruz - Grant de burger sipariş ediyor - ve bir kez daha yalnız kalıyoruz.

Bardağına bakıyor, sanki kehribar renkli sıvıda yaşamın gizli bir gizemini keşfetmeye çalışıyormuş gibi likörü bardağın içinde evirip çeviriyor.

"Düşünceleriniz için bir kuruş?" Ben soruyorum.

Kaşlarını çatarken alnı kırışıyor - korkutucu olmaktan çok sevimli bir ifade. En azından benim için öyle. Bunu ona gerçekten söylesem muhtemelen kıllanırdı. Bu adamın bir karıncayı bile incitmeyeceğini biliyorum, ama cüssesi ve genel tavrı göz önüne alındığında, dışarıdan bakan biri için yüzündeki bu ifade oldukça korkutucu görünebilir.

"Neden bu kadar çok soru soruyorsun?" diye sorar.

"Çünkü başka ne hakkında konuşabilirim ki?" Alay ediyorum.

Kaşları çatılır ve alnındaki çizgiler daha da derinleşir.

Sonunda iç çekti.

"Dürüstçe mi? Yine Sam'i düşünüyorum," diyor. "Şehirde olmak bana hep onu düşündürüyor."

"Sam?"

"Evet, en iyi arkadaşım," diyor. "Öldürülen." Şimdi kendimi korkunç hissediyorum. Güzel bir günü mahvetmenin yolu, Celeste. İşte böyle. "Özür dilerim," diyorum usulca. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Omuz silkiyor ve bardağından bir yudum alıyor. Konuşmayı kapatmak ve bu tartışmadan kaçınmak için bana sessiz muamele yapacağını varsayıyorum. Benim için sorun değil. Alışmaya başladığım şey bu. Grant cevaplamak istemediği sorulara cevap vermez. Bu nazik yabancıyı ne kadar tanımak istesem de, onu çok fazla üzen şeyler üzerinde durmak da istemiyorum. Belli ki çok kalın olan kişisel balonunu da işgal etmek istemiyorum.

Gerçekten konuşmaya başladığında beni şaşırtıyor. "Cuma geceleri buraya birlikte gelirdik," diyor etrafına bakarken, gözleri duygu ve nostaljiyle dolu. "Burası eskiden düzenli takıldığımız yerdi."

Yıpranmış bara baktım. Açıkçası yemek servisi yaptıklarını bile tahmin edemezdim. Bulmak için bilmeniz gereken türden bir yer, daha lüks kafelerden ve ana caddeyi kaplayan modaya uygun bistolardan uzakta sıkışmış. Akşam yemeği için uğramak için kesinlikle garip bir yer, özellikle de benim kadar güzel giyinmişken. Ama şimdi buranın onun için ne kadar duygusal bir yankı uyandırdığını bildiğim için mantıklı gelmeye başladı.

Biramı yudumluyorum ve çok büyük bir hayranı olmadığımı fark ediyorum. Acı ve yoğun, umduğum gibi hafif ve ferahlatıcı değil. Yine de içiyorum. Grant uzun süre sessiz ve düşünceli bir şekilde bardağına bakmaya devam ediyor. Birkaç dakika sonra garson kız yemeğimizi getiriyor.

"Vay canına," diyorum tabağımdaki devasa miktardaki yemeğe hayret ederek.

Grant sonunda küçük bir gülümsemeyi başarıyor. "Evet, porsiyonlar çok büyük. Bu yüzden buraya gelirdik" diyor. "İçkiler berbat ama Chicago'daki en iyi burgeri yiyorsunuz. Hatta belki de tüm eyaletteki."

Burger sadece devasa değil, aynı zamanda çok yağlı ve tabağa kalın peynirler sızıyor. Marul, domates ve soğan yan tarafta, ancak kalın et parçası ekmeğin ü z e r i n d e başka bir şey için fazla yer bırakmıyor - eğer gerçekten hepsini ağızınıza koymaya niyetliyseniz değil.

Hamburgeri iki elimle kaldırıyorum, devasa şeyi ağızıma götürmeye çalışırken neredeyse iki kez düşürüyordum. Grant viski bardağının üzerinden beni izliyor, mükemmel yontulmuş yüzünde bir gülümseme var. Dişlerimi hamburgere geçiriyorum ve hemen ardından yağ ve meyve suları çenemden aşağı akıyor. Ilık peynir dudaklarıma yapışıyor ve yüzümü tamamen mahvediyor - yine de söylemeliyim ki, bu şimdiye kadar yediğim en iyi hamburger olabilir. Yine de, bir referans çerçevesine sahip olmadığım için, sanırım gerçekten emin olamıyorum.

Grant kendi kendine kıs kıs gülüyor, henüz yemeğine dokunmadı bile. Benimkinin tadını çıkarmamı izlemekle meşgul. Peçetemle yüzümü siliyorum ve biraz daha narin ve düzgün olmaya çalışarak daha küçük bir ısırik daha alıyorum. Bu sefer, sırf onunla dalga geçmek için, yemeğimi çiğnerken hafifçe zevkle inliyorum. Gülümsemesi daha da genişliyor. Biraz daha yaramazca. Kendime engel olamayarak dilimi alt dudağımda yavaşça ve şehvetli bir şekilde gezdiriyorum ve bunu yaparken Grant'le göz göze geliyorum.

Yemek yemenin bu kadar erotik bir girişim olabileceğini kim bilebilirdi?

Grant koltuğunda kendini ayarlıyor, dikkat çekmemeye çalışıyor ama ben ne yaptığını çok iyi biliyorum. Bacağımlı uzatıp onunkine dokunma dürtüsüne direniyorum - ya da daha kötüsü, ona daha hassas bir noktadan

dokunuyorum. Sonunda Grant

Burgerini tutuyor, marul ve domatesle dolduruyor - neyse ki soğanları çıkarıyor - ve dudaklarına götürüyor. O öpülesi, yumuşak dudaklara.

Devasa yiyecek yığınının üzerinden ela gözleriyle bana bakıyor. İlk kez, canlı yeşilin en ince çizgisiyle çevrelenmiş, çoğunlukla altın sarısı kahverengi olduklarını fark ediyorum. Hayatım boyunca hiç bu kadar güzel ve eşsiz gözler görmemiştim ve kendimi onların derinliklerine bakmaktan alıkoyamıyorum. Bir ısırık daha alırken bile gözlerini benden kaçırmaması beni biraz şaşırtıyor. İçimi bir açlık kemiriyor ama bu sefer yemek için değil.

Garson gelip daha fazla içki isteyip istemediğimizi sordu ve mükemmel anı mahvetti.

Grant bu kesintiden rahatlamış görünüyor ve bir viski daha sipariş ediyor. Cesur olmaya karar verdim.

"Ben de aynısından alacağım," diyorum.

Grant bana bir kaşını kaldırdı ama itiraz etmedi. Sadece bana tuhaf bir gülümseme verdi. Garson kız içeceklerimizi almak için koşturuyor. Grant bana bakmaya devam ediyor, ben de sırtıyorum ve ona biraz takılıyorum.

"Ne? Neyi sevdiğimi hatırlamıyorum," diyorum. "Belki de viski içen bir kızımdır."

"Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsun," diye mırıldanıyor, sakalını peçeteyle silerek. "Kim bilir, belki de çok iyisindir?"

"Ama bu iyi bir şey, değil mi?"

Omuz silkiyor ama yüzüne bir gülümseme daha yayılıyor. Birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, yanımdayken o kadar çok gülümsüyor gibi görünüyor, bu da beni iyi hissettiriyor. Gülümsemesi bir odayı gerçekten aydınlatıyor ve onu görmekten hoşlandığım için, en azından birlikte olduğumuz sürece gülümsemesini sürdürmeyi planlıyorum. Ne kadar uzun olursa olsun.

İçkilerimiz geldiğinde kadehimi kaldırıyorum. "Kadeh kaldıralım," diyorum. "Neye?" O soruyor.

"Hatırlamıyorum," diye takılıyorum. "Sadece iç."

Gülüyor. Her zamanki hafif kıkırdaması değil, büyük, gürleyen, içten bir kahkaha. Beni şaşırtıyor ama kulaklarıma müzik gibi geliyor. Birlikte geçirdiğimiz -kuşkusuz sınırlı- tüm zaman boyunca hiç böyle gülmemişti. Kadehlerimizi tokuşturuyoruz ve ben de benimkinden bir yudum alıyorum. Gözlerim anında açılıyor. Ağzım yanıyor - ve bundan hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değilim. Grant beni izliyor, yüz ifademi inceliyor, yüzünde eğlenen küçük bir sırıtış var. Tükürmemi ve yenilgiyi kabul etmemi bekliyor ama bu yapmak istediğim bir şey değil.

Yüzümü buruşturarak yutuyorum. Sanki sıvı ateş boğazımdan aşağı kayıyormuş gibi hissediyorum. Karnıma yerleşmesine izin veriyorum ve bir süre orada oturup içime çekilmesine izin veriyorum. Tadın şoku geçtikten sonra vücuduma yayılan bir sıcaklık hissediyorum. Aslında hoş bir his.

"Fena değil," diyorum, sesim kısık ve kurbağamsı.

Dünyada en sevdiğim içki olmasa da, aslında ciddiym - kötü değil. Ayrıca, Grant'in yüzündeki ifadeyi görmek için buna değer. Bu adamı etkilemek için çok şey gerektiğini söyleyebilirim ve bunu başarmak hayattaki en büyük başarılarımdan biri olmalı. Kişisel rekorlar kitabıma girecek bir başarı.

Bir içki daha alıyorum ve bu ilkinden biraz daha iyi gidiyor. Bir kere o kadar şaşırmadım. Ne bekleyeceğimi biliyorum, bu yüzden yanık aslında acı verici olmaktan ziyade hoş bir şey.

"Sanırım buna alışabilirim," diyorum.

Grant kendi kendine kıkırdıyor, kadehini geri atıyor ve yarısını bir dikişte yutuyor. Onu etkilemek için ne kadar hevesli olsam da, henüz o noktada değilim. Aslında yakın bile değilim. Bir an sonra içkisinin geri kalanını bitiriyor ve boş bardağı masaya çarpıyor, gözlerimiz kilitlenirken dudaklarını yalıyor. Daha büyük bir içki alıyorum ve yavaşça bardağı bitiriyorum. Boğazım ve midem yanıyor ama Grant'in gözlerindeki bakış saf bir saygı ifadesi. Boş bardağımı masaya çarpıp ona hınzırca sırtıttığımda gülüyor.

"Bir tur daha atmaya ne dersin prenses?"

"Hadi yapalım," diyorum.

Bana evcil hayvan ismi taktığı için bile ona kızmıyorum, her ne kadar içim ürperse de. Kendim hakkında yeni keşfettiğim bir şey daha: Ben hiçbir zaman evcil hayvan isimleri kullanan biri olmadım. Yüzü gerçek hislerine ihanet ediyor - bir prenses olmadığımı çok iyi biliyor.

İkinci viski bardağı masanın üzerinde duruyor, sadece yarısı bitmiş. Başım hafifçe dönüyor ama sersemlik hissi verecek kadar değil. Güzel bir vızıltı ve kendimi huzurlu hissediyorum. Bundan daha ileri gitmeye hiç niyetim yok. Grant üçüncü içkisini bitirdi. Biraz daha rahatlamış görünse de, içkiden o kadar da etkilenmiş görünmüyor. Adam belli ki içkisini tutabiliyor.

"Geri dönmeye hazır mısın?" diye soruyor.

"Tanrım, evet," diyorum. "Çok yorgunum ve o yatağı arzuluyorum."

Bana çarpık bir sırtış fırlatıyor ve gözlerinde muzip bir pırıltı var. Ne düşündüğünü biliyorum ve her ne kadar flört etmek istesem de

Bir yatağı paylaşmamızla ilgili bir şey, neredeyse çok ileri görünüyor. Bunun yerine, eşyalarımızı toplarken ona göz kırpıyorum.

Otel bardan çok uzakta değil ve ikimiz de işleri ilginç kılacak kadar kafayı bulmuş durumdayız. Gece çökmüş ve uzun ışık dizileri sokakları ve kaldırımları sıcaklıkla dolduruyor. Ben gördüğümüz hemen her şeye ve Grant'in söylediği her şeye kıkırdıyorum, o ise sadece eğlenmiş görünüyor. Düşmemi engellemek istercesine kolumu tutuyor ama ikimiz de o kadar sarhoş olmadığımızı biliyoruz. Ona doğru yaklaşıyorum, belki de gerçekten ihtiyacım olandan biraz daha fazla. Başım dönüyor ve çakırkeyifim ama gayet iyi yürüyebiliyorum. Sadece güçlü ellerini üzerimde hissetmek hoşuma gidiyor.

Otel lobisine geri döndük. Girişteki büyük, süslü Noel ağacını zar zor fark ediyorum. Odaya giden asansör yolculuğu çoğunlukla bir bulanıklık. Odaklanabildiğim tek şey ellerinin kolumdaki hissi. Hiç düşünmeden diğer elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve bakışıyoruz - uzun, kalıcı bir bakış. Asansör bizim kata doğru açıldığında, neredeyse tamamen kaçırıyoruz. Kapılar tekrar kapanmaya başlıyor ama Grant benden uzaklaşıyor ve gülerek durduruyor.

Koluma dokunduğu yer sıcak ve sanki eli hala üzerimdeymiş gibi hissediyorum. O anda, onun büyük, güçlü ellerini üzerimde hissetmekten başka bir şey istemiyorum, ama bunun olmaması gerektiğini biliyorum. Muhtemelen olmayacağını da biliyorum. Grant'in olağanüstü kendine hakim bir adam olduğunu öğreniyorum. Demir gibi bir iradesi var ve kendini istediği şeylerden mahrum bırakabiliyor. Ne kadar isterse istesin, bu kontrolü kaybetmesine ve kendini bana teslim etmesine asla izin vermeyecektir.

İkimiz de ne kadar çok istersek isteyelim.

Asansörün kapısını benim için açık tutuyor ve ben de onun önünde dışarı çıkıyorum. Koridordan odamıza doğru yürürken bakışlarının ağırlığı bedenimde. Gözleriyle beni soyduğunu hissedebiliyorum. Odamızın kapısı açıldığında içeri adım atıyorum ve Grant beni takip ediyor, bu sefer beklediğimden biraz daha yakın. Eli kıcıma değiyor, zar zor. Bu çok hafif bir dokunuş ama omzumun üzerinden ona baktığımda yakışıklı yüzünde telaşlı ve belki de utanmış bir ifade görmeyi bekliyorum.

Onun yerine, saf sıcaklık ve şehvet dolu bir bakış görüyorum.

Kendimi bunun kötü bir fikir olduğuna ikna edemedim çantalarımı bırakıyorum ve onunla yüz yüze gelene kadar dönüyorum. Benden birkaç santim ötede duruyor ve bana çarpmamak için kendini zor tutuyor. Elleri aşağıya doğru iniyor,

İkimizi de sabitlemek için belime sarılıyor - ya da en azından öyle görünmeye çalışıyor. Yine de hemen bırakmıyor. Bunun yerine beni orada, kendisine yakın tutuyor, yanağıma değen nefesinde viski kokusu yoğun.

Ona doğru eğildim ve birden kendimi ona hiç olmadığım kadar yakın dururken buldum. Nefesindeki viskinin kokusunu alabiliyorum. Kolonyasının misk kokusunu. Onunla ilgili her şey kalbimin hızlanmasına ve vücudumun onun için ağrmasına neden oluyor.

Parmak uçlarımda yükseliyorum, o eğiliyor ve dudaklarımız aniden birbirine yapışıyor. Vücudumda viskiden bile daha iyi hissettiren bir sıcaklık dalgası dolaşıyor. Son öpüştüğümüzden farklı olarak Grant hiçbir şey saklamıyor. Beni neredeyse nefesimi kesecek bir güçle öperken sakalları yüzümü usulca çiziyor. Ellerinin vücudumda gezindiğini ve beni kendisine doğru çektiğini hissediyorum. Kot pantolonunda büyük bir şişkinlik var ve onu karnımda hissetmek boğazımdan küçük bir nefesin çıkmasına neden oluyor.

Grant geri çekiliyor ve bir an için, o demir gibi kontrolünü yeniden sağlamaya başladığında her şeyin bitmiş olmasından korkuyorum. Hayır. Bu kadar çabuk bitmesine izin vermeyeceğim, bu şekilde değil. Bu sefer olmaz. Onu tekrar öpüyorum, dilimi zorla ağzına sokuyorum. Yüzünü ellerimle tutuyorum, bana doğru bastırarak yerinde kalmasını sağlıyorum.

Bu sefer hiçbir yere gitmiyor.

Bacaklarımda arasında bir sıcaklık var ve içim onun için haykırıyor. Ona içimde ihtiyacım var. Tanrım, ona çok ihtiyacım var. Öpücüğündeki sıcaklık artarken Grant beni geriye, otel odasına doğru itiyor. Paltomu omuzlarımdan çekip alıyor ve yere düşmesine izin veriyor. Tek kelime etmeden beni kanepeye doğru itiyor ve kanepenin üzerine düşüyoruz - elleri bir anda belimde, beni yuvarlıyor ve üzerine binmem için beni çekiyor.

"Sen ve o lanet elbise," diye mırıldanıyor, dudakları boynuma yapışmış. "Sen benim ölümüm olacaksın."

Elbiseden bahsetmişken, Grant ellerini yavaşça elbisenin altına sokuyor, kıcımlı kavırıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Kalçalarımı yuvarlayarak pantolonundaki çıkıntıya sürtünüyorum, bizi ayrı tutan ince kumaş parçalarına sinirleniyorum.

Grant sanki hayal kırıklığı hissetmiş gibi külotumu çekip kenara itiyor. Bir eliyle çenemi kavırıyor ve beni ela gözlerine bakmaya zorluyor.

Gözlerini. Diğer eli bana doğru kayıyor, iki parmağını içime sokmadan önce parmak uçlarıyla klitorisimi ovuyor. Beni parmaklarken, avuç içi bana doğru bastırırken, parmakları amımın duvarlarına sürtünürken, onun üzerinde titreyerek inliyorum.

Elinin üzerinde ileri geri sallanıyorum, o en derin yerlerime dokunurken dudağımı ısırıyorum.

"Sana ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum, neredeyse çok yumuşak bir sesle.

Beni duymuyor diye korkuyorum ama parmaklarını ıslaklığımdan çekip dudaklarına götürüyor ve gözlerimin içine bakarken tek tek emiyor.

"Seni tatmak için ne kadar beklediğimi bilemezsin," diye homurdanıyor.

Hızlı bir hareketle pantolonunun fermuarını açıyor ve kalçalarının etrafından aşağı kaydırıyor. Artık beni ödülünden sadece boxer'ı uzak tutuyor. Parmaklarım şortundaki yarığı bulana kadar ipeksi malzemenin üzerinde geziniyor. Dudağımı ısırarak, elimi kalın, uzun shaftının etrafına sarıyorum, kavradığımda daha da sertleştiğini hissediyorum ve bel bandının üzerinden dışarı yönlendiriyorum.

Onu nazıkçe okşuyorum, sikini elimde tutarken onu öpmek için yaklaşıyorum. Grant vücuduma dokunuyor, belimden göğüslerime doğru ilerliyor, elbisemin içinden meme uçlarımla alay ediyor. Küçük bir nefes alıyorum, başım geriye gidiyor ve tek bir kelime mırıldanıyorum: "Lütfen."

O tek kelime yeter. Grant pantolonundan cüzdanını çıkardı ve el yordamıyla bir prezervatif buldu. Ambalajı dişleriyle yırtarak açıyor ve takmam için bana uzatıyor. Sırıtarak boyundan aşağı kaydırıyorum. Üstünü örter örtmez, Grant beni kalçalarımın tutup kaldırıyor, vücutlarımızı büküyor ve sonra beni kanepeye fırlatıyor.

Şimdi üzerimde geziniyor, ağzı dudaklarımdan boynuma, elbisemden görünen çıplak göğüs dekolteme kadar beni yutuyor. Dişleri tenimi sıyrıyor ve sert elleri elbisemi yukarı kaldırarak vücudumun alt yarısını ortaya çıkarıyor. Külotumu tek bir hızlı çekişle çıkarıyor. Odadaki serin havayı en hassas yerlerimde hissediyorum ve artık bizi ayıracak hiçbir şey olmadığını biliyorum.

Kendini bana karşı öğütürken sertliğini açıklığıma karşı hissedebiliyorum. Grant başını kaldırıyor, eliyle çenemi kavırıyor ve kendini içime doğru iterken beni bakışlarıyla buluşmaya zorluyor. Vücudum ona boyun eğiyor, aletin etrafında geriliyor ve bacaklarımı beline sarıp sırtımı yukarı doğru eğerek onu daha da içime alırken haykırıyorum. Kendimizi bu kadar uzun süre inkar ettikten sonra, içime girdiği an, bir şey hissediyorum

İçimde büyük bir his patlaması oldu ve neredeyse oracıkta boşalıyordum.

Grant inliyor, gözlerini bir an için kapatıyor. Yüzü yoğun bir zevkle gerilmişti. Kendimizi bu kadar uzun süre inkâr ettikten sonra nihayet bedenlerimiz birleşiyor, ona uzanıyorum ve kollarımı omuzlarına doluyorum. Yüzü öne düşüyor ve tekrar öpüşüyoruz. Dili ağzımın içinde ve dışında hareket ediyor, tıpkı horozunun aşağıda aynı şeyi yaptığı gibi. Mükemmel bir ritim buluyoruz.

Her hamlesi sert ve derin, ikimizi de yüksek sesle inletiyor. Grant üstümde homurdanıyor, beni bu kadar yoğun bir şekilde sikerken alnında ter birikiyor. İkimiz de bunun için can atıyorduk. Bunu istiyorduk. Buna ihtiyacımız var. İçimden bir spazm geçiyor ve onun etrafında sıkılaşmama neden oluyor. İçimdeki kaslarla onun sikini sıkıyor, dalga dalga gelen zevk dalgaları beni yıkarken haykırıyorum. Vücudum yanıyormuş gibi hissediyorum.

Ben onun altında çırpınırken bile Grant içime girmeye devam ediyor. Daha sert ve daha hızlı. Homurtuları daha yüksek, daha hayvani. Nefes alışları düzensizleşiyor ve çaresizleşiyor. Şimdi beni aşağıda tutuyor, kendini içime sokup çıkarırken beni hareketsiz tutuyor. Geniş gözlerle vücudunun üzerimde hareket edişini izliyorum, beni sikerken can havliyle tutunuyorum.

Son bir hamleyle Grant gök gürültüsü gibi gürleyen bir çığlıkla içimde donup kalıyor. Gözleri sımsıkı kapalı ama boşalırken yüzünde saf bir mutluluk ifadesi var. Ona tutunuyorum, başka bir orgazm beni sertçe vururken inliyorum. Birlikte boşalıyoruz, Grant üstüme yığılana kadar bedenlerimiz birbiriyle zevk içinde kıvranıyor.

Bir süre öylece yattık, ikimiz de konuşamıyorduk. Çene çizgime minik öpücükler kondurdu. Tatlı, nazik öpücükler.

Kendini içimden çıkarıyor ve yan tarafına dönerek kullanılmış prezervatifi yakındaki bir çöp kutusuna atıyor. Kanepe çok büyük değil ama idare ediyoruz. Bana sıkıca sarılıyor ve ben de her şeyi unutup onun büyük, güçlü kollarında kendimi güvende ve sıcak hissederek uyuyabiliyorum.

HİBE

HKoyu renk saçları bir hale gibi etrafına dökülüyor, beyaz deri koltukla ve serin, soluk teniyle tam bir tezat oluşturuyor. Uyandığımda kendimi biraz kaskatı ve sıkışık hissediyordum.

O lanet kanepede ikimiz. Ben de sıvıştım ve kanepenin ona kalmasına izin verdim. Şimdi ayaktayım, ona bakıyorum ve sadece güzelliğine hayranım. Yatak odasından bir battaniye aldım ve üzerine örttüm. Battaniyenin içine kıvrılıyor, etrafındaki dünyadan habersiz.

Mükemmel bir huzuru var ve ben ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Yaptığımızın yanlış olduğunu biliyorum. Savunmasız bir durumdaki bir kadından yararlanmış gibi hissediyorum. Evet, o da istiyor gibiydi ama hafızası geri geldiğinde pişman olmayacağından nasıl emin olabilirim? Ya bir ailesi varsa? Erkek arkadaşı? Geri dönebileceği biri? Ya bir kocası varsa - kocası onun kaybolduğunu ya da öldüğünü düşünürken tamamen yabancı birini becerdiğini bilmek onun için nasıl bir şey olacak?

Kelimenin tam anlamıyla her şeyden sıyrılmış, önümde çırılçıplak yatıyor. Gerçek anlamda değil elbette, ama duygusal olarak. Anıları yok, yeni bir aşk ilişkisine başlamanın beraberinde getirdiği yükler yok. Ama biliyorum ki o anılar geri geldiğinde aynı kişi olmayabilir. Tamamen farklı biri olabilir.

Ve bu gece yaptıklarımızdan dolayı çok üzgün olabilir.

Şimdilik, sadece güzelliğinin değil, özünde kim olduğunun da tadını çıkarmaktan mutluyum. Gerçekten birlikte olmamızın hiçbir yolu olmadığını biliyorum - kendisi ve hayatı hakkındaki her şeyi hatırlayana kadar değil. Onun gerçekte kim olduğunu bu l a n a kadar olmaz. O zaman, belki, eğer isterse, bir şeyler deneyebiliriz. Ama sadece hâlâ istiyorsa. Yıllar sürse bile, beklemeye hazırım ve

görüyorum. Hayatımda başka kimse yok ve Celeste uzun zamandır beni ve dünyamı saran karanlıkta ihtiyacım olan ışıık.

Eğilerek onu alnından nazikçe öpüyorum ve seçeneklerimi değerlendiriyorum. Yatak odamda, ondan uzakta uyuyabilirim ama bu beni huzursuz ediyor. Her ihtimale karşı onu burada açıkta ve korumasız bırakmak istemiyorum. Onu yatak odasına taşıyabilirim ama onu uyandırmak istemiyorum. Biraz düşündükten sonra, onun yerine yakındaki sandalyeye oturuyorum. Sandalye yatıyor ve boyum birkaç santim uzun olsa da, işe yaramasını sağlıyorum.

Yine de artık yorgun değilim ve uyumak çok zor. Karanlıkta otururken Celeste'ye göz ucuyla bakıyorum, sanki bir çocukmuş gibi onu kontrol ediyorum. Öyle olmadığını biliyorum ama zihnimde hâlâ yolun kenarında bulduğum o kırılgan, yaralı kadın. O zamandan bu yana geçen kısa sürede çok şey değişti, ama onu ne pahasına olursa olsun korumak için karşı konulmaz bir dürtü hissediyorum.

Gözlerimi kapatıp biraz dinlenmeye çalışıyorum. Şehirde yoğun bir gün olacak, Celeste'in geçmişiyle ilgili bulabildiğimiz her şeyi ortaya çıkarmaya çalışacağız ve zinde olmam gerekiyor. Odaklanmalıyım. Sonuçta, kazı bizi tehlikeli insanlara ve yerlere götürebilir ve etrafımızda olup biten her şeyin farkında olmam gerekiyor. Odaklanabilmeli ve ortaya çıktıkları yerde tehditleri ayıklayabilmeliyim. Bu da iyi dinlenmiş olmam gerektiği anlamına geliyor.

Sam öldürüldüğünden beri uyku bana zor geliyor. Sanırım bundan daha da eskiye dayanıyor. Savaş sırasında neler yaptığımı - neler yaptığımızı - ve sahip oldukları her şeyi kaybeden insanları, kadınları ve çocukları, uzuvlarını veya hayatlarını kaybeden insanları gördükten sonra, sık sık kabuslar görüyorum.

Bu kabuslar uzun süre devam etti ama sonunda azalmaya başladılar. Elbette hiçbir zaman tamamen yok olmadılar ama kenarları köreldi. Hâlâ kâbus görüyorum ama artık farklılar. Sam'in ölümünden beri, ne zaman uyumaya çalışsam, kafam genellikle onun görüntüleriyle doluyor.

Bu gece de farklı değil.

Hep aynı rüya. İçeri girdiğimde en iyi arkadaşımı ölü bulduğum an, cansız bedeni kurşun delikleriyle doluydu. O geniş, görmeyen gözleri hatırlıyorum, hiçbir şeye bakmıyor ama her şeyi görüyordu. En azından bizim dışımızdaki dünyadaki her şeyi. En çok onun gözleri aklımda kaldı. Bana musallat oldular.

Yıllar boyunca çok şey yaşadık. Birlikte büyüdük. Birlikte okula gittik. Savaştan ve bombalamalardan birlikte kurtulduk. Birçok kez ölümü atlattık. Ama gücü ya da Kolordu eğitimi bile onun öldürülmesini engelleyemedi. O

lanet olası bir savaş kahramanıydı.

Bu ülkeye şeref ve onurla hizmet etti. Ama sonuçta ona barınaktaki bir hayvandan daha kötü davranıldı. Sanki hiçbir anlamı yokmuş gibi.

Chicago polisi de görmezden geldi. Bu yüzden artık polis departmanına güvenmiyorum.

Sadece bir kişi ortaya çıktı ve Sam'i kimin öldürdüğünü bulmayı gerçekten önemsemi. Tek bir kişi. Özel Ajan Derek Hartford. Onu asla unutmayacağım. Kişisel cep telefonu numarasını ezberledim. Büro'nun Organize Suçlar Bölümü'nn bir parçası ve hiçbir zaman sağlam bir kanıt bulamamış olsak da, en iyi arkadaşımın ölümünün arkasında Mafya'nın olduğuna ikna olmuştu.

Bir anlam ifade ettiğinden değil. Sam İtalyan, İrlandalı ya da mafyanın bir parçası olmak için ne bok olmak gerekiyorsa o değildi. Herhangi bir soydan gelen bir suç ailesiyle ilişkisi yoktu. Bunu kesinlikle biliyorum. Chicago'lu iyi bir Amerikan ocuğuydu. Gençlik yıllarının çoğunu futbol oynayarak geçirdi, başını belaya sokmadı. Yetişkin hayatı niversiteye, Deniz Kuvvetlerine ve daha sonra da işimize adanmıştı. Bana kalırsa mafyanın umursayacağı bir şey yapmıyorduk. Ajan Hartford aksini düşünüyordu.

Yine de bir önsezi cinayet mahkumiyeti için yeterli değildir ve sonunda izler kaybolmuştur. İlk günden beri kendini davayı çözmeye adanmış olan Hartford bile bir şey bulamadı. Hala görüşüyoruz, çoğunlukla dava hakkında konuşmak için, ama artık konuşacak pek bir şey yok. Ama ona güveniyorum. Yeni bir şey çıkarsa bana haber vereceğini biliyorum. O da benim onun için aynısını yapacağımı biliyor.

Celeste uykusunda mırıldanıyor ve kıpırdanıyor, bu da dikkatimi ona çekiyor. Büyük resim pencerelerinin ötesindeki gökyüzü turuncu ve kırmızının parlak tonlarıyla dolu ve gln üzerinde tek kelimeyle nefes kesici. Geçmişte burada kaldığımdaya, güneşin doğuşunu ancak bütün gece partide kaldıysam görebiliyordum.

Oturup manzarayı seyrediyorum, sanki gün doğumunu ilk kez gryormuşum gibi, Doğa Ana'nın gzelliğiyi karşısında tamamen büyülenmiş bir halde.

"Saat kaç?" Celeste homurdanıyor, bu da dikkatimi pencerenin dışındaki manzaradan uzaklaştırıyor.

Celeste'nin gzelliğiyi dışarıdaki manzarayla yarışır. Bir bakıma, aslında çok daha nefes kesici.

"Neredeyse yedi," diyorum usulca.

Kanepede otururken esniyor ve geriniyor. Her hareketini izliyor, vücudunun görüntüsünü içime çekiyorum. Battaniyeyi fark etti ve

bana tatlı, uykulu bir gülümseme veriyor. Kollarını başının üzerine kaldırıyor ve sırtını bir kedi gibi geriyor. Bakışlarımın tüm vücudunda aşağı yukarı kaymasını ve onu içine çekmesini engelleyemiyorum. Dudaklarının ve teninin tadını, vücudunun altımda nasıl hissettiğini, birlikte olurken çıkardığı inleme seslerini düşünüyorum.

Kan güneye doğru aktıkça kot pantolonum daralıyor ama neyse ki Celeste artık bana bakmıyor.

Dikkatini pencerenin dışındaki manzaraya verdi. Ayağa kalkıyor ve oraya doğru yürüyor, kalçaları eteği kalçalarının etrafında sallıyor. Vücuduna bakmaktan kendimi alamıyorum, elbisenin beline yapışmasına ve kalçalarının etrafında genişlemesine hayranlıkla bakıyorum. Dokunulmak için yalvaran kıvrımları var.

Eğer dün gece sadece bir kez seks yaptıysak, onu çıplak görme fırsatını kaçırdığımı fark ediyorum - ve bu benim için yıkıcı bir farkındalık. Onu asla tamamen çıplak göremeyeceğim, parmaklarımı vücudunun kıvrımlarında gezdiremeyeceğim ya da en mahrem yerlerinin tadına bakamayacağım. Dün gece tadına baktım elbette ama bu yeterli değil. Daha fazlasına ihtiyacım var. Dilimi içine gömmek ve onun orgazmını hissetmek istiyorum.

Tüm bunları ve daha fazlasını yapma şansım vardı ama ben doğrudan sekse yöneldim. Belli ki sağlıklı düşünemiyordum, yoksa en başta seks yapmazdık. Buna bir son verirdim. Düşünmemiştim - en azından omuzlarımın üstündeki kafayla düşünmemiştim - ve o da düşünmemişti. Her şey çok çabuk bitti ama işin gerçeği, ondan hâlâ çok daha fazlasını istiyorum.

Güneş ışığı onu aydınlatıyor, yumuşak, altın rengi bir ışıkla çerçeveleyerek kesinlikle ruhani görünmesini sağlıyor. Oturduğum yerden onun güzelliğini seyretmeye devam ediyorum. Omzunun üzerinden bana bakıyor ve onu daha da çarpıcı kılan yumuşak bir gülümseme veriyor.

"Çok güzel, değil mi?" diye soruyor. "Çok güzel," diyorum.

Ve tabii ki gölün üzerindeki gün doğumundan bahsetmiyorum. Dışarıdaki gün doğumu manzarası onun yanında hiçbir şey. Dönüyor ve süzülerek bana doğru geliyor. Yürümek değil, süzülme. Adımları hafif ve hareket ederken yerden yüksekte süzülüyor gibi görünüyor, ıslıl ıslıl gülümsüyor.

Celeste beni şaşırtarak yanımdaki sandalyeye kıvrılıyor, dün gece yaptığı gibi bana sarılıyor ve dudaklarımı usulca öpüyor. Bedenim yine onun için ağrıyor, ruhum ona sahip olmak için can atıyor ve her saniye daha da sertleşiyorum. Ama bu tekrar olamaz. Onun kim olduğunu ve ne

olduğunu öğrenene kadar olmaz.

Evli olup olmadığı gibi. Ellerimi göğsüne koyuyorum ve yüzünü nazıkçe kendimden uzaklaştırıyorum.

Gülümsemesi kayboluyor ve yüzündeki incinmiş ifadeye dayanamıyorum. Şu anda bunu anlamak istemiyor olabilir ama en iyisinin bu olduğunu biliyorum.

"Dün gece olmamalıydı Celeste," diyorum olabildiğince nazık bir şekilde. "Seni çekici bulmadığım için değil, seni istemediğim için de değil - istediğimi biliyorsun, ama -"

"Hayır, anlıyorum" diyor, ayağa kalkarken bedenini benimkinden ayırıyor, yüzündeki acı ve hayal kırıklığı çok açık. "Bunun olacağını biliyordum."

Gözlerini silerek hızla benden uzaklaşıyor. Kalbim sıkışıyor. Gerçekten onu ağlattım mı? İşte tam da bu yüzden onunla yatmak istemedim - onu incitmek istemedim. Ama yine de burada, benim için gözyaşı döküyor. Yapmamamız gereken bir şeyi yaptık diye.

Ayağa kalkıp yanına gidiyorum ve kollarımı ona doluyorum. Bu sefer geri çekilen o oldu. Gözlerinde herhangi bir yaş belirtisi yoktu. Belki de hayal etmişimdir. İçimi küçük bir rahatlatma duygusu kaplıyor. Onu ağlatma fikri beni düşündüğümünden çok daha fazla incitmişti. Ama yine de vücudunda bir sertlik var. Ani bir soğuk kopuş havası.

"Bugün için planın nedir?" diye soruyor, ifadesi artık boş.

"Kulaktan kulağa oynayacağız. Francelli's açılır açılmaz oraya gider ve neler öğrenebileceğimize bakarız," diyorum.

Başını sallıyor, hâlâ doğrudan bana bakmıyor. Başı dik ve meydan okurcasına, çenesi gergin. Benimle göz teması kurmamak için elinden geleni yaparak yerden ceketini, çantasını ve külotunu alıyor, sonra yatak odasına yöneliyor.

Kapıyı arkasından kapatmadan önce, "Ben biraz daha uyuyacağım," diyor.

Evet, bu muhtemelen ikimiz için de iyi bir fikir. Gerçi, gerçekten uyuyabilecek miyim bilmiyorum.

F Rancelli's her gün öğle yemeği servisi yapıyor. Sanırım tam açılmak üzereyken varıyoruz. İçeri girdiğimizde dışarıda oturan tek bir kişi bile yoktu.

İtalyan restoranı. Avlu tamamen boştu ve ben

Çalışma saatlerini doğru okuyup okumadığımı merak ediyorum. Kapıdaki tabelada saatler açıkça belirtiliyor - ve ön kapılara doğru yürümeden önce doğru okuduğumdan emin olmak için kendimi birkaç kez saatimi kontrol ederken buluyorum.

"Tanıdık gelen bir şey var mı?" Ona soruyorum.

Kalktığımızdan beri pek bir şey söylemedi, ki bu onun yapacağı bir şey değil. Normalde neşeli ve konuşkan olan bu kadın sabahtan beri çoğunlukla sessizdi. Hatırlıyor gibi görüldüğü tek yerin dışında durduğumuzda daha da sessizleşiyor - eğer bu mümkünse -.

Dürüst olmak gerekirse, kendi zihninden başka bir yerde - en azından Chicago'da - var olduğunu öğrendiğimde bile şaşırdığım bir yer. Onun buralı olması fikri bana hâlâ tuhaf ve garip bir şekilde tesadüfi geliyor ama nedenini tam olarak kestiremiyorum. Sanki kader bana diğerini kurtaramazken birini kurtarma şansı veriyor. Sanki Celeste - ya da herhangi biri - Sam'i kaybettiğimde kaybettiklerimi telafi edebilirmiş gibi.

Tabelaya bakıyor, sonra uzanıp elini sarmaşıklarla kaplı kafeslerde gezdiriyor.

"Tanıdık geliyor ama aslında bir histen başka bir şey değil," diyor. "Belki içeri girersek bir şeyleri tetikler."

Büyük ahşap kapıyı açıyorum ve önce onun içeri girmesini işaret ediyorum. Celeste yanımdan geçip gidiyor, duruşu sert ve tedirgin. Aramızda geçenler yüzünden mi yoksa restoran yüzünden mi emin değilim ama rahat değil ve bunu anlayabiliyorum. Bu rahatsızlık düşmanlıkla sınırlanıyor ve her gözeneğinden yayılıyor.

"İyi günler, Francelli'ye hoş geldiniz," diye sesleniyor neşeli bir ses.

Sesi, ait olduğu kişiyi görmeden önce duyuyoruz. Mekan karanlık, gün ortası olduğu için neredeyse çok karanlık. Kiraz ağacından masalar ve bir bar çok yumuşak bir ışıkla aydınlatılmış, bu da daha samimi hissettiriyor. Sanki tüm mekân modern elektrik yerine mumlarla aydınlatılmış gibi. Duvarlar kırmızı tuğla ve ön giriş dışında pencere yok. En azından evin ön tarafında.

Sonunda barın arkasından esmer bir kız çıktı. Celeste'in yaşlarında ve pixie kesimli. O kadar narin ve ufak tefek ki, Celeste'i bir Amazon gibi gösteriyor ve bu da bir şey ifade ediyor. Yüzünün büyük bir kısmını kaplayan iri, kahverengi gözleriyle 1.80'den uzun olamaz - en fazla 1.80 -. Onda tanıdık gelen bir şeyler var ama çıkaramıyorum.

Gülümsemesi düşer ve gördüğü an tamamen donakalmış gibi görünür. Biz.

"Celeste?" diyor, sesi titreyerek. "Ben seni -"

"Ne olduğumu sandın?" Celeste kıza doğru tepinerek şöyle der.

Barın arkasındaki kız etrafından dolaşıyor ve isim etiketini görüyorum. Tasha. Celeste'in yüzünde herhangi bir aşinalık belirtisi arıyorum ama boş ve şaşkın bakışlardan başka bir şey yok. Ya hiçbir şey belli etmiyor ya da kızı gerçekten tanımıyor.

Tasha. Olamaz mı? Olamaz. Sam'le ilgili tüm düşünceleri bir kenara itiyorum.

"Celeste, yemin ederim -" Tasha ellerini kaldırarak şöyle diyor. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyordum."

"Sen neden bahsediyorsun?" Celeste sorar.

Tasha önce bana, sonra Celeste'e bakıyor, yüzündeki şaşkınlık net olduğu kadar yoğun. Nihayet Celeste'i tanıyan biri var. Bir süredir aklımızdaki tüm sorulara cevap verebilecek biri.

"Seninle konuşamam," diyor Tasha. "Konuşmamam gerekiyor."

Hızla dönüyor ve restoranın arka tarafına doğru koşmaya başlıyor. Onu takip ediyorum ve Celeste de peşimden geliyor. Mutfağa açılan sallanan kapıları itiyoruz ve onun yalnız olmadığını görüyoruz. Genç bir adam ızgaradan başını kaldırıyor, Celeste'i görünce şaşkınlıktan gözleri büyüyor.

Tasha arka kapıdan çıkıyor ve Celeste etrafta kalıp sorular sormak yerine onun peşinden devam ediyor. Ben de onu takip ediyorum ve mutfaktaki adamın adını not ediyorum: Louis. On sekiz ya da on dokuz yaşından büyük değil ama yüzündeki aşinalık ifadesine bakılırsa Celeste'i tanıdığı belli. Gözleri nedense bana takılıyor. O gözleri daha önce de görmüştüm ama çıkaramıyordum.

Ama durup onu sorgulayacak zamanım yok. Celeste, Tasha'nın peşindeyken olmaz. Arka kapıdan girip uzun, dar bir sokağa daldım. Celeste, Tasha'yı köşeye sıkıştırdı. Minyon kız hayatı buna bağlıymış gibi ağlıyor ve yalvarıyor. Yaklaşana kadar ne dediğini duyamıyorum ve o zaman bile sesi o kadar kısık ki tüm kelimeleri çıkarmak zor.

Ama Celeste'i çok net duyuyorum. Sözlerinde yanan bir öfke ve gözlerinde bir hiddet var.

"Öldüğümü düşündüğünüzü söylemiştiniz?" diye soruyor. "Neden öyle düşündün ki?"

Kızın sesi çatlar ve başını şiddetle sallar. "Bilmiyorum," diye ağlıyor. "İnsanların başına genelde böyle şeyler gelir, biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum," diyor Celeste. "Anlamıyorum. İnsanlara genelde böyle mi olur? Ne demek istiyorsun?"

Yaklaşıyorum ama geri çekiliyorum. Müdahale etmek istemiyorum. Celeste durumu kontrol altına almış gibi görünüyor - ki bu etkileyici. Kararlı, emredici ve hiçbir şeyi kabul etmediği çok açık. Kızı bir köşeye sıkıştırmış durumda ve kendisi küçük olmasına rağmen Tasha'nın üzerine abanıyor. Bana ihtiyacı olursa buradayım ama her şey kontrol altında. Bunun yerine dinlemeye ve belki bazı ayrıntıları anlamaya odaklanıyorum. Daha fazlasını öğrenmek.

"Dinle Celeste," diyor Tasha çabucak. "Mario'nun ne olduğunu bilecek kadar uzun süredir buradasın, değil mi?"

Tasha'nın Celeste'in hafızasını kaybettiğini fark etmemesi beni etkiledi - ki bu iyi bir şey. Celeste'in neyi bilip bilmediğinden emin değilse yalan söylemesini zorlaştırır. Ayrıca Celeste'in hiçbir şey bilmediğini belli etmeden tüm hikayeyi öğrenmesini de zorlaştırıyor.

"Ne demek istiyorsun - onun ne olduğunu?" Celeste sorar.

"Yapamam - burada olmaz, bu konuda açıkça konuşamam. Bunu bilmelisin," diyor Tasha, yine bana bakarak. "Tek bildiğim Mario'nun bir gün gelip artık restoranda çalışmayacağını söylediği ve senin de taşındığın. Stajını bitirmeden öylece kalkıp gitmeyeceğini biliyordum. Sanırım öğrendiğin şeyden sonra -"

Restoranın arka kapısı arkasındaki duvara sertçe çarparak açılıyor ve içeride gördüğüm çocuğu görmeyi bekliyorum. Onun yerine iki iri adam görüyorum. Biri en az benim boyumdaydı, kalın kolları ağaç gövdesi büyüklüğündeydi ve kafası keldi. Diğeri biraz daha ufak tefek, siyah saçlı ve siyah gözleriyle içerideki çocuğa çok benziyor - Louis.

İşte o zaman anladım - Tasha ve Louis'in gözleri aynı. Kardeş olabilirler mi? Bu onların babası mı?

Tanışmak için zamanım yok. İri yarı adamın bir silahı var ve bize doğrultmasa da hala elinde tutuyor.

"Kahretsin," diyorum ve Celeste'in önünde durup onu vücudumla korumaya çalışıyorum.

O da bunu görüyor ve o anda yeni tehdide odaklanmak için Tasha'dan uzaklaşıyor. Kız bu dikkat dağıtıcı fırsatı değerlendiriyor ve bizi iki iri adamla baş başa bırakarak ara sokağa doğru kaçıyor. Tasha'nın babasına benzeyenin biraz daha yumuşak bir görünümü var. Gözleri daha sempatik

kel adamınkinden daha fazla. Teslim olmak için kollarımı kaldırıyorum ve doğrudan daha nazik görünen adama bakıyorum.

"Sorun çıkarmak istememiştik," diyorum. "Biz yolumuza gideceğiz."

Adam beni tamamen görmezden geliyor, tüm dikkatini Celeste'ye odaklıyor. Onunla konuşmak bir yana, sanki orada durmuyorum bile.

"Olanlar için gerçekten üzgünüm Celeste," diyor. "Mario'nun bu kadar ileri gideceğini bilmiyordum."

"Öyle yaptı," diye tersliyor Celeste.

Ona şöyle bir bakıyorum ve yüzündeki belirsizliği hâlâ görebiliyorum. Ama bana baktığında ne yaptığını görebiliyorum - ve iyi bir rol yapıyor.

"O kadar ileri gitti," diyor. "Ve tek istediğim bazı cevaplar."

"Cevap veremezsin Celeste. Zaten çok şey biliyorsun," diyor. "Kızıma karşı her zaman çok iyiydin ve işin bu noktaya gelmesinden nefret ediyorum. Nefret ettiğimi söylediğimde inan bana."

"Buna gerek yok," diyor. "Gitmeme izin verebilirsin, ben de ortadan kaybolurum. Şimdi çekip gideceğim ve bir daha benden haber alamayacaksın."

Vay be. Çok iyi. Gözüm silahı tutan Baldy'nin üzerinde, o da benim üzerimde. İkimiz de gerçek tehdidin kim olduğunu biliyoruz ve Celeste yaşlı adamı ikna edebilir gibi görünüyor. Onun sözlerini kafasında tarttığını görebiliyorum ve şaşırtıcı bir şekilde gözlerinde bir merhamet parıltısı görüyorum.

Baldy homurdanıyor, "Bruno, gitmesine izin veremezsin."

Bruno elini kaldırarak diğer adamı durdurur. "Burada kararları ben veririm, Nico. Sen değil. Mario değil. Ben veririm."

"Mario -"

"Mario kontrolün kendisinde olduğunu sanıyor ama değil," diyor Bruno. "Şimdi git."

Git buradan, Nico. Şimdi."

Celeste ve ben tereddüt ediyoruz. Nico da öyle.

Bruno iri yarı adama döner ve alçak, tehditkâr bir sesle sözlerini tekrarlar. "Git, Nico. Bizi rahat bırak."

Nico söyleneni yapıyor ama mutlu bir şekilde değil. Restorana tekrar girerken bana ters ters bakıyor ve üçümüzü ara sokakta öylece bırakıyor. Bize doğrultulmuş bir silah olmadan, işler ters giderse bir şansımız var. Ama sonra kendime silahsız görünmesinin gerçekten silahsız olduğu anlamına gelmediğini hatırlatıyorum.

Bir ya da iki silahım olmadan asla yapmam, ama bunun kimin silahını daha hızlı çekebileceği oyununa dönüşmesini istemiyorum. Celeste aksiyonun ortasında olmayacak. Bruno'nun aklının başına gelip bizi bırakmasını umarak direniyorum. Yapmak istediğim son şey silahıma davranmak. Celeste'e karşı zaafı var gibi görünüyor. Her şey mümkün. Olay çıkarmadan buradan çıkmak en ideali.

"Gerçekten ortadan kaybolacak mısın, Celeste?" Bruno sorar, sesi öncekinden daha alçak ve yumuşaktır. "Chicago'yu terk edip bir daha geri dönmeyecek misin? Bir daha hiç soru sormayacak mısın?"

"Evet," diyor. "Bunu yapacağım. Yemin ederim"

Bruno başını sallar. "Mario'nun senin öldüğünü düşünmesi senin yararına olur. O yüzden lütfen ölü taklidi yap Celeste," diyor. "Nico'nun bir şey söylemeyeceğine söz veremem ama onu susturmak için elimden geleni yapacağım."

"Teşekkür ederim," diyor.

"Bunca yıl kızıma baktığınız için teşekkür ederim," diyor. "İşler bu noktaya geldiği için üzgünüm. Bu gerçekten de istediğim son şeydi."

Bruno topuğuna basarak restorana geri döndü ve ikimizi baş başa bırakarak tamamen şaşkın bir şekilde orada dikilmeye başladı. Az önce ne olduğu ya da tüm bunların neyle ilgili olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Celeste sanki her şeyi bir araya getirmeye çalışıyormuş gibi uzun süre kapıya baktı.

Hiç düşünmeden, onu rahatlatmak için elini tutuyorum ve o da bana izin veriyor.

Bana doğru döndüğünde, her zamanki gibi kaybolmuş görünüyor.

"Hâlâ neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok,"

diyor usulca. "Biliyorum," diyor. "Benim de öyle."

CELESTE

"I Tasha'ya güvenebileceğimden oldukça eminim," diyorum.

Otele geri döndük. Nihayet, sokaktaki o sahnenin adrenalini biraz da olsa azaldı. Başlıyorum tekrar net düşünmek. Grant eşyalarını bir çantaya doldururken ben süitin oturma alanında volta atıyorum. Bruno'nun bize söylediği gibi, şehirden ayrılmamız ve bir daha geri dönmememiz gerektiğine ikna olmuş durumda. Yine de bunu yapabileceğimden emin değilim.

"Onu hatırlamıyorsun bile," diyor Grant.

Gitmek istiyor. Toplanıp Colorado'ya dönmemiz gerektiğini düşünüyor ve muhtemelen haklı olduğunu biliyorum. Ama bunu yapmak, buradaki, Chicago'daki hayatımı asla öğrenemeyeceğim anlamına geliyor. Gerçekte kim olduğumu, ne yaptığımı ya da bu tür insanlarla nasıl bir araya geldiğimi asla bilemeyebilirim.

Bunu düşünürken kafamda milyonlarca farklı soru aynı anda uçuşuyor. Ailem ne olacak? Ailem? Kardeşlerim ya da benim için endişelenen en iyi arkadaşım var mı? Tasha okula gittiğimden bahsetti - ne için? Ne okuyordum? Bunların hepsi cevaplanması gereken sorular ve bunlar olmadan Colorado'ya dönmek pes etmek gibi geliyor. Eski hayatımın, gerçek hayatımın defterini kapatıyormuşum gibi geliyor.

Ve bunu yapabilir miyim bilmiyorum.

"O benim arkadaşım, belli ki. Bruno bile ne kadar yakın olduğumuz için geri adım attı," diyorum.

"Onun babası olduğundan emin miyiz? Birbirlerine benziyorlar, ama sen -"

"Bilmiyorum," diyerek tırnağımı ısıırıyorum. "Ama büyük ihtimalle. Sen bile birbirlerine benzediklerini düşünüyorsun."

"Düşünmek ve bilmek tamamen farklı şeylerdir, Celeste," diyor. "Ayrıca, ne dediğini duydun. Uyarısını duydun. Burada kiminle uğraştığımız hakkında gerçekten hiçbir fikrimiz yok."

"Hayır, istemiyorum" diyorum. "Ama sana şunu sormama izin ver - öylece çekip gitmek ve tanıdığın herkesi unutmak senin için sorun olur muydu? Sam'i ve ikinizin birlikte yaşadığı her şeyi unutmak senin için sorun olur muydu?"

"Bu hiç adil değil," diye karşılık verir.

"Neden olmasın? Benden yapmamı istediğin şey bu," diye karşılık veriyorum ona. "Hayatımdaki herkesi unutmamı. Kim olduğumu anlamaya çalışmayı bile unut."

"Çünkü bu çok tehlikeli, Celeste."

"Benim yerime seçim yapamazsın Grant," diyorum. "Colorado'ya geri dönmek istiyorsan, tamam. Git. Ne yapman gerekiyorsa yap. Ama ben henüz hazır değilim. Bir yere gitmeden önce bazı cevaplar almam lazım."

Kapıya doğru yöneliyorum ve o önüme çıkıyor - tek çıkış yolumu kapatıyor. Benden bir karış ya da daha fazla yüksekte ve ağırlığımın iki ya da üç katı. Tek kolunda muhtemelen benim tüm vücudumda olduğundan daha fazla kas var. İlk tanıştığımızda ondan korkmuş olabilirim ama artık korkmuyorum. Beni kabul etmek istediğinden daha fazla önemsedığını biliyorum ama aynı zamanda benim patronum da değil. Ve bana asla elini sürmeyeceğini ya da beni incitecek bir şey yapmayacağını biliyorum.

"Hayatımı kurtardın Grant ve bunun için sana teşekkür ederim," diyorum içtenlikle. "Ama beni fiziksel olarak zapt etmek istemiyorsan, bu otel odasından çıkıyorum ve Tasha'yı bulmaya gidiyorum."

"Anıların hâlâ geri gelebilir Celeste," diyor.

Gözleri bana yalvarıyor, kalmam için yalvarıyor - ve bir an için haklı olduğuna ikna oluyorum. Burada kalmak aptalca. İntihar olur. Muhtemelen eşyalarımı toplayıp ormandaki özel kulübesine geri dönmeli ve şehirdeki her şeyi unutmalıyım. Hayatıma tamamen yeni bir başlangıç yapmalıyım.

Hatta ben hiçbir şey hatırlamadığım sürece birlikte olamayacağımızı - asla birlikte olamayacağımızı- itiraf etti. Onunla olamayacaksam orada beni nasıl bir hayat bekliyor? Gerçekten de hayatımın geri kalanında korumam ve bebek bakıcım olmak istiyor mu? Burada, Chicago'da bir hayatım -belki birkaç arkadaşım ve ailem- olduğunu bilmiyormuş gibi yaşamaya devam edebilir miyim?

"Bilmek zorundayım," diyorum. "Eğer söyledikleri doğruysa ve ben yasadışı bir şeye karıştıysam Grant'i tanımak istiyorum. Nasıl bir insan olduğumu bilmem gerek."

Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyor ve ağladığım için kendime lanet ediyorum. Grant omuzlarımdan tutup beni sabit tutuyor ve gözlerimin içine derin derin bakıyor. Yüzü kontrollü. İfadesiz. Ama yine de ondan yayılan şefkati ve ilgiyi hissedebiliyorum.

"Sen iyi bir insansın Celeste," diyor. "Başın ne tür bir beladaydı bilmiyorum ama benim tanıdığım Celeste böyle bir pisliğe isteyerek bulaşmazdı."

"Ama nereden biliyorsun?" Dedim. "Ben bile bilmiyorum. Ve eğer gidersem, asla bilemeyebilirim ve bu beni öldürüyor, Grant. Bunu yapmam gerek. Seninle ya da sensiz, bazı cevaplar bulmalıyım. Burada benim hayatımdan bahsediyoruz."

Grant iç geçiriyor ve omuzlarımı bırakıyor. Öne doğru yığıldı ve şakaklarını ovuşturdu. Onun için kötü hissediyorum. Ona yaşattıklarım için. Ben hayatına girmeden önce bunların hiçbiri için endişelenmesine gerek yoktu. Küçük yaşlı ben ya da hayatındaki tüm yükler ve karışıklıklar hakkında endişelenmesine gerek yoktu.

"Belki de Colorado'ya geri dönmelisin," diyorum dudağımı ısırarak. "Bunu kendi başıma halledebilirim."

"Hayatta olmaz," diyor. "Benden o kadar kolay kurtulamazsın."

Bir gülümsemeyi bastırıyorum ve ciğerlerimden fırlamak üzere olan rahatlama nefesini geri çekiyorum. Bir yanıma eve gitmesini, beni ve ona yaşattığım tüm sorunları unutmasını istiyordu. Ama içten içe kalmasını istiyorum. Onu kaybetmek istemiyorum. Hafızamı geri kazanmak, tüm bu olanları anlamlandırmak ve umarım onunla işleri yoluna koymanın bir yolunu bulmak istiyorum. En azından gerçeği öğrendiğimizde bana sahip olacaksa. Bu ne kadar korkutucu olsa da, almam gereken bir risk.

Grant yanımdan geçip ceketini aldı ve cep telefonunu çıkardı. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Araştırma. Nerede yaşadığını bulabilir miyiz diye hızlı bir araştırma" diyor.

"Ah, evet, bunun yardımı olur," diye mırıldanıyorum, kendimi oldukça utangaç hissederek. Grant, Tasha hakkında bildiklerine dayanarak bilgi ararken tırnağımı kemiriyorum - babasının adı, erkek kardeşinin adı, işi, vs. Sadece birkaç dakikasını alıyor ve telefonu cebine geri koyuyor.

"Pekala, hadi şu işi bitirelim," diyor.

"Ciddi misin?" diye sordum. "Bunu benimle yapacak mısın?"
"Bunu tek başına yapmana izin vermeyeceğim," diye homurdanıyor.
"Yani evet, seninle geliyorum."
Kollarımı beline doluyor ve ona sıkıca sarılıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum.
Sırtımı sıvazlıyor, bıyık altından kıkırdıyor.

TAsha Francelli. Restoranın adı düşünüldüğünde bunun çok açık olması gerekirdi ama artık bundan eminiz. Grant aynı zamanda bir Onun için bir adres. Chicago şehir merkezinde, restorana çok uzak olmayan bir daire.

Yüksek binanın bir kapıcısı var ve bizi geri çevirmesinden korkuyorum. Yaklaştığımızda, bana bir bakış atıyor ve gülümsüyor.

"Günaydın," diyerek kapıyı açtı ve içeri girmemize izin verdi.

Grant'e bir göz attı ama başka bir şey söylemedi. Sanki beni tanıyormuş gibi davranıyor ve belki de tanıyordur diye merak ediyorum. Yüzüne bakıyorum ve benim tarafımda kesinlikle bir tanıma yok. Eğer Tasha ve ben arkadaşsak, sık sık gelmem ve bu yüzden beni tanıması mantıklı.

"Teşekkür ederim," diyorum lobiye girerken başımı sallayarak.

Tasha 701 numaralı dairede yaşıyor. Yedinci katta. Asansörle yukarı çıkıyoruz, ikimiz de tek kelime etmiyoruz. Midem çalkalanıyor. Geçen geceki sarhoş asansör yolculuğumuzun anıları aklıma geliyor ve bir yanım bana tekrar sarılmasını diliyor. Ayrıca o gece yaptığı gibi beni öpmesini de arzuluyorum ama bunun çok fazla şey istemek olduğunu biliyorum. Şu anda aramız gergin ve bunu daha da garip bir hale getirmek istemiyorum.

Asansör kapıları açıldığında Grant kolunu uzatarak asansör kabininden çıkışımı engelliyor. İtiraz etmeye başlıyorum, sonra önce koridoru aradığını fark ediyorum. Bir koruma gibi sağa sola bakıyor, koridorun ötesinde herhangi bir tehdit olup olmadığını araştırıyor. Etrafın temiz olduğunu hissettiğinde çıkmama izin veriyor ama yanımdan ayrılmıyor.

"Bizi kimin izliyor olabileceğini bilmiyoruz," diyor.

Tasha'nın dairesinin kapısına geldiğimizde, o kadar güçlü bir aşinalık hissine kapılıyorum ki dizlerimin bağı çözülüyor ve orada kalmak için çok çaba sarf etmem gerekiyor.

Dik. Grant elini omzuma koyuyor ve bana endişeli bir bakış atıyor.

"İyi misin?" diye soruyor.

Ağzımı açıyorum ama kelimeleri tam olarak oluşturamadığımı fark ediyorum, bu yüzden sadece başımı sallıyorum. Daha kapıyı çalmadan kapının diğer tarafında ne olduğunu, oranın neye benzediğini zaten biliyorum. İmgeler beni şaşırtıyor ve sersemlemiş halde kalıyorum. Grant sadece bana bakıyor. Ben kapıyı çalmadığımda, o benim yerime çalıyor.

Kapının diğer tarafından ayak sesleri ve bir kadın sesi duyuyoruz. "Geliyorum," diye sesleniyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, midemdeki kıpırtıyı bastırmaya çalışıyorum ve beni kapısının eşiğinde gördüğünde kavgaya hazırlanıyorum. Kapı açıldığında Tasha'nın gözleri büyüyor ve Grant ile beni orada görünce donup kalıyor. Hızla hareket etti ve kapıyı yüzümüze çarpmaya çalıştı ama Grant kapıyı iterek açmayı başardı. Ben daha ne olduğunu anlayamadan beni önüne katıp dairenin içine itti.

Tasha'nın evi güzel. Uyumsuz, büyük boy mobilyalarla açık bir kat planı var. Kitap rafları duvarlarda sıralanıyor ve şöminenin üzerinde toz toplayan düz panel bir televizyon var, sanki bir süredir açılmamış gibi ve Noel süsleri de yok. Ev gibi, rahat bir yer. En önemlisi de rahat. Kanepeye uzanıp kitaplardan birine sarılmak istiyorum.

Tasha kitaplığa yaslanmış, yüzü korkudan çizgilerle kaplı, elleri savunma hareketiyle havada. Yanakları rimelle lekelenmiş - biz gelmeden önce ağlıyormuş gibi görünüyor.

"Üzgünüm Celeste. Seninle konuşamam," diyor sesi titreyerek. "Bunu sana söylemiştim. Başımı belaya sokmaya mı çalışıyorsun?"

"Neden olmasın?" Talep ediyorum. "Neden benimle konuşamıyorsun?"

"Babam bana - sen ölmüşsün gibi davranmamı söyledi," diyor. "Seninle görünmemem gerektiğini söyledi."

Minicik bedeni daha önce hiç görmediğim kadar sert titriyor. Kesinlikle dehşete düşmüş durumda. Kitaplığa karşı duruşu bana cezalandırılan bir çocuğu hatırlatıyor. Göğsümde ezici bir acı var, sanki kalbim içimden sökülüp parçalara ayrılıyormuş gibi. Neden beni bu kadar incittiğini tam olarak anlamıyorum ama onu böyle korkudan titrerken görmek beni öldürüyor.

Ona ulaşmak, onu rahatlatmak için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. Bunu yapmak benim için son derece doğal görünüyor. Sanki daha önce milyonlarca kez yaptığım bir şeymiş gibi. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum ama bunu yapamıyorum - çünkü doğruyu söyleyip söylemediğimi kim bilebilir ki?

"Sadece bazı cevaplar istiyorum. Bana bazı cevaplar ver, Tasha ve gidelim," diyorum. "Lütfen."

"Cevaplar mı? Ne tür cevaplar?" diye sorar.

"Kim olduğum hakkında," diyorum. "Bana ne olduğu hakkında."

Bu sefer sesim çatlıyor. Ellerimi sıkarken titriyorum. Birden klostrofobik hissetmeye başladım. Bu dairede tüm dünyam başıma yıkılıyor. Hem Tasha'ya hem de buraya karşı bir yakınlık hissediyorum ve nedenini bilmiyorum. Bu duyguyu anlamıyorum ama derin ve gerçek. Sadece neler olduğunu bilmek istiyorum. Tek istediğim bu ve Tasha'nın sorularıma cevap verebileceğine dair bir his var içimde.

"Ne demek kimsin?" diye soruyor.

"Hiçbir şey hatırlamıyorum, Tasha. Hayatımla ilgili hiçbir şey" diyorum, kendi gözyaşlarımla akmasına engel olamayarak. "Colorado'da bir çukurda uyandım ve kim olduğuma ya da oraya nasıl geldiğime dair hiçbir fikrim yok. Sadece kim olduğumu bilmek istiyorum, sonra gideceğim."

Sanki ikimizi engellemeye çalışıyormuş gibi gözlerini sıkıca kapatıyor. Başını sallıyor ve aklını kaçırdığından korkana kadar "Hayır, hayır, hayır" diye tekrarlıyor.

En az benim kadar kaybolmuş görünen Grant'e bakıyorum ve o da omuz silkiyor. Diğer kıza doğru yavaşça yürüyorum ve yeterince yaklaştığımda elimi koluna koyuyorum. Sanki onu şok etmişim gibi sığıyor ama gözlerini açıp bana bakıyor. Yüzünde saklayamadığı bir şefkat var - korkunun bile üstesinden gelemediği bir şefkat.

"Sen benim en iyi arkadaşısın," diyor, sesi ancak fısıltıyı aşıyor. "Ve sen de benim oda arkadaşısın."

"Burada mı yaşıyorum o zaman?" Ben soruyorum.

Yavaşça başını sallıyor ve birden her şey anlam kazanıyor. Tanıdıklık, burada olmanın verdiği rahatlık hissi. Sonunda evimdeyim. Ama bir şeyler doğru değil. Artık burada kendimi güvende hissetmiyorum. Grant'in kulübesindeki gibi güvende hissetmiyorum - hatta oteldeki gibi bile.

Tasha başını sallıyor. "Öyle," diyor. "Ama babam yine uzaklara gideceğini söyledi. Taşınmam gerektiğini söyledi."

"Colorado'daki çukura nasıl düştüğümü biliyor musun?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Pek sayılmaz," diyor dudağını ısırarak. "Yani, bir fikrim var ama

."

"Ama ne? Söyle bana, lütfen?" "Ama Mario beni öldürür eğer ben -"

"Mario kim, Tasha?" Ben soruyorum. "Neden bu ismi duyup duruyorum? I

hiç tanımıyorum."

"O senin erkek arkadaşın, Celeste," diyor. "Neredeyse iki yıldır birliktesiniz."

Göğsümde keskin bir acı hissediyorum. Mario'nun - Tasha'yı mutlak bir korkuyla bağlayan bu büyük, korkunç adamın erkek arkadaşım olduğu bilgisi neredeyse dayanamayacağım kadar fazla. Görünüşe göre ilişkide olduğum birinin Tasha gibi tatlı, nazik bir ruhu incitecek bir şey yapabileceğine inanmak istemiyorum.

"Erkek arkadaşım benimle konuştuğun için seni öldürür mü?" diye sordum. "Neden?"

"Çünkü onun yaptığı bu. Onun yeğeni olmam umurunda değil. Eğer seninle konuştuğumu bilirse -" bacakları tutmuyor ve yere yığılıp kontrolsüzce hıçkırmaya başlıyor. "İçeri girdiğini gördüler mi? İçeri girdiğini gören oldu mu? Tanrım, burada olduğunu bilecekler. Bilecekler. Oh Tanrım -"

"İçeri girdiğimizi kimse görmedi," diyor Grant, gürleyen sesi Tasha'nın yeniden sıçramasına neden oluyor, sanki onun orada olduğunu yeni fark ediyormuş gibi.

Tabii ki kapıcı hariç, ama Grant ondan bahsetmememi söylercesine başını sallıyor.

"Her yerde kameralar var," diyor Tasha. "Mario bu binadaki her şeyi görüyor."

"Bunu nasıl yapıyor?"

"Buranın sahibi o," diyor. "Bu bloktaki her şey onun."

Hâlâ böylesine korkunç şeyler yapabilecek bir adamla çıktığım gerçeğini kafamda oturtmaya çalışıyorum. Tüm dünyam etrafımda dönüyor. Belki de eskiden olduğum kişiyi tanımak istemiyorum. Mario gibi insanlarla birlikte olursam olmaz. Kötü şeyler yapan insanlarla. Belki de bazı şeyleri unutmak daha iyidir.

Grant, "Babanı ara," diyor, sesi sert ve kontrollü. "O seni koruyabilecek bir adama benziyor."

Ben gitmeye hazır olmadan kolumdan tutup beni kapıya doğru çekmeye

başıyor, ama kolumu çekip onun elinden kurtarıyorum.
"Ne yapıyorsun?"

"Eğer kameraları varsa, her yerde gözleri vardır" diyor. "Sizi çoktan görmüş olabilirler."

Beni kapıya doğru çekiyor ve onu durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum. Tasha'ya dönüp bakıyorum, bizi evine - bizim evimize - aldığı için öldürülmekten yarı yarıya vazgeçmiş görünüyor. Hâlâ dehşete düşmüş görünüyor, ama aynı zamanda ona yapışan bir karanlık hissi de var. Sanki ölümünün kaçınılmaz olduğunu çoktan kabullenmiş gibi.

Grant kapıyı açıyor ve koridora bakıyor. Bana döndü ve başını salladı. Gitme vakti geldi.

"Tasha, dışarı çıkmalısın," diyorum. "Eğer düşündüğün kadar tehlikeliyse -" Başını iki yana sallar. "Gidecek hiçbir yerim yok." Gözleriyle beni acele etmeye teşvik eden Grant'e hızlıca bir bakış atıyorum.

Yine de onu burada bırakamam. Güvende olduğunu bilmeden olmaz.

"Bizimle gel," diyorum ve Grant'in alçak sesle, hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkardığını duyuyorum.

Tekrar başını sallar. "Hayır, sadece git," diyor. "Onlar gelmeden buradan git. Daha önce sevdiğim birini kaybettim, bunu bir kez daha yapamam Celeste."

"Seni bırakmayacağım," diyorum ısrarla.

"Celeste, gitmemiz gerek," diye hırslıyor Grant bana.

Saniyelerin uçup gittiğini hissedebiliyorum. Saatin her geçişinde endişem artmaya başlıyor. Ama Tasha benim arkadaşım - ve eski hayatımla tek bağlantım. Arkadaşlığımızı hatırlayamasam bile, oda arkadaşı olacak kadar yakın olmamız, ona kötü bir şey olduğunu görmek istemediğim anlamına geliyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyor Tasha.

Grant beni apartmandan dışarı çekiyor, kelimenin tam anlamıyla koridorda asansöre doğru sürüklüyor. Tasha kapısının önünde durmuş, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor, sadece gidişimizi izliyor.

"Lütfen, Tasha," diye sesleniyorum ona. "Bizimle gel." "Kahretsın."

Grant'in sesindeki ton başımı kaldırıp ona bakmama neden oldu. Yüzü gerginlikle gerilmiş ve çenesi sıkılmıştı. Gözlerini takip ediyorum ve asansörün yukarı çıktığını görüyorum. Binadaki herhangi biri olabilir, sadece dairesine gidiyor olabilir. Yine de içimden bir ses o kadar şanslı olmadığımızı söylüyor. Grant'in tepkisine bakılırsa, onun da buna inandığını sanmıyorum.

Koridorun en ucunda bir kapı çarparak açılır ve arkasındaki duvara

Çarpar. Koyu renk takım elbiseli iki iri adam koridora adım atar ve

hemen takım elbise ceketlerinin altına uzanıyorlar. Çok şey bilmiyorum ama sadece kaşıntılarını kaşımadıklarını bilecek kadar çok şey biliyorum.

"Kahretsin," diyor Grant tekrar, bu sefer sesinde bir parça panikle.

Tasha elleri havada koridora doğru koşuyor. "Dur," diye sesleniyor.

"Onu rahat bırakın. Yapma -"

Sadece silah sesinin yüksek ve belirgin çatırtısını ve yere yığılan cesedinin sesini duyuyorum.

"Çekil yolumdan," diye homurdanıyor

adamlardan biri. "O öldü," diye

fısıldıyorum.

Elim hâlâ onun elinde, Grant beni koridora doğru çekiyor ve koşturuyor. Gözyaşları yüzümden akıyor ve silah seslerinin yankısı bizi takip ediyor. Beni koridordan aşağı çekiyor ve keskin bir sağa dönüp başka bir koridora koşuyoruz.

Bir apartmanda bize gerçekten ateş ettiklerine inanmıyorum. Ama Mario buranın sahibiyse ve Tasha'nın bahsettiği gibi kötü bir adamsa, belki de kimse şaşırmaz. Bilmiyorum. Tek bildiğim oradan çıkmamız gerektiği.

Bir kurşun yanımızdaki duvarı delip geçiyor ve ben

korkuyla haykırıyorum. "İşte," diyor Grant.

Beni başka bir kapıdan çekerken başımı kaldıracak vaktim bile olmuyor. Bacaklarım şimdiden yanmaya başladı ve merdiven boşluğundan aşağı inmeye başladığımızda acı içinde çığlık atıyorlar. Nefesim kesik kesik ve düzensiz. Kalbim patlamak üzereymiş gibi hissediyorum.

"Hadi," diyor. "Yapabilirsin. Devam et."

Merdivenleri ikişer ikişer, uçarcasına iniyoruz ki üstümüzdeki kapının çarparak açıldığını duyuyorum. Kapının beton duvara çarpma sesi gök gürültüsü gibi yankılanıyor. Bir sonraki duyduğum şey, arkamızdaki merdivenlerden inen ayak sesleri. Adamların bize bağırdığını duyuyorum, bu da beni hızımı artırmaya teşvik ediyor. Eğer bizi yakalarlarsa, başımız büyük belaya girer.

"Hadi Celeste," diyor Grant.

Adam harika durumda. Ben burada son nefesini vermek üzere olan bir kadın gibi nefes alıyorum, o ise neredeyse hiç nefes almıyor. En azından ben devrilirsem beni yolun geri kalanında terletmeden taşıyabileceğini biliyorum.

Bana arkamızdaki adamlar kazanıyor gibi geliyor. Arkama bakmaya cesaret edemiyorum. Merdivenlere bu kadar dikkat ederken ikişer ikişer çıkmak yeterince zor. Arkama bakmaya cesaret edebilseydim, hiç şüphem yok, bir adımı kaçırrı, kendimi tepetaklak merdivenlerden aşağı fırlatırdım,

ve muhtemelen bacağı kırıldı - bunu hemen ardından birkaç kurşun izleyecekti.

Hayır, elimizdeki göreve odaklanmak çok daha iyi.

Nihayet, saatlerce koştuktan sonra ayaklarımız en alt katın betonuna değiyor. Bizi tekrar sokağa çıkaran kapıya doğru ilerliyoruz. Güneş ışığı neredeyse kör edici. İtişip kakışan bedenlerin kalabalığı hoş bir manzara. Merdivenlerdeki serserilerin böyle halka açık bir yerde bir şey denemeyecekleri kesin.

Grant ve ben kalabalığın içinde erimeye başladık. Gizlice arkama bakıyorum ve bizi takip eden iki adamın az önce patladığımız kapı aralığında durduğunu görüyorum. Etraftaki kalabalığa bakıyorlar ve gözleri bana takıldığında gerildiklerini görüyorum. Gözleri daraldı ve çeneleri sıkıştı. Görünüşe göre, şiddetlerinin bazı sınırları var.

Keşke bu sınırlar Tasha'yı da kapsasaydı.

"Hadi," diyor Grant beni çekerken. "Buradan çıkmamız gerek. Şimdi."

Beni yönlendirmesine izin verdim, kafam bulanıktı, kalbim daha önce hiç bilmediğim bir kederle şişiyordu. O bizi kurtarmak için öldü. En iyi arkadaşım bizi korumak için öldü ve benim tek yapabildiğim kaçmak.

Bununla nasıl başa çıkabilirdim ki?

HİBE

"H "Kalkışa ne kadar kaldı?" Jetime tırmanırken bir çırpıda söyledim.
"Acelelerimiz mi var efendim?"

Celeste'i önümden uçağa sokuyorum ve yerine oturmasını izliyorum. Solgun görünüyordu. Çekilmiş. Kesinlikle dehşete düşmüş. Onu suçlayabileceğimden değil. Dizlerini göğsüne doğru çekiyor ve koltuğa kıvrılıyor, o anda dışarıdaki gök gürültüsünden korkan küçük, narin bir çocuktan başka bir şeye benzemiyor.

Pilotuma dönüp başımla onaylıyorum. "Evet, acelemiz var," diyorum. "Tekerlekleri ne kadar çabuk kaldırabilirsek o kadar iyi."

Pilotun yüzünde bir endişe ifadesi belirir ve kaşlarını çatır. Kaptan Stern hiçbir konuda kestirme yollara sapmayan, kitabına göre hareket eden bir adamdır. Özel sektöre geçmeden önce ilk Körfez Savaşı sırasında savaş uçakları uçurmuş. Askeri geçmişi onu katı biri yapmış. Bazen esnek değil.

Kendisi iyi bir adam ve ekibimde yer almasını takdir ediyorum ancak şu an soru sormanın ya da esnek olmamanın zamanı değil. Buradan defolup gitmeliyiz.

"Endişelenmemiz gereken bir sorun var mı efendim?" Stern sorar.

Bizimle konuşmaya zorladıktan sonra ölen kız dışında mı demek istiyorsun? Hayır, onun dışında her şey harika.

"Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok, Kaptan Stern," diyorum. "Sadece gerçekten Colorado'ya dönmemiz gerekiyor."

Bir elini kalın gri saçlarında gezdiriyor. "Yarıdan sonraki güne kadar yola çıkmamamız gerekiyordu," diyor. "Uçuş planı yapmadım -"

"Bunu halledebilir misiniz, Kaptan?" Biraz sabırsızlanmaya başladım. "Bir an önce yola çıkmanız büyük önem taşıyor."

Uzun bir süre bana bakıyor, belli ki seçeneklerini değerlendiriyor. Gerçi hiç seçenek yok. Yani, uçuş planını değiştirmeyi reddedip burada kalabilir. Ya da istediğimi yapabilir. Benim tercihim çok açık ve net.

Sonunda başını sallar. "Evet, bunu başarabilirim," diyor. "Sadece yeni bir uçuş planı hazırlamak ve kalkış izni almak için biraz zamana ihtiyacım var."

Onu omzundan alkışlıyorum. "Mükemmel," diyorum. "Teşekkür ederim."

Stern bana başıyla selam veriyor ve kokpite girip kapıyı arkasından kapatıyor. Celeste'in karşısındaki koltuğa çöküyorum ve ona dönüyorum. Gözlerini kocaman açmış, boşluğa bakıyordu. Yüzünde saf bir şok ifadesi vardı. Ona ne söyleyeceğimi bulmak için beynimi zorluyorum. İçinde kaybolduğu dehşet sisini nasıl yaracağımı ve onu nasıl çekip çıkaracağımı.

Celeste sarsıldı. Korkmuş durumda. Ve ben onu anlıyorum. Hayatımda çoğu insandan daha fazla ölüm gördüm ve şok edici olmaktan asla vazgeçmiyor. Etrafında yeterince uzun süre kalırsanız, alışırsınız. Uyuşmaya başlarsınız. Bu sizi ölüme karşı bağışık hale getirmez, ama yeterince sık görürseniz, onu nasıl kapatacağınızı ve sizi felç etmesine izin vermemeyi öğrenirsiniz.

Celeste belli ki bu olayla yeterince ilgilenmemiş. Eminim hayatında daha önce de ölen insanlar olmuştur ama tanıdığınız birinin öldürülmesinin ardından kaçınılmaz olarak gelen duygusal iniş çıkışları daha önce yaşadığından şüpheliyim. Tasha'yı o kadar iyi tanıdığımızdan değil, ama ölümü - cinayeti - yine de şok edici.

Özellikle de bizimle konuştuktan hemen sonra gerçekleştiği için. Eminim Celeste'i tüm gücüyle etkileyen bir diğer karmaşık faktör de bu - Tasha'nın bizimle konuştuğu için öldüğü fikri. Belki de onu bizimle konuşmaya zorlamamış olsaydık, yaşıyor olurdu. Ama kimin için çalıştığı düşünüldüğünde, bu hiçbir zaman garanti değildi. Bu tür bir hayat eninde sonunda sizi yakalayacaktır. Her zaman öyle olur.

Ve Sam öldüğünde onunla çıkan esmer kızın aynısı olup olmadığını merak etmeden duramıyorum. Tesadüf mü? Olabilir. Ama ikisi de çok küçüktü ve ikisinin de adı Tasha'ydı.

"Bunun senin hatan olmadığını biliyorsun, değil mi?" Nazikçe soruyorum.

Celeste yavaşça yüzünü bana çeviriyor. Gözleri dökülmemiş yaşlarla parıltıyor. Yumuşak, solgun yanakları kızarmış ve kırmızılaşmış. Onun yüzünde görebiliyorum

parçalanmak istiyor - eşiğinde. Ama kendini bir arada tutmaya çalışıyor. Çok çabalıyor.

"Öyle değil mi?" diye soruyor, sesi fısıltıdan öteye geçmiyor. Başımı sallıyorum. "Değil."

"Onu bizimle konuşturduk ve şimdi öldü," diyor Celeste. "Noktaları birleştirmek zor değil. Yani, hemen hemen düz bir çizgi."

Bir nefes veriyorum ve bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Biliyorum," diyorum. "Ama belli ki kötü bir kalabalığa karışmış Celeste. Kendini o pozisyona soktu -"

"Hayır, onu o pozisyona biz zorladık Grant," diye tersliyor. "Onu bizimle konuşmaya zorlamasaydık, hâlâ hayatta olabilirdi."

O haklı. Ama kendini bu şekilde hırpalamasına izin veremem.

"Belki," diyorum. "Ama belki de değil. Mafya ile uğraşıyorsanız, hiçbir şey kesin değildir."

Celeste'in gözleri büyüyor ve korku yüzüne kazınıyor. Bana az önce bir şeytan çağırışım gibi bakıyor.

"Mafya mı?" diye soruyor kısık bir sesle, sanki bu ismi yüksek sesle söylemek onları bir şekilde koşturacakmış gibi.

Omuz silkiyorum. "Yani, evet," diyorum. "Tasha'nın bize anlattıkları göz önüne alındığında, en mantıklı açıklama bu gibi görünüyor."

Başını iki yana sallar. "Bundan emin değilim."

"Başka ne olabilir, Celeste?"

"Mafya ile ilişkim olduğuna bir an bile inanamıyorum," diyor. "Şu anda kendim hakkında o kadar çok şey bilmiyorum olabilirim ama böyle bir gruba dahil olduğumu düşünmek bana doğru gelmiyor. Bana doğru gelmiyor."

Ona sıkı bir gülümseme veriyorum. Hayır, doğru olduğu söylenemez ama bu yanlış olduğu anlamına da gelmiyor. Yani, Celeste'i dışarıda insanların kafasını uçuran ya da para için insanları haraca bağlayan o bilge adamlardan biri olarak görmüyorum. Belli ki öyle. Ama hatırlayamadığı hayatında bunu yapan biriyle birlikte olmuş olması da mümkün.

Belki de mafya için kirli işler yapan eski bir erkek arkadaşı vardı - Mario, isim aklıma geldi. Bu çok uzak bir ihtimal değil. Celeste girdiği her odada baş döndüren güzel bir kadın. Mafyanın Chicago'daki varlığının hiçbir zaman gerçekten ortadan kalkmadığı düşünülürse, zeki bir adamın dikkatini çektiğini düşünmek çok mu uzak bir ihtimal?

Ben öyle düşünmüyorum. Ve olan biten her şey göz önüne alındığında - onun cinayete teşebbüsü ve Tasha'nın gerçek cinayeti - durumun böyle olabileceğini düşünmeye başlıyorum.

"Bak, senin aktif bir gangster olduğunu düşünmüyorum," diyorum. "Aslında, olmadığından oldukça eminim. Sadece Tasha gibi senin de bazı yanlış kalabalıklara karışmış olabileceğini düşünüyorum. Kötü bir adamla falan takılmış olabilirsin."

"Böyle biriyle nasıl ilişkiye girebileceğimi anlayamıyorum," diyor usulca. "Kötü bir insan olduğumu düşünmüyorum -"

"Sen kötü bir insan değilsin Celeste. Bunu kendi adıma bildiğim kadar eminim," diyorum ve uzanıp kolunu şefkatle sıkıyorum. "Belki de bilmiyordun bile. Ben de bilmiyorum. Ama şu anda önemli olan bu değil."

"Şimdi ne önemi var Grant?"

"Seni buradan ve şu Mario denen adamdan kurtarmak," diyorum. "Önemli olan bu."

Başını sallıyor ve kendini daha da geriye çekiyor. Uzanıp onu kollarıma almak istiyorum - ama yapamayacağımı biliyorum. Şu anda olmaz. Birbirimizle yattıktan sonra aramız hâlâ gergin ve garip. Bu, tüm bu karmaşanın içinde sadece bir büyük komplikasyon daha. Şu anda gerçekten ihtiyacımız olmayan bir karmaşa.

"Efendim."

Kafamı kaldırdığımda Kaptan Stern'in kokpitin kapısında durduğunu görüyorum. "Evet?"

"Uçuş planını dosyaladım ve kalkışa hazır olmak için kuleden izin aldım."

Ona başımı salladım. "Harika. Teşekkür ederim Kaptan," diyorum.

"Minnettarım." Başını salladı ve kokpite geri dönerek gözden kayboldu.

Celeste şu anda öyle kaybolmuş görünüyor ki, bu beni öldürüyor. Keşke onu bu durumdan kurtarmak için yapabileceğim bir şey olsaydı. Her şeyin yoluna gireceğini görmesini sağlamak için.

tekrar iyi olmak.

Ama bu sözü veremem, çünkü böyle olacağından emin değilim.

"Grant, sence sen - boş ver," diye mırıldanıyor ve pencereden dışarı bakıyor.

"Hayır, ne oldu?" Ben soruyorum.

"Sadece -" bana dönüyor, alt dudağını ısırıyor. "Şu anda sadece birine yakın olmak istiyorum."

Yanımdaki koltuğa hafifçe vuruyorum ve o da hemen yanıma geliyor, yanıma çöküyor. Kolçağı kaldırıyorum ve bana doğru kıvrılıyor, baş omzuma yaslanıyor. Kolumu omzuna dolayıp onu kendime doğru çekiyorum ve doğru olanı yapmaya karar veriyorum. Teselli edilmeye ihtiyacı var ve sahip olduğu tek şey benim.

Yüzünü boynuma yaslayıp kendini bana daha da sıkı bastırıyor. Eli göğsüme dayanıyor ve kalbimin hızla çarptığını biliyorum. Göğüs kemiğime doğru sertçe çarptığını hissedebiliyorum ve onun da bunu hissedebildiğini biliyorum. Yaşadığımız onca şeyden sonra bile ona bu kadar yakın olmak hala büyülü hissettiriyor.

Tüm bunların nasıl olduğunu, o ve benim kendimizi nasıl bu alanda, birlikte bulduğumuzu hayal bile edemiyorum, ama bunu çok fazla sorgulamayacağım. Bu hayatımdaki en garip şeylerden biri. Kalbimin yeniden açıldığını hissetmeyi, kalbimin etrafındaki çok yüksek ve kalın duvarlarımın yıkılmaya başladığını hissetmeyi hiç beklemiyordum.

Bunu hiç beklemiyordum, ama inkar edemem - ne de bunun çok doğru hissettirdiğini inkar edebilirim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

Nefesi tenime ılık ılık değişiyor. Dudakları nazikçe boynumu okşuyor, bana çok az dokunuyor ama bu tüm vücudumda bir ürperti yaratmaya yetiyor. Alt bedenime küfrediyorum, sessizce sikime uslu durmasını söylüyorum.

Zaten cinsel aktivite için uygun durumda değil. Bu berbat bir fikir. Birlikte gördüğümüz ve yaşadığımız her şey göz önüne alındığında, önümüzdeki ay boyunca seks yapmak istememesine şaşırmazdım. Tasha'nın gözümüzün önünde ölmesini izlemek eminim yaşadığı en travmatik şeylerden biriydi. Ve bu, onunla seks yapmanın - ya da en azından yapmaya çalışmanın - kötü bir fikir olmasının binlerce nedeninden sadece biri. Çok kötü bir fikir.

Ama ereksiyonumun kendine ait bir akli var ve sadece bu kadına yakın olduğum ve vücudunu benimkine bastırdığını hissettiğim için daha da sertleşiyor.

Bana o kadar sıkı sarılıyor ki, bir an için burada azgın bir şekilde oturduğumu fark etmemesi için dua ediyorum. Ama eli kotumdaki şişkinliğe değişiyor ve yüzünde şeytani bir gülümseme olduğunu fark ediyorum. Sadece fark etmekle kalmadı, benimle alay ediyor. Bu sadece aletimin daha da zonklamasına neden oluyor, çünkü serbest bırakılmak için can atıyor. Nefesimin altında inliyorum.

"Özür dilerim -" Söylemeye başladım ama artık çok geçti.

Celeste yüzümü tutuyor ve o mükemmel dudaklarını dudaklarıma

bastırarak kelimeleri ağızından çalıyor. Ona bunu yapmamamız gerektiğini, bunun yanlış olduğunu söylemek istiyorum. Bunun kötü bir şey olması için binlerce farklı neden var.

bir fikir. Ama beni öpüyor, dili ağzımın içine giriyor ve gömleğimi büyük bir ihtiyaçla kavıyor. Mavi gözleri şehvetle parlıyor, vücudundan bir elektrik yayılıyor.

"Bir şeye ihtiyacım var Grant. Beni yeniden canlı hissettirecek bir şeye," diye fısıldıyor. "Sen beni canlı hissettiriyorsun. Lütfen, beni bundan mahrum etme -"

Onu nasıl geri çevirebilirim? Sadece vücudum onu arzulamakla kalmıyor, benden böyle bir şey istediğinde onu geri çevirmem mümkün değil. Mantıklı gelmiyor ama bu kadına istediği her şeyi verebilirim. Kot pantolonumun üzerinden beni okşuyor ve ne istediğini açıkça belli ediyor. Alnını benimkine yaslıyor, gözlerimin içine derin derin bakıyor ve pantolonumun fermuarını açıyor. Küçük eli boxer'ımın içine kayıyor, penisimi tutarken benden uzun, ürpertici bir nefes alıyor.

Tanrım, ona ihtiyacım var. O anda, ona hayatımdaki her şeyden daha çok ihtiyacım olduğunu fark ettim.

Vücudunu kavıyorum ve onu üstüme çekiyorum, böylece kucağıma oturuyor. Üzerinde bir elbise var, bu da ikimizin de her şeyden çok ihtiyaç duyduğu şeye kolayca erişmemizi sağlıyor. Sert sikim külotunun içinden onun açıklığına doğru sıkıca bastırılıyor. İnce kumaştan bile ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyorum. Kalçalarımı hareket ettiriyorum, kendimi ona doğru sürtüyorum ve dudaklarına bir nefes getiriyorum.

"Seni incittim mi?" diye sordum.

"Hiç de değil," diyor. "Sadece seni içimde hissetmeye çok ihtiyacım var. Bu çılgınca ama buna ihtiyacım var."

Aşağı uzanıp külotunu yana kaydırıyor ve sikimin başı ıslaklığına değiyor. Çok sıcaktı ve amından arzu damlıyordu. Benim tarafımdan doldurulmak için yalvarıyor, tıpkı gözlerinin onu doldurmam için yalvardığı kadar.

"Bir saniye," diye homurdanarak cebimi karıştırıyorum.

Bir prezervatif çıkarıyorum ve sert, zonklayan ereksiyonumun üzerine kaydırmadan önce ambalajı hızlıca açıyorum. Celeste her hareketimi izliyor, arzuladığı şeyi elde etme beklentisiyle dudağını ısırıyor, ben de sarıldığımdan ve onun için hazır olduğumdan emin oluyorum. Sonunda bu iş bittiğinde, kendini bir kez daha bana karşı alçaltmaya başlıyor.

Beni tatlı, kadifemsi kıvrımlarının arasına aldığı anda, Celeste'in sıcaklığı beni hemen sarıyor. Yumuşak bir şekilde inliyor ve üzerime doğru kayıyor ve kucağıma oturana kadar devam ediyor. Parmaklarını uzun saçlarımla arasında gezdiriyor, bedenlerimiz bir arada olmaya alışırken yüzümü öpüyor. Eğer ihtiyacı olan şey hayatla bağ kurmaksa, ben ondan daha fazlasıyım.

Bunu ona sağladığım için mutluyum. Ve orada otururken, bedenlerimiz tek vücut olmuşken, bunun benim de ihtiyacım olan bir bağlantı olduğunu fark ediyorum.

Vücudunu yavaşça bana doğru sallıyor. Kalçalarını tutuyorum, parmaklarım etine bastırıyor ve onu kendime doğru sabitliyorum. Dudaklarım boynunun etini sıyrıyor, göğüs dekoltesine doğru kayıyor, o bana binerken şehvetli inlemeleri kulağımı dolduruyor, amcığı sıkılıyor ve etrafımda sıkılıyor.

O kadar sıkı ki, tam o anda içinde patlamamak için kendimi zor tutuyorum. Dişlerimi sıkıp gözlerimi kapatarak eski bir klişe olan her şeyi düşünmeyi deniyorum - vücudunun benimkine karşı hareket edişi dışında.

Umutsuzca yaklaşan patlamayı engellemeye çalışırken, beni daha sert siktikçe daha yüksek sesle ve daha umutsuzca artan inlemeleri ve çığlıkları yerine uçağın motorlarının uğultusuna odaklanıyorum. Celeste kendini bana öyle bir kuvvetle sürüyor ki, vücutlarımız birbirine çarpıyor. Çaresizliğimizin ve zevkimizin sesi kabini dolduruyor.

"Evet, evet," diye haykırıyor, tırnakları kafa derime batıyor ve bana sürünüyor. "Tanrım, evet."

Vücudu sertçe titriyor, sonra amcığı aniden sikimin etrafında kasılıyor, beni sıkıca kavırıyor ve sonra serbest bırakıyor. Gözlerimi açıp pencereden dışarı bakıyorum. Bir mil havadayız. Dışarıdaki dünyanın üzerinde kalın bir bulut örtüsü asılı duruyor ve altımızdaki Dünya'nın görüntüsünü engelliyor. Bulutlara odaklanıyorum, onları en ince ayrıntısına kadar inceliyorum - bir yandan da kontrolümü hemen kaybetmemek için kendimi zorluyorum. Buna ihtiyacı var Grant. İyi hissetmeye ihtiyacı var. Bu onun anı.

Ama Tanrım, o inledikçe ondan başka bir şeye odaklanmam daha da zorlaşıyor. Celeste'in hareketleri daha düzensiz ve çılgınca bir hal alıyor ve başımı tutarak beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor.

Fısıldıyor, "Geleceğim."

Gözleri bir açılıp bir kapanıyor ve sanki içinde bir deprem oluyor, üstümde şiddetle sallanıyor, ben ona tutunurken çılgınca çırpınıyor. Taşaklarımın bana karşı gerildiğini hissediyorum. Baskı çok fazla olmaya başlamıştı.

Kendimi tutmaya çalışıyorum ama artık yapamıyorum. Kendimi son bir kez onun içine gömüyorum, onu kendime doğru çekiyorum ve içine boşalıp prezervatifi doldururken aletim güçlü bir şekilde zonkluyor.

Birbirimizin gözlerine uzun uzun bakıyoruz, ikimiz de ihtiyacımız olan şeyin bu olduğu bilgisiyle doluyuz. Sadece şimdi değil, ama daha çok şimdi, dünyadaki her şey bize karşı yığılmış gibi hissederken. Bu kadar terör karşısında yaşamı onaylayan bu meydan okuma eylemi çok güçlü. Katartik.

Orgazmım azalırken kısa süreliğine de olsa kendimi kötü hissediyorum. O savunmasız, diyorum kendime. Ama ondan uzaklaşma dürtüsüyle savaşıyorum. Bana geldi çünkü ne istediğini biliyordu. Neye ihtiyacı olduğunu. Celeste'in hafızasıyla ilgili sorunları olabilir ama o büyük bir kız. Ve kendi aklı var. Bunu unutamam. O yetişkin bir kadın ve her şey hakkında kendi düşünceleri ve fikirleri var. Bunun olmasını istemeseydi, olmazdı.

Yüzünde soluksuz bir gülümsemeyle beni usulca dudaklarımdan öpüyor. "Teşekkür ederim," diyor.

Saçlarını güzel yüzünden geriye doğru itiyorum ve yanağını hafifçe okşuyorum. Ona teşekkür etmeliydim ama bu bile doğru gelmiyor. İkimiz de bundan zevk aldık. Cevap vermek yerine onu tekrar öpüyorum, dilimle ağzını keşfediyorum ve gerçeği bilmesini sağlıyorum: Bunu ben de en az onun kadar çok istiyordum.

Eğer daha fazla değilse.

W Büyük fırtına kopmadan hemen önce uçmayı başardık. Arabaya binip kulübeme doğru yola çıktığımızda kar yağmaya başlamıştı. Bu

Büyük, kabarık pullarla başlıyor, etrafımızdaki dünyanın üzerine kalın, beyaz bir örtü çekiyor. Celeste yüzünde huşu gibi bir ifadeyle pencereden dışarı bakıyor. Noel sabahı hediyelerle dolu bir ağaca bakan bir çocuk gibi görünüyor.

"Çok güzel," diyor.

Başımı sallıyorum ve gözlerimi önümdeki yola odaklıyorum. Yapmak istediğim son şey kara buza çarpıp bizi bir çukura sokmak. Yine de haksız değil. Cehennemden daha soğuk olmasına rağmen, burada dağlarda kış muhteşemdir. Kar yağdıktan ve dünya beyaza büründükten sonra gerçekten çok güzel oluyor. Hayatım boyunca Chicago'da çok kar yağışı gördüm ama

Colorado dağlarındaki kar yağışının güzelliği ile kıyaslanamaz bile. Yakınından bile geçemez.

Dikkatli ama olabildiğince hızlı sürüyorum. Bu fırtınanın et ve kas gücü vurmadan önce bizi kulübeme geri götürmek istiyorum. Bölgeye büyük ve kötü bir şey yaklaştığında neye benzediğini bilecek kadar uzun süredir buradayım. Kulübeye ne kadar çabuk varır ve ateş yakarsak o kadar iyi olur. Belki o zaman ne yapacağımızı düşünmeye başlayabiliriz.

Sonraki kırk beş dakikayı sessizlik içinde geçiriyoruz, Celeste yine içine kapanmış gibi görünüyor. Ne yaparsam yapayım, henüz ona ulaşamıyorum. Uçakta seviştikten sonra bile tamamen içine kapanıyor. Ve bunu yapmasına izin veremem. Bazı şeyleri anlamam için onun beynine ihtiyacım olacak.

Hayır, henüz pek bir şey hatırlayamıyor, ama Chicago'ya gittiğimizden ve hikayesinin bazı parçalarını öğrendiğimizden beri, bunun zihninde bir şeylerin kilidini açacağını ve bazı boşlukları doldurmaya başlayabileceğini umuyorum.

Uzak bir ihtimal olabilir ama bu noktada elimizdeki tek şans bu.

Kulübemin önündeki araba yoluna girdikten sonra çantalarımızı boşaltıyorum ve ön kapıya yöneliyoruz. Ama daha anahtarı kilide sokmadan, bir şeylerin yolunda gitmediğini hissediyorum.

Bunu açıklayamam ama altıncı his gibi bir şey. Denizaşırı görevlerde bunu geliştirmek zorunda kaldım. Bu sezgi, sanırım buna sezgi de diyebilirsiniz, birden fazla kez kıcımlı kurtardı. Ve şu anda, yanıp sönen ışıklar ve kırmızı bayraklar kafamın içinde deli gibi yanıp sönüyor.

Elimi Celeste'in omzuna koyuyorum ve onu yavaşça kapının yanına götürüyorum. Bana sorgulayan bir bakış atıyor ama sonra korkunun aniden onu ele geçirdiğini görüyorum. Kendimi kötü hissediyorum - Celeste hastanede uyandığından beri sürekli bir korku içinde yaşıyor. Ama ölmesinden korkmasını tercih ederim.

"Orada kal," diyorum sessizce. "Kımıldama." "Sorun ne?"

"Bilmiyorum," diyorum. "Belki de hiçbir şey."

"Hiçbir şeye benzemiyor," diyor. "Gözlerinde görebiliyorum."

"Daha sonra açıklayacağım," diyorum, sesim kararlı. "Şu anda sadece dediklerinizi yapmanı istiyorum. Olduğun yerde kal ve kımıldama. Anladın mı?"

Konuşmak için ağzını açıyor ama tekrar kapatıyor ve sadece başını sallıyor. Kapıya dönüyorum ve anahtarı olabildiğince sessizce kilide sokuyorum. Dişlerimi sıkarak anahtarı yavaşça çeviriyorum ve kapının kilidinin açıldığını hissediyorum. Kapıyı yavaşça itiyorum

İçe doğru, bedenim gergin ve her şeye hazır. Elimi sağa kaydırarak düğmeyi çeviriyorum ve odayı ışıkla dolduruyorum.

Gözlerim hızla sağa sola kayıyor, vücudum kıvrılıyor, duyularım tetikte. Ön odayı temizliyorum. Kimse yoktu. Kapıdan içeri adım atıyorum ve etrafımdaki her şeyi dikkatlice inceleyerek etrafta dolaşıyorum. Köşelerde saklanan makineli tüfekli adamlar falan yok ama birilerinin burada olduğunu biliyorum - ucuz kolonya kokusu hala havada yoğun.

"Celeste," diye seslendim. "Temiz."

Kapıdan içeri adım atar ve arkasından kapatır. Dehşet dolu gözlerle etrafına bakıyor, bir tavşan kadar ürkek ve kaçmaya meyilli görünüyor.

"Neler oluyor?" diye soruyor.

"Burada biri vardı," diyorum. "Gitmemiz gerek. Burası güvenli değil." "Kim, Grant?" diye soruyor. "Burada kim vardı?"

"Senden daha iyi bilmiyorum," diyorum. "Ama Chicago'daki yeni arkadaşlarımızdan biri olduğunu tahmin ediyorum."

Yüzü beyazlaşıyor ve vücudundaki titremeyi görüyorum. Her an daha da korkuyor ve onu sakinleştirmek için bir şeyler yapmam gerektiğini biliyorum. Dürüst olmak gerekirse, kulübemi bu kadar çabuk - ya da hiç - bulmuş olmaları beni biraz endişelendiriyor. Burada oldukça anonim bir hayat yaşıyorum. Çok fazla arkadaşım yok, pek dışarı çıkmıyorum. Beni nasıl bulmuş olabilecekleri hakkında hiçbir fikrim yok.

Ama bu başka bir zamana bırakılması daha iyi olacak bir soru. "Eşyalarını topla da gidelim," diyorum.

"Nereye gideceksin?"

"Bir yerlerde bir otele yerleşeceğiz."

Şahsen, şehirden tamamen uzaklaşmayı tercih ederdim ama fırtına üzerimize gelirken, Kaptan Stern'in onunla yola çıkmasına izin vermem mümkün değil. Yani, sürüş mesafesinde bir yerde kalmak zorundayız. Ve dışarıda rüzgarın ne kadar şiddetlendiğini göz önüne alırsak, tahminimce yerel bir yer olmalı.

Yatak odasına koştum, bir çanta aldım ve içine giysileri ve diğer gerekli şeyleri atmaya başladım. Dış fırçası, telefon şarj aleti, bir kutu prezervatif. Ne kadar kalacağımıza dair hiçbir fikrim yok, o yüzden elime ne geçerse alıyorum. İhtiyacımız olan başka bir şey olursa onu da alırız. Bu konuda pek endişeli değilim.

Benim endişelendiğim şey mafyanın adamları. Ne kadar zaman önce burada olduklarına dair hiçbir fikrim yok, hala buralarda takılıp takılmadıklarını da bilmiyorum. Tek bildiğim, dışarı çıktığımızda bizi vurmak için ormanda bekliyor olabilecekleri.

Kendimi toparlamak için bir nefes alıyorum. Ölmemizi isteselerdi çoktan ölmüş olurduk. Ön kapıyı tekmelememişler, bu da içimi biraz rahatlatıyor. Muhtemelen buralarda değillerdi. Ama içimde geri geleceklerine dair bir his var, hem de yakında. Nerede yaşadığımı öğrendilerse, jetimi nereye astığımı bulabileceklerini ve şehre yeni döndüğümüzü görebileceklerini düşünmek o kadar da zor değil. Yani şu anda bu tarafa doğru geliyor olabilirler.

"Gitmemiz gerek," diyorum.

Celeste tek kelime etmeden beni yatak odasından dışarı kadar takip etti. Birkaç tabanca ve birkaç kutu mermi almak için silah kasamın önünde duruyorum. Her saniyenin geçip gittiğini hissedebiliyorum. Ön kapıda duruyorum ve ona tekrar yan tarafa geçmesini işaret ediyorum. Kulübemin duvarlarını oluşturan kütükler o kadar kalın ki, dışarıda bize ateş açan adamlar olsa bile, hiçbir kurşun ona ulaşamaz.

Kenarda durup dikkatlice kapıyı açtım. Silah sesi yok. Kafamı çevirdiğimde üzerimize doğru gelen trençkotlu ve fötr şapkalı bir grup adam da görmüyorum. Alan temiz görünüyor.

"Tamam, gidelim" dedim.

Onu kulübeden çıkarken takip ediyorum, ışıkları kapatıyorum ve kapıyı arkamdan kilitliyorum - gerçi, zaten içeride oldukları gerçeğini göz önüne alırsak, kilitlemenin ne işe yarayacağını bilmiyorum. Alışkanlık sanırım. Onu arabaya götürüyorum, içeri alıyorum, çantalarımı arkaya atıyorum ve direksiyona geçiyorum. Rüzgâr sertleşiyor, sıcaklık düşüyor ve kalın, kabarık kar taneleri yerini keskin buz parçalarına bırakmaya başlıyor.

Motoru çalıştırıyorum ve otoyola doğru geri çekiliyorum, olabildiğince hızlı ama dikkatli bir şekilde sürüyorum. Şehirde kaç tane otel olduğunu bilmiyorum ama bulabildiğim en sıradan ve gözden uzak olanı bulmaya çalışıyorum.

CELESTE

"N Beş yıldızlı bir tatil köyü değil ama idare eder." diyor Grant. Otelin kalitesi umurumda bile değil. Hâlâ yaprak gibi titriyorum ve uzaklara bakıyorum. Tekrar ediyorum

Tasha'nın -en iyi arkadaşımın- ölümünü kafamda tekrar tekrar yaşıyorum. Silah sesi, yere düşen bedeni sonsuza dek rüyalarımından çıkmayacak.

Bir yanım da böyle bir şey gördükten sonra bir daha eskisi gibi olup olamayacağımı merak ediyor.

Tüm bunlar hafızamı geri istediğimden bile emin olamama neden oldu. Neredeyse kaçmak, Bruno'nun bana söylediği şeyi yapmak daha iyi bir fikir gibi görünüyor - ölmüş gibi davranmak ve asla eski hayatıma geri dönmemek. Çünkü bunu yaparsam, muhtemelen daha fazla insan ölecek. Önemsediğim insanlar - onları hatırlayamasam bile - muhtemelen Tasha gibi katledilecekler.

Belki de unutmam en iyisidir. Ya da hatırlamak için kendime izin vermemem.

İçten içe biliyorum ki unutmak istesem bile artık çok geç. Mario hayatta olduğumu biliyor. Ne olursa olsun beni arayacak. Peşimden gelmekten vazgeçmeyecek. Hayatım bir daha asla eskisi gibi olmayacak.

Akan suyun sesi dikkatimi sıkıştırıp kaldığımız Motel 6'nın pis odasına çekiyor. Grant lavabonun başında, yüzüne su sıçratıyor. Tüm bu olanlar boyunca hep yanımdaydı. Kim olduğumu bile bilmemesine rağmen, hep yanımdaydı. Hayatımı sayamayacağım kadar çok kez kurtardı - ve ne için? Bunun onun için eğlenceli olduğunu düşünemiyorum. Nasıl yaşadığına bakılırsa - ıssız bir yerde bir kulübede - onun bir

Münzevi. Ormanda sakın bir hayat yaşıyor. Şimdi potansiyel bir mafya savaşının içine çekildi, onun kim olduğunu biliyorlar - hepsi benim yüzümden.

Onun hayatını mahvettim ve bu beni içten içe öldürüyor.

Yatağa yığılırken gözlerimden yaşlar süzülüyor. Yüzümü yastığa gömüyor, toz ve küfün misk kokusunu içime çekiyorum. Hoş değil ama beni rahatlatıyor. Bana hala hayatta olduğumu hatırlatıyor. Tasha'nın aksine, ben hâlâ buradayım. Ve Grant de öyle.

Yatak biraz çöküyor ve başımı kaldırdığımda onu yanımda otururken görüyorum. Sırtımı nazikçe ovuyor, beni yatıştırmak için elinden geleni yapıyor. İnsanları rahatlatmanın onun doğasında olmadığını tahmin ediyorum ama elinden geleni yapıyor. Ve oldukça iyi bir iş çıkarıyor. En azından benim için. Kendimi güvende hissetmek için tek ihtiyacım olan onun yanımda olduğunu bilmek.

"Çok özür dilerim," diyorum.

Şaşırmış ve biraz şaşırmış görünüyor. "Ne için?"

"Seni benim pisliğime sürüklediğim için," diyorum hıçkırıklara boğularak. "Eğer o gün beni bulmasaydın, sen -"

"Sus," diyor, yatakta yanıma sokularak.

Vücudu artık benimkine dayanmış durumda ve o güçlü kollarını etrafıma sararak beni kendine çekiyor. Uzun bir süre gözlerimin içine bakıyor ve bana nazik bir gülümseme veriyor.

"Seni bulmasaydım, şu anda ölmüş olurdun" diyor.

"Ama Tasha hayatta olurdu ve sen de mafyadan kaçıyor olmazdın. Bu pek de adil görünmüyor," diyorum.

"Beni dinle Celeste. Hayatta hiçbir şey adil değildir. Bunların hiçbirine sen sebep olmadın - onlar sebep oldu. Sen değil," diyor, bir tutam saçımı kulağımın arkasına iterek.

Eline doğru biraz eğiliyor, teninin yanağıma değen sertliğinin tadını çıkarıyorum. Gözlerimi kapatıp iç çekiyorum, kendimi o anın içinde kaybetmeye çalışıyorum. Olup biten tüm kötü şeyleri bir kenara bırakıp zamanın içindeki bu saf, tatlı ana odaklanıyorum.

"Hiçbir şeyim yok Grant," diyorum. "Eski hayatım, her ne kadar hatırlayamasam da, gitti. Geri dönüşü yok. Hiçbir şeyim ve kimsem kalmadı."

"Ben varım," diyor.

Gözlerimi açtığımda onu bana bakarken buluyorum. Yüzünde bir yumuşaklık, bir şefkat, bir açıklık ve samimiyet var, beni uzanmaya zorluyor ve

Ona dokunmak. Avucumun içini öpmek için başını çeviriyor ve dudakları etimle buluştuğu anda içim eriyor.

"Şimdilik sana sahibim," diye fısıldıyorum. "Ama ikimiz için de geleceğin ne getireceğini kim bilebilir? Bunların hiçbirini sen istemedin Grant -"

"Hayır, yapmadım. Ama bunu dünyalara değişmem Celeste," diyor. Yatakta bana yaklaşıyor, böylece yüzlerimiz aynı hizaya geliyor. Sakalları çenemi kaşıyor ve vücudumda küçük bir zevk dalgası yaratıyor.

"Neden kaldığını anlamıyorum," diyorum. "Sana çok fazla sorun yarattım. Seni tehlikeye attım."

"Anlamak zorunda değilsin. Sadece böyle hissediyorum," diyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Ve seni güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Sana söz veriyorum Celeste. Bundan kurtulacağız."

Kalbim duygularla kabarıyor. Ona her şey için nasıl teşekkür edeceğimi bulmaya çalışırken kelimeler boğazımda düğümleniyor. Sadece "Teşekkür ederim" demek yeterli gelmiyor. Yakınından bile geçmiyor. Duygularım beni ele geçiriyor ve birkaç uzun an boyunca bir şey söylememi engelliyor. Bu yüzden, o anda doğru gelen tek şeyi yapıyorum - dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

Grant tereddüt eder, ama sadece bir an için.

"Lütfen Grant - seni istiyorum. Sana ihtiyacım var," diyorum, ellerimi yumruk yapıp göğsünde birleştirerek ve gömleğini sıkıca kavrayarak. "Baş etmek zorunda kaldığım onca şeyden sonra iyi bir şeye ihtiyacım var. Saf bir şeye."

Dudakları tekrar dudaklarıma değiyor ve bu sefer tamamen ona ait. Hiçbir şey söylemiyor, sadece yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni derinden öpüyor, ağzımı diliyle dolduruyor. Tüm vücudum karıncalanıyor. Dudaklarım yanıyor. Kollarımı boynuna doluyorum, parmaklarımı saçlarında dolaştırıyorum. Onu daha da yakınıma çekiyorum, bana olabildiğince yakın olmasını istiyorum.

Grant de vücudunu sertçe benimkine bastırırken aynı şeyi hissediyor gibi görünüyor. Bir an sonra, beni kucağına oturtarak üstüne yuvarladı. Ereksiyonunun içime doğru bastırdığını hissederek nefes nefese kalıyorum ve elimde olmadan ona karşı sürtünüyorum. Pantolonu bizi ayrı tutuyor ve birleştığımızı, en mahrem parçalarımızın tekrar bir araya geldiğini hissetmeyi arzuluyorum. Ona bu kadar ihtiyaç duymam çılgınca, özellikle de sadece birkaç saat önce seviştiğimizden beri, ama bunu açıklayamıyorum. Beni mutlu ediyor, iyi hissettiriyor ve şu anda hayatımda buna ihtiyacım var.

Kemerine uzanıyorum ama Grant ellerimi tutuyor ve ikisini de tek eliyle kavırıyor. Yanlış bir şey yaptığımdan ya da bir şekilde işaretleri yanlış okuduğumdan korkarak gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona bakıyorum. Gözleri

ateşle dolu, ama bu kızgın bir bakış değil. Hayır, ihtiyaç ve arzu dolu bir bakış.

Doğrulup beni kucağına oturtuyor ve öyle derin öpüyor ki dudaklarım acımaya başlıyor. Hâlâ ellerimi tutuyor ve bırakmıyor. Beni geriye doğru itiyor ve altımdan kayıyor. Pozisyonlarımız değişti - şimdi altta olan benim. Ellerim artık serbest ama ne kadar süreyle serbest kalacağını merak ediyorum. Grant açıkça kontrolü elinde tutmayı seviyor ve ben de ona izin vermekten çok mutluyum.

"Diğer seferlerde çok hızlı hareket ettiğim için pişmanım," diye homurdanıyor. "Bu hatayı bir daha yapmayacağım. Sana zaman ayıracağım."

Külotumu indirip üzerimden çıkardı. Elbiseme uzanıyor ve onu başımın üzerinden kaldırmasına yardım ediyorum, beni sadece sütyenimle orada bırakıyor. Grant öne düşüyor, göğüs dekolterilerini öpüp emiyor, parmakları meme uçlarımla oynuyor. İnliyorum, vücudumdan bir his seli akarken vücudum yukarı doğru eğiliyor, Grant altıma uzanıyor ve sütyen kayışlarını karıştırıyor. Sadece bir saniyeliğine uğraşıyor ama sonra sütyenin kancasını çözüyor ve göğüslerim serbest kalıyor. Birini avucunun içine alıp meme ucumu dudaklarına götürüyor ve emiyor.

Tam ve mutlak bir mutluluk. Meme ucumdan aşağıya, sıcak, ıslak merkezime doğru bir ateş hattı uzanıyor. Başım geriye gidiyor ve alt bedenimi yukarı, ona doğru eğiyorum. Ağzı göğsümde olan Grant bana bakıyor, ela gözleri ateşle parlıyor. Meme ucumu bırakıyor ve daha aşağıya inmeden önce göğsümün altını öpüyor - sonra daha da aşağıya.

Dili göbek deliğimin etrafında bir daire çizerken ürperiyorum ve kutsal noktama yaklaştıkça daha da titriyorum. Daha da aşağıları öperken ellerimi uzun saçlarında gezdiriyorum, iç uyluğumu nazikçe kemiriyor. İnleyerek başını içime doğru itiyorum ama o direnmiyor. Bunun yerine benimle alay ediyor, her iki uyluğumu da öpüyor, elleriyle etimi yoğuruyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, saçlarını ellerimle kavrayarak.

Grant kalçalarımın arasına dalmadan önce onları birbirinden ayırıyor. Dili, klitorisimi nazikçe emmeden önce şişmiş, ıslak dudaklarımda aşağı yukarı geziniyor. Bu zevk neredeyse dayanılamayacak kadar fazla. Saçlarını çekerek haykırıyorum. Grant geri çekiliyor, ama sadece biraz, onun yerine açıklığıma odaklanıyor.

Diliyle beni beceriyor, daha fazla dayanamayana kadar içimde daha derine gömüyor. Zevk benim için çok fazla hale geliyor ve spazmlar beni yırtıyor. Grant beni kalçalarımından tutup çok fazla hareket etmemi engellerken bile yatakta kıvrınıyorum.

"Oh Tanrım," diye mırıldanıyorum, sertçe boşalırken dudağımı ısıyorum, tüm vücudum titriyor.

Zevk azalınca başını kaldırıyor ve yüzüne bir sırtıma yayılıyor. Dudaklarına ve sakalına ıslaklık yapıyor. Benim ıslaklığım.

"Buraya gel," dedim. "Şimdi."

Grant vücudumun uzunluğuna doğru ilerliyor ve ben de ona olabildiğince sıkıca sarılarak kendimi ona sarıyorum. Dudaklarını sıkıca dudaklarıma bastırırken bedenlerimiz iç içe geçiyor. Vücudum hislerle patlıyor, en mahrem yerlerim onun için titriyor, serbest bırakılmak için haykırıyor. Sorun şu ki, o hâlâ giyinik.

Gömleğine tutunup onu üzerinden çıkarmak için elimden geleni yapıyorum ve sonunda "Çıkar" diyorum.

Grant kıkırdıyor ve gömleğini çıkarmama yardım ediyor, böylece zevkimin önünde sadece pantolonu kalıyor. Çantasının yan cebine uzanıp küçük bir kutuyu karıştırıyor ve hızla bir prezervatif çıkarıyor. Kemerini ve pantolonunu çıkarışını izlerken kalbim hızla çarpıyor. Göğsüne dokunup daha önce hiç görmediğim dövmelemlerin etrafına çizgiler çizerken bile ellerim titriyor.

Grant kendini alçaltıyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve vücutlarımız birbirine bağlanırken beni öpüyor. Pelvisimi yukarı doğru itiyorum, sonunda bizi birleştiriyor. Alçak bir iniltiyle içime giriyor. Açıklığım onun etrafında geriliyor ve onu içime kabul ediyor. Bana bakıyor ve bir süre böylece kalarak bu hissin tadını çıkarmamıza izin veriyor.

Yavaşça kalçalarını oynatmaya, içime doğru sürtünmeye başlıyor ve dudakları dudaklarıma bastırıyor. Dili ağzıma giriyor ve kendimi hiç o anki kadar başka bir insana yakın hissetmemiştim. İçimde dolaşan hisler o kadar güçlü ki, o anın bitmesini asla istemiyorum ve ona sıkıca tutunuyorum, fiziksel olarak ona mümkün olduğunca yakın olmak istiyorum.

Grant daha hızlı hareket etmeye başladığında yatak gıcırıyor, her itişte sikini daha derine gömüyor. Bacağımı tutuyor, pozisyonumu ayarlıyor, böylece içimde daha da derine inebiliyor. Yardım edemiyorum ama haykırıyorum, kontrolsüzce titriyorum, kendini bana güzel ve sert bir şekilde çarparken, içimdeki ecstazy patlamasından sonra patlamayı tetikliyor.

Yatağın gıcırtısı -çığlıklarımız gibi- daha da artıyor ve vücutlarımızda ince bir ter tabakası parlıyor. Artık ikimizin arasında o kadar çok ıslaklık var ki, içime kolaylıkla girip çıkıyor. Vücudu bir makine gibi, güçlü ve kuvvetli. Göğsündeki kordonlu kaslar sıkılıyor ve

O benimle sevişirken, bedenim artık tamamen onunkine sarılmışken, saf mutluluktan başka bir şey hissetmezken.

Grant kalçalarımı kavlıyor, dudaklarımdan yumuşak bir gıcırtı çıkarıyor ve ben aniden onun üstünde oluncaya kadar bizi bir arada döndürüyor.

"Sizi görmek istiyorum," diyor, sesi hırçın. "Hepinizi."

Sesi alçak ve ağır, çok fazla ihtiyaçla dolu. Beni içine çekiyor. Her şeyimi. Bana şimdiye kadar gördüğü en güzel kadınmışım gibi bakıyor ve bu sadece benim tutkumu körüklüyor. Kendi arzumu. Karnıma yayılan sıcaklık beni onun için daha da ısılatıyor.

Kalçalarımı ona karşı sallıyorum, ona binerken ellerimi göğsünde dinlendiriyorum. Beni kendine doğru çekiyor, içimi tamamen dolduruyor. Dudağımı ısıırıyorum, içimdeki o tatlı noktaya çarptığında dudaklarımdan küçük bir inilti geçiyor, karnımın derinliklerinde bir çığlık yükseliyor. O kadar iyi hissettiriyor ki - hiçbir şey içimde onun siki kadar iyi hissettirmemişti. Başımı geriye atıyorum ve ona binmeye devam ediyorum, beni saran zevk ateşinin tadını çıkarmaya devam ediyorum. Bakışları hipnotize edici ve çok geçmeden, ondan ve benden başka hiçbir şeyin var olmadığı bir uçuruma çekiliyorum.

Öne düşünüyorum, yüzüm onunkinden birkaç santim uzakta. Beni öpüyor, kendini yukarı kaldırıyor, elleri vücudumda dolaşıyor, ben ona binmeye devam ederken kalçalarımı yönlendiriyor. İnliyorum, içim onun sikinin etrafında sıkılaşıyor. İkinci kez boşaldığımda bacaklarım titriyor ve bana tutunuyor - beni daha yakın tutuyor - hayatımda hissettiğim en yoğun zevk tarafından ele geçirilirken yüzümü izliyor.

Sonra yüzünde bir şeyler değişir. Çenesinde bir sıkışma ve gözlerinde bir gerginlik var. Homurdanıyor, sonra inliyor ve ben onun da boşalmak üzere olduğunu anlıyorum. Yüzü saf bir mutluluk ifadesine bürünüyor ve kendini son bir kez daha içime sokarak prezervatifin içinde patlıyor. Aleti içimde zonkluyor ve nabız gibi atıyor. Bunun gibi başka bir şey yok. Bu duygunun bitmesini hiç istemiyorum.

Orada uzun süre nefessiz yattık, kalplerimiz göğüslerimizde gümbürdüyordu. Beni kendine yakın tutuyor, parmaklarını sırtımda hafifçe gezdiriyor. Boynuna sokuluyorum, onun misk gibi kokusunu içime çekiyorum ve birdenbire aklıma geliyor - bu adamı seviyorum. O benim kayam.

Gözlerinin içine bakıyorum. İkimiz de söylemiyoruz ama yüzüne kazınmış olduğunu görebiliyorum. Onun yüzünde de benim yüzümde olduğu kadar net.

O da beni seviyor.

"S O benim en iyi arkadaşımı," diyorum.

Sevişmemizin üzerinden zaman geçti ama ikimiz de hâlâ sevişme sonrasının büyüğü hissiyle sarmalanmış durumdayız - ve ikimiz de uyuyamıyoruz. Bunun yerine, göğsüne sokulup dövmelelerinin dış hatlarını izliyorum, kokusunun ve onunla seviştikten sonra hala vücudumda dolaşan fiziksel hislerin tadını çıkarıyorum.

"Biliyorum," diyor usulca.

"Pek bir şey hatırlamıyorum ama bunu biliyorum," diyorum. "Ve şimdi o gitti." Beni sıkıca sarıyor. Grant'in bu duyguyu çok iyi bildiğini fark ediyorum. Yüzüne bakıyorum, beni inceliyor. Nazik bir şekilde, alnıma tatlı bir öpücük kondurdu.

"Bunu yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm Celeste. Keşke bunu görmek zorunda kalmasaydın," diyor. "O anıyı senden uzaklaştırmak için her şeyi yapardım ama yapamam. Yapabileceğim tek şey desteğimi sunmak. Sırtını yaslayan için burada olmak."

"Bunu nasıl atlattın? Sam öldüğünde mi?"

"Atlatamadım. Henüz atlatamadım," diyor. "Hâlâ bunun arkasında kimin olduğunu anlamaya çalışıyorum. Bilmemek beni öldürüyor."

"En azından biliyorum," diye fısıldıyorum. "Sanırım bu da bir şeydir. Bu kesinliğe sahip olmak."

"Evet, ama bu tamamen farklı bir yük," diyor ve beni tekrar öpüyor, bu kez dudaklarının tenimde oyalanmasına izin veriyor.

"Onu öldürenleri yakalarsanız huzur bulacağınızı düşünüyor musunuz?" diye sordum.

İç geçiriyor ve altımda kayıyor. "Bilmiyorum. Öyle olduğunu düşünmek isterdim," diyor. "En azından o piçlerin hapiste çürüyor olacağını bilmenin rahatlığını yaşadım. Ama asla o kadar kolay değil, değil mi?"

"Sanırım değil," diyorum.

Gözyaşlarının akmasını engellemek için gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Artık Tasha'yı ve Chicago'da olanları düşünmek istemiyorum. Onun ölümüyle ilgili o korkunç görüntülerin aklımdan çıkmasını istiyorum. Sonsuza kadar. O zamanlar kimlerle ilişkim olduğunu da hatırlamak istemiyorum. Görünüşe göre, bazı boktan, kötü insanlarla ilişkim varmış.

Kendimi bu karmaşanın içine nasıl sokabildim? Vahşi katillere nasıl bulaşabildim?

Grant'in nefes alış veriş bir süre sonra düzene giriyor ve gözlerimi açtığımda onu uyurken görüyorum. İçinin çalkalandığını bilmeme rağmen çok huzurlu görünüyor. İçten içe acı çektiğini biliyorum. Pişmanlıkla dolu. En iyi arkadaşını kaybetmek - ve gerçekte ne olduğunu bile bilmemek - bunca zaman sonra bile onu bir döngüye soktu. Gözlerine her baktığımda bunu görebiliyorum. Her ne kadar geçiştirmeye çalışsa da, içini acımasızca kemirdiğini görebiliyorum.

Onun beyninin de tıpkı benimki gibi sorularla dolu olduğunu biliyorum. Zihnini sakinleştirmek ve ruhunu rahatlatmak için her şeye cevap istiyor. Elimden gelse, ona bu cevapları verirdim.

Gözlerimi tekrar kapatıyorum, kendi kendime uykuya dalmaya çalışıyorum. Ama beynim bir televizyon gibi ve birileri durmadan kanallar arasında geziniyor. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım kapatamıyorum. Tasha'yı, Grant'i ve hatta Sam'i düşünmeden edemiyorum - her ne kadar onu tanımasam da.

Sam Frederickson. İsim bir an aklıma takılıyor ve zihnimde evirip çeviriyorum. Bu ismi daha önce duymuştum - sadece Grant'ten değil. Duyduğumu biliyorum ve onu daha önce de görmüştüm. Geçmiş düşünüyorum ve onu zihnimde canlandırmaya çalışıyorum. Yavaş yavaş aklıma geliyor - sarı saçlı, mavi gözlü ve neredeyse Grant kadar iri. Tatlı bir gülümsemesi ve gamzeleri vardı. Gamzelerini asla unutmayacağım.

Bunu nereden biliyorum? Neden bu adamı hayal edebiliyorum? Gerçekten Sam Frederickson mı? Grant'in en iyi arkadaşı mı? Grant'i hafifçe dürterek uyandırıyorum, çünkü ona sormam gerekiyor. Bilmek zorundayım.

"Hmm?" diye mırıldanıyor uykulu bir şekilde. "Sam'in gamzeleri var mıydı?" Ben soruyorum.

Gözleri açılıyor ve yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Evet, öyle" diyor, sesi daha uyanık ve bilinçli çıkıyor. "Neden sordunuz?"

Midemde bir düğüm oluşuyor. Bir an için düşünemiyorum, hatta nefes bile alamıyorum. Karnıma tekme yemiş ve ciğerlerimdeki tüm havayı dışarı atmış gibi hissediyorum. Zihnimin gözünde tek gördüğüm Sam Frederickson'ın Francelli'nin içinde biriyle konuştuğu. Hayır, sadece biriyle değil, Mario'yla konuşuyordu. Erkek arkadaşıyla.

"Sanırım onunla daha önce tanışmıştım," diye fısıldadım. "Sanırım Mario'yla bir kez buluşmuştu. Restoranda. Onu gördüğümü hatırlıyorum."

"Benimle dalga geçiyorsun," diyor.

"Konuşuyorlardı - hayır, tartışıyorlardı - bir şey hakkında," diyorum,

görüntü zihnimde çözülürken doğruluyorum.

Grant sertçe doğruluyor, vücudunun alt yarısına örtülmüş çarşaf dikkatimi çekiyor. O kadar muhteşem ki, bir an için dikkatim dağılıyor. Zihnim şu anda aşırı duyuşal yüklemeyi kaldıramıyor ve odaklanabildiğim tek şey önümdeki adam ve ona ne kadar taptığım.

"Celeste?"

"Evet? Üzgünüm, dikkatim dağıldı," diye mırıldanıyorum, yanaklarımın ısındığını hissederek.

"Neden bahsettiklerini biliyor musun diye sordum?"

Başımı hızlıca sallıyorum, sonra bunun tamamen doğru olmadığını fark ediyorum. "Tartışmanın sadece bir kısmını yakalayabildim," diyor. "Ama Mario'nun mülklerinden biriyle ilgiliydi. Bunu biliyorum çünkü tam Sam bundan bahsederken oraya gittim ve Mario beni gönderdi. Bana çok kızmıştı ve nedenini bilmiyordum - Tanrım -"

"Ne?" Grant çoktan yataktan fırlamış bir halde soruyor.

"Ya - ya bu yüzden beni öldürmeye çalıştırsa?" İçimdeki paniğin yükselmeye başladığını hissederek soruyorum. "Bu mantıklı, değil mi? Onu Sam'le birlikte gördüğüm için mi? Mario'yu Sam'in ölümüyle ilişkilendirebileceğim için mi?"

Grant pantolonunu yerden alıp ceplerini karıştırmaya başlarken "Belki," diyor. "Kulağa öyle geliyor. Yani, akla yatkın ama yine de Colorado'ya nasıl gittiğini açıklamıyor."

"Hayır, değil," diye mırıldanıyorum.

İç dudağımı ısıırıyorum ve tartışmayı düşünmeye çalışıyorum. Zihnimde bir araya getirmeye çalışıyorum. Benim için çok ilginç olmadığını hatırlıyorum, bu yüzden onu dışarıda bırakmışım.

"Sam olduğunu nereden biliyordun?" Grant beni anılarımdan çekip çıkararak soruyor.

Elinde cep telefonu, yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle bana bakıyor. Cevap arıyor ve bazı boşlukları benim doldurabileceğimi umuyor.

"Şey, rezervasyonu vardı," dedim. "Onu oturttum."

"Adı neden dikkatini çekti?" diye soruyor.

"Bilmiyorum," diyorum başımı sallayarak.

Geçmişini düşünüyorum, onu - ismini - bana neyin öne çıkardığını bulmaya çalışıyorum, ama elim boş dönüyorum. Hiçbir fikrim yok. Sadece öyle. Grant odada volta atıyor, yumrukları iki yanında, yüzü gergin, vücudu gergin. Sinirli görünüyor. Kızgın ve biraz da korkmuş.

"Düşün Celeste," diyor. "Hatırlayabildiğin başka bir şey var mı?"

"Hayır, pek sayılmaz -" Zihnimde başka bir görüntü belirince sözümü kesiyorum: Sam bana bir şey uzatıyor.

Zihnim dakikada bir mil koşuyor ve kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki göğsümden fırlayacak diye korkuyorum. Görüntü -hatıra- zihnimde katılaşıyor ve sonunda onu görebiliyorum.

"Gitmeden önce bana bir not bıraktı, bir şeye ihtiyacım olursa onu aramamı söyledi -" Kelimeleri yavaşça söyleyerek konuşuyorum. "O sırada neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece kafamın çok karışık olduğunu hatırlıyorum ama bu beni o kadar korkuttu ki notu bunca zaman cüzdanımda sakladım."

"Ne yazıyordu?" diye soruyor.

Anı beynimdeki sisten sıyrılıp bir film izliyormuşum gibi net bir şekilde gözümün önüne geldiğinde, birden her şey yerine oturuyor. Birdenbire her şey anlam kazandı. Yatakta oturduğum yerden başımı kaldırıyorum ve konuşurken Grant'in bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Üzerinde adın ve adresin vardı," diyorum sesim titreyerek. "Eğer ona bir şey olursa ve yardıma ihtiyacım olursa sana ulaşmamı söyledi."

HİBE

I Otel odasını adımlıyorum, zihnim aynı anda milyonlarca farklı yöne çekiliyor. Perdeler sımsıkı kapalı, ama biraz geri çekiyorum - sadece dışarıya bakacak kadar. Park yeri hala temiz ve Şafağın ilk ışıkları gökyüzünü kırmızı ve morun yumuşak, canlı tonlarına boyamaya başlıyor. Fırtına geçti ve dünya yumuşak beyaz bir kar örtüsüyle kaplandı.

Gecenin büyük bir bölümünde ayaktaydım, sadece neler olduğunu değil, kendimizi bu durumdan nasıl kurtaracağımızı da anlamaya çalışıyordum. Henüz sağlam bir şey bulamadım. Mario ve adamlarının kurşunu yememize neden olmayacak bir şey.

Dönüyorum ve bakışlarımın Celeste'in uyuyan formunda oyalanmasına izin veriyorum. Vücudunu örten çarşafla hatları belirlenmiş, kuzguni siyah saçları yastığa yayılmış, teninin solgunluğuyla ve beyaz çarşafla tam bir tezat oluşturuyor. Güzelliği ruhani ve kalbimin daha önce hiç yaşamadığım duygularla kabarmasına neden oluyor. Hayatım boyunca hissetmeyi hiç beklemediğim duygular.

Celeste hayatıma fırtına gibi girdi ve dünyamdaki her şeyi alt üst etti. Bildiğimi sandığım şeylerden şüphe duymaya başladım ve bana tamamen yabancı olan duygularla baş etmek zorunda kalıyorum.

Tüm bunlara rağmen, kendimi ondan kaçmak yerine onu kucaklarken buluyorum. Kendimi onu kucaklarken buluyorum. Ona koşarken. Ona hiç beklemediğim ya da mümkün olduğunu düşünmediğim şekillerde açılıyorum. Onda beni güvende hissettiren bir şey var. Sanki hayatımı paylaşmak ve ona açılmak istiyordum gibi.

Bu en lanet şey. Onu o izde bulduğum sabah hiç beklemediğim bir şey oldu.

Ona bakarken, bana söylediklerinin anıları araya giriyor ve her şeyin önüne geçiyor. Sam'in ölümünden Mario'nun sorumlu olduğu hakkında. Ayrıntıları tam olarak bilmiyor ama anıları geri gelmeye başladığında Mario'nun Sam Frederickson adında bir adamdan bahsettiğini duyduğundan emin - ve Mario'nun kötü giden bir iş anlaşması yüzünden onu öldürttüğünü bildiğinden de emin. Tasha'yla ilgili olanlar tesadüf değil. İstese de istemese de Sam'i tüm bunların içine çekti. O gece jakuzide gördüğüm kızla aynıydı, biliyorum.

Sam'in mafyayla herhangi bir iş yapacağına inanmak benim için hâlâ imkânsız. Benim tanıdığım Sam böyle biri değil. Benim tanıdığım Sam asla mafyayla yatağa girmezdi. Sam dürüst bir adamdı. Her şeyi doğru şekilde yapardı. Köşeleri kesmedi, her zaman kitaba göre gitti. Sam geldikleri kadar iyiydi.

Mafyaya bulaşmış olmasına imkan yok. Celeste bu konuda yanılıyor olmalı.

Bakışlarımı ondan ayırıp odanın içinde volta atmaya devam ediyorum. Kendime yapacak bir şey vermek için otoparkı tekrar kontrol ediyorum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, hala temiz. Saatiye bakıyorum ve saatin altıya yaklaştığını görüyorum. Onu aramak için neredeyse zamanım var.

Celeste'i rahatsız etmek istemediğimden - biraz uykuya ihtiyacı var - elimden geldiğince sessiz bir şekilde koridora çıkıyorum ve kapıyı arkamdan olabildiğince yumuşak bir şekilde kapatıyorum. Koridorun hemen karşısında küçük bir oyuk var, ben de oraya girip pencere kanadının altındaki çıkıntılardan birine oturuyorum.

Pencereler otelin arkasında sonsuza kadar uzanan ormana bakıyor. Otelin bu tarafında dünya hâlâ karanlık. Şafağın ilk ışıkları henüz buraya ulaşmamış. Telefonumdaki kişiler listesini açıyorum ve Derek Hartford'un bilgilerini arıyorum. Aramak için tuşa basıp telefonu kulağıma götürüyorum ve bekliyorum.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ilk zil sesinde cevap veriyor. "Hartford."

"Ajan Hartford," diyorum. "Ben Grant Williams. Umarım sizi çok erken aramamışımdır."

"Grant, selam. Hayır, zaten bir süredir ayaktaydım," diye yanıtlıyor. "Sesini duymak güzel."

"Evet, konuşmak için vaktin olduğunu umuyordum," diyorum.

İç çektiğini duyuyorum. "Evet, ne yazık ki Sam'in davasıyla ilgili elimde yeni bir şey yok," diyor. "Hâlâ çalışıyorum -"

"Hayır, hayır, aslında Sam için aramıyorum," diyor. "Bu sefer değil."

Konuşmadan önce hatta hafif bir duraklama oluyor. "O zaman, ne oldu?"

Bir elimi sakalımda gezdirip düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum - ki bu hiç de kolay bir iş değil. Bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum, sadece tüm gürültüyü kesmeye çalışıyorum. Konuşmadan önce sakinliğimi kazanmam bir dakika sürüyor.

"Sanırım başım biraz belada," diyorum. "Senin türünde bir bela."

"Benim trmde bir bela mı?" diye soruyor ve sonra kafasına dank ediyor. "Benim başım

Organize suçtan mı bahsediyorsun? Mafyaya mı bulaştın?"

"Sayılır," diyorum. "Sanırım."

"Oh, adamım," diyor. "Bana bırak."

Ona Celeste'i bulmaktan başlayarak şu anda bulunduğumuz yere kadar olan hikayeyi anlattım - Celeste'in Sam'in bir şekilde mafyayla ilişkisi olduğuna dair inancı da dahil. Ona bildiğim tüm isimleri veriyorum, Chicago'da neler olduğunu ve şimdi evde olduğumuz için neler olduğunu anlatıyorum. Hartford hepsini dinledi. Bitirdiğimde boğazını temizledi.

"Hayatını nasıl ilginç kılacağını kesinlikle biliyorsun," diyor. "Evet, sanırım öyle," diyorum hayıflanarak.

Hatta kısa bir duraklama daha oluyor ve bazı notlar aldığı anlaşılıyor. Bir dakika sonra tekrar konuştuğunda sesi tamamen işle ilgiliydi.

"İkiniz güvenli bir yerde misiniz?"

"Olabileceğimiz kadar güvendeyiz sanırım," diyorum. "Otoyolun dışında bir moteldeyiz."

"Evet, bu işe yaramayacak," diyor. "O kasaba çok küçük, sizi bulmak o kadar da zor olmayacaktır."

"Evet, ben de aynı şeyi düşünüyordum."

Hartford'un hareket ettiğini duyabiliyorum. Sanki volta atıyor. Muhtemelen o da benim gibi - hareket ederken daha iyi düşünüyor. Ona baskı yapmak istemiyorum, o yüzden bırakayım da kendi kendine düşünsün. Zaten şu anda gidecek daha iyi bir yerim de yok. Sonunda hareket etmeyi bıraktığını duydum.

"Tamam, dinle," diyor. "Bugün bir şeyi tamamlamam gerekiyor. Ama gün sonuna kadar buradan çıkabilirim. Sen ve Celeste burada kalın. Hiçbir yere gitmeyin, kimseyi görmeyin. İlk uçağa bineceğim ve gelip sizi alacağım. Sizi güvenli bir yere götüreceğiz ve tüm bunları çözmeye çalışacağız."

"Tamam, güzel," diyorum. "Bu iyi."

"Sıkı dur dostum," diyor. "Bu mafya aileleri bulaşmak isteyeceğin insanlar değil. Bu konuda bana güven."

"Şimdiye kadar gördüklerime bakılırsa sana inanıyorum Hartford." "Güzel," diye yanıtlıyor.

"Elimden geldiğince çabuk orada olacağım."

Telefon bağlantısını kesiyor ve ben de kendimi biraz daha iyi hissetmeye başlıyorum. Konu mafyayı tanımak ve onlarla nasıl başa çıkılacağını bilmek olduğunda, Hartford deneyim ve otoritenin sesi oluyor. Yıllardır FBI'ın Organize Suçlar Bölümü'nde çalışıyor ve pek çok yüksek profilli baskın yapmış.

Ayrıca, o iyi bir adam ve ona güveniyorum.

Telefonumu cebime atıp odaya geri dönüyorum. Sessizce içeri giriyorum ama Celeste'in yatağın kenarında oturduğunu, çoktan giyinmiş olduğunu görüyorum. Gergin ve kaçmaya hazır görünüyor.

"Nereye gittin?"

"Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyordu," diyorum. "Ve seni uyandırmak istemedim."

Bana küçük, minnettar bir gülümseme veriyor. Ne kadar dalgın olduğunu görebiliyorum. O anda çok korkmuş ve savunmasız görünüyor. Sırf o hissetmek zorunda kalmasın diye tüm bu olumsuz, korku dolu duygulara onun için seve seve katlanabilirim.

"Her neyse," diyorum tüm duygularımı bastırmaya çalışarak. "Az önce FBI için çalışan eski bir arkadaşım ile konuştum. Adı Derek Hartford. Sam'in davasında bana yardım ediyor. Bunca zaman sonra bile, hala üzerinde çalışıyor. Hala tanıkları ve diğer şeyleri araştırıyor. Sam'i unutmayan tek kişi o."

Bir an için sessizliğe gömülüyorum, kendimi toparlamak için biraz zaman ayırıp yanlarına gidiyorum ve perdeleri biraz açıyorum. Dışarıdaki dünya hızla aydınlanıyor ve güneş ışınları perdelerdeki aralıktan içeri doluyor. Parlak ve göz kamaştırıcı, karla kaplı zeminden beyaz yansıyor.

"Fırtına koptu," dedi.

Başımı salladım. "Bu sabah iki civarı."

Başını bana doğru eğdi. "Bu kadar geç saate kadar ne yapıyordun?" "Uyuyamadım," diye cevap veriyorum.

"Kafamda çok fazla şey dönüyordu."

Bana mahcup bir sırıtışla bakıyor. "Senin üzerinde uyuyakaldığım için kendimi kötü hissediyorum," diyor. "Sadece çok yorgundum."

"Çok yorgundun Celeste," diyorum. "Biraz uykuya ihtiyacın vardı. Çok şey yaşadın. Hâlâ da çok şey yaşıyorsun."

"Arkadaşın ne dedi?"

"Yerimizden kıpırdamamamızı söyledi," diye cevap verdim. "FBI'nın Organize Suçlar Bölümü'nde çalışıyor. Bu tür şeylerle ilgili deneyimi var. Bir şeyler bulmamıza yardım edebilir. Bundan bir çıkış yolu bulmamıza."

Başını sallıyor, kesinlikle perişan görünüyor. "Kimsenin bize yardım edebileceğini sanmıyorum Grant."

Yatağa, onun yanına oturuyorum, elini elime alıyorum ve nazıkçe sıkıyorum. Korumacılık duygusu bir kez daha içimi kaplıyor. Onu güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum. Ona herhangi bir zarar gelmesini engellemek için. Mario'dan ve içine düştüğü bu pislik yığınından kurtulmasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Başka tarafa bakmaya çalışıyor ama diğer elimle çenesini tutup yüzünü yukarı çekerek doğrudan gözlerimin içine bakmasını sağlıyorum. Gözlerinde gördüğüm korku, şüphe ve belirsizlik yüreğimi burkuyor. Tüm bunları ondan almak için her şeyimi verirdim. O bunu hak etmiyor. Şüpheyi yer bırakmayacak şekilde biliyorum ki, Mario gibi bir adamla bir şekilde ilişkisi olmasına rağmen, ona hiç benzemiyor. Hem de hiç.

"Bundan kurtulacağız Celeste," diyorum. "Sana söz veriyorum. Seni bu durumdan kurtaracağım ve güvende tutacağım. Neye mal olursa olsun, ne pahasına olursa olsun, seni güvende tutacağız."

Yüzünde küçük bir umut ışığı belirliyor ama bu, içinde bir ateş yakmaya yetecek kadar bile değil. Korkuyor. Ve evet, kiminle uğraştığımızı düşünürsek muhtemelen korkmalı. Ama beni tanımıyor. Sözümü tutmak için ne kadar ileri gidebileceğimi bilmiyor.

"Derek gelene kadar bekleriz," diyorum, umarım sözlerimden teselli buluyordur. "O geldiğinde bir yolunu buluruz. Sana söz veriyorum Celeste."

Bana bakıyor ve bana inanmak istediğini söyleyebilirim. Onu güvende tutabileceğime inanmak istiyor. Küçük bir umut kırıntısı var, ama o kırıntı parmak uçlarında asılı duruyor.

"Peki, ne yapacağız?" diye soruyor usulca.

"Peki, şimdi ikimiz de kalkıp giyindiğimize göre, neden kafeye gidip bir şeyler yemiyoruz?" diyorum.

"Odadan çıkmamız gerektiğine emin misin?"

Omuz silkiyorum. "Hâlâ oteldeyiz, yani dışarı çıkmamız gerekmiyor," diyorum. "Orada da burada olduğumuz kadar güvende olacağız."

"Emin misin?"

"Yüzde yüz."

Bana küçük, zayıf bir gülümseme veriyor. "Tamam."

W Görünüşe göre ikimiz de fark ettiğimizden daha açız. Konuştuğumuzdan çok daha fazla yemek yiyoruz - küçük ziyafetimizi yutmakla meşgulüz

krep, yumurta, domuz pastırması ve sosis, yanında bir fincan meyve.

Bu saatte, otelin bitişiğindeki küçük lokanta neredeyse bomboş. Birkaç kişi - muhtemelen uzun yol kamyoncuları - tezgâhta oturmuş sessizce kahvelerini yudumluyor. Tepedeki hoparlörlerden usulca Noel müziği çalıyor - neyse ki, yoksa burası bir morg kadar sessiz olurdu.

"Gerçekten iyi olacağımızı düşünüyor musun?"

Celeste'e baktım, konuşmasına şaşırmışım. Yemek bir yana, odadan çıktığımızdan beri oldukça sessizdi. Bu noktada sadece kendi gölgesinden korktuğunu anladım. Onu suçlayamam. Mafyanın seni iki kez öldürmeye çalışmakla kalmayıp hâlâ ölmeni istediğini ve senin için geldiğini bilmek korkunç olmalı.

Bizi lokantanın en uzak köşesine oturttum. Yakınlarda arka tarafa açılan bir kapı var, hızlı bir çıkış yapmamız gerekirse diye. Oturduğumuz yer aynı zamanda ön kapıları ve ön taraftaki park alanını net bir şekilde görmemi sağlıyor. Ajan Hartford haklı - bu kadar küçük bir kasabada bizi burada bulmaları an meselesi. Saklanabileceğimiz pek fazla yer yok. En azından geldiklerini görürsem kaçma şansımız olur.

İki koyu renkli cipin ön tarafa yanaştığını gördüğümde aldığım önlemlere seviniyorum. Henüz Celeste'i telaşlandırmak istemiyorum - hiçbir şey olmayabilir - bu yüzden onları gözlerimle takip ediyorum ve hiçbir şey söylemiyorum. Sadece gizlice izliyorum.

Cipler durdu ve her birinden üç adamın inişini izledim. Hepsi aynı şekilde giyinmiş - koyu renk takım elbiseler, koyu renk güneş gözlükleri - ve aynı sertliğe sahipler. Bunlar iş adamı değil - yaşamak için şiddet uygulayan adamlar.

Mario'nun adamları. Hiç
şüphem yok. "Ne oldu?"

Celeste'nin sesi beni kendi zihnimden çıkarıp şimdi ve buraya geri çekiyor. Ona bakıyorum ve yüzündeki alarmı görüyorum. Gözlerimi tekrar

ve altı adamın ofise doğru gittiğini gördüm. Otuz saniye içinde oda numaramızı öğreneceklerinden hiç şüphem yok.

"Gitmemiz gerek,"

diyorum. "Ne? Neden?"

"Gidelim Celeste," diyorum, sesim kararlı. "Şimdi."

Ses tonum onu motive etmeye yetmiş olmalı, çünkü hızla kabiniden çıkıp ayağa kalktı. Masaya biraz para bırakıyorum ve elinden tutup onu arka kapıdan otoparka doğru çekiyorum. Tek sorun kamyonetimin ön tarafta olması.

Sabah havası soğuk ama rahatsız edici değil. Tempolu. Binanın etrafında yürüyoruz, tuğla duvarı ön tarafla aramızda tutuyoruz. Eğilip dikkatlice etrafa bakıyorum. Ofisin pencerelerinden, etrafta toplanmış adamları görebiliyorum. Resepsiyon görevlisi onlara bir şeyler söylüyor, yüzü korkuyla kazanmış. Bir yanım onlara oda numarasını vermeyi reddetmesini umuyor - gerçi verirse onu öldürüp istedikleri bilgiyi alma ihtimalleri olduğunu da biliyorum.

Orada durup ne yapacağımızı düşünürken kendimi tekmeliyorum. Zor. Neden giriş yaparken sahte bir isim kullanmadım ki? Bu aptalcaydı. Bu çok basit bir şey olmalıydı.

Adamlar istediklerini aldıktan sonra ofisten çıkıyorlar - üçü merdiven boşluğuna, üçü de kendilerini üçüncü kata çıkaracak asansöre yöneliyor. Celeste bunca zamandır sessiz ve sabırlıydı ama arkamda huzursuzlandığını hissedebiliyorum. Dönüp elini nazıkçe sıkıyorum.

"Mario'nun adamları," diyorum sakın görünmeye çalışarak. "Bizi takip etmişler."

Nefesini tuttuğunu duyuyorum ama nefesini tutmayı başarıyor. Celeste'in yüzü dehşet maskesi gibi. Kaçmaya hazır görünüyor. Kolunu tutuyorum ve omzuna sabitleyici bir el koyuyorum. Doğrudan gözlerinin içine bakıyorum, sakın ve güven dolu görünmeye çalışıyorum.

"Ortaya çıkmalarının an meselesi olduğunu düşünmüştüm," diyorum. "Bu kasaba çok küçük. Evimi bildiklerine, daha önce oraya gittiklerine ve fırtına yaklaştığına göre gidebileceğimiz pek fazla yer yoktu. Fırtına dindiğinde ve tekrar hareket edebildiğimizde, eninde sonunda buraya geleceklerini biliyordum. Her şey yolunda. Biz iyiyiz."

Son birkaç günün dehşeti üzerine çökerken alt dudağı titriyor ve gözleri yaşlarla parlıyor. Kolunu sıkıca kavriyorum

bana odaklanmasını sağlamaya çalışıyordum.

"Benimle kal, Celeste," diyorum. "Kendini toparlamana ihtiyacım var." "T - bizi öldürecekler, Grant."

Başımı sallıyorum. "Hayır, yapmayacaklar," diyorum. "Her şey yoluna girecek. Sadece kafanı topla ve benimle kal."

Sertçe yutkunuyor ve ben de onun cesaretini toplamaya çalışmasını izliyorum. Zamanın hızla akıp gittiğini biliyorum. Mario'nun adamları odada olmadığımızı anlayıp geri gelmeden önce en iyi ihtimalle sadece birkaç dakikamız var. Gerçekten buradan çıkmamız gerekiyor. Orada durup ona kendini toparlaması için gereken zamanı vermeye çalışıyorum ama saatin her bir saniyesinin hızla akıp gittiğinin farkındayım.

Sonunda çenesinin sıkıldığını ve yüzünde çelik gibi bir kararlılık ifadesi belirlediğini görüyorum. Tam olarak gözlerine ulaşmıyor ama yeterince yakın. Oyalanacak kadar vaktimiz yok. Başarana kadar numara yap, bebeğim.

"Hazır mısınız?"

diye sordum.

Başını salladı.

"Bana

güveniyor

musun?"

"İstiyorum."

Elini tutarak tekrar binanın etrafından dolanıyorum ve sahilin hâlâ temiz olduğunu görüyorum. Binadan dışarı çıkıyorum ve onu otoparkın karşısına geçirip kamyonetime doğru götürmeye başlıyorum.

"Çantalarımız ne olacak?" diye soruyor.

"Orada vurulmaya degecek bir şey yok," diyorum. "Yeni kıyafetleri falan sonra alırız."

Kamyona ulaştık ve kapıyı açıp onu hızla içeri soktum. Daha kapısını kapatmadan korna sesi dikkatimi çekti. SUV'lardan birinde biri kornaya basıyordu. Belli ki bir işaret. Gözcü koymuşlar mı diye bakma zahmetine bile girmemişim.

"Kahretsin," diye homurdandım.

Celeste'in kapısını çarpıp sürücü tarafına koşuyorum. Kapıyı çekip açtığımda küfür sesleri duyuyorum. Mario'nun adamlarından üçü merdiven boşluğundan fırlıyor - diğer üçünün de çok geride olmadığından eminim. Kamyonete atlayıp çalıştırıyorum.

"Kemerini bağla ve başını aşağıda tut!" Bağıryorum.

Motor kükreerken Celeste dediğimi yapıyor. Gaza basıyorum ve Celeste'i koltuğa geri fırlatıyorum. Yerimden fırlarken lastiklerim gıcırıyor.

Mario'nun adamlarından birine çarpmamak için direksiyonu kırmak zorunda kaldım.

- İlk içgüdüm ona vurmak olsa da, başımın ağrmasına gerek yok. Karşılayabileceğimiz son şey polisin olaya dahil olması.

Otoparktan keskin bir virajla çıkıyorum ve ayağımı tekrar gaza basıyorum. Otelden hızla uzaklaşırken motor kükrüyor. Bir gözümü önümdeki yola, diğerini dikiz aynasına dikiyorum. Geliyorlar. Geldiklerini biliyorum. Sadece aramızda biraz mesafe bırakabileceğimden emin olmalıyım.

"Ne yapacağız?" Celeste koltuğa tekrar otururken soruyor.

"Umarım bu adamları sarsabiliriz."

Koltuğunda dönüp arkamıza bakıyor ve korku dolu bir ciyıklama sesi çıkarıyor. "Geliyorlar."

"Biliyorum," diyorum dişlerimi sıkarak.

Otoyolda arkamızdan gelen iki cipi izliyorum. Olabildiğince hızlı sürüyorum ama aramızdaki mesafeyi hızla kapatıyorlar. Bizi kasabadan çıkarmalıyım. Bu karmaşada hiçbir masumun zarar görmesini istemiyorum. Kasabanın içinden hızla geçerken evler ve dükkânlar önümüzden uçup gidiyor ve Celeste'in rengi atmış, aşırı nefes almanın eşiğindeymiş gibi görünüyor.

Ciplerin yaklaşmasına izin vererek biraz yavaşladım. Celeste ne yaptığımı gördü ve paniklemeye başladı.

"Ne yapıyorsun sen? Delirdin mi sen?" diye bağıyor.

"Güven bana," diyorum.

Bu kasabayı - tüm kestirme yolları ve arka yolları - Mario'nun adamlarından çok daha iyi biliyorum. İki SUV bize doğru yaklaşıyor, biri diğerinin hemen arkasında. Öndeki kamyon bizi korkutmak için selektör yapıyor ve kornaya basıyor.

"Grant," diyor Celeste, sesi korku dolu. Beş metre.

"Bir şeyler yap," diye bağıyor. "Dayan," diye bağıyorum.

Ben tekerleği keserken o ön panele tutunuyor. Bir an için savruluyoruz ve çok sert kesmiş olabileceğimden korkuyorum, bu da bizi patinaja sürükleyecek. Neyse ki lastikler tuzlanmış kaldırımını kavlıyor. Bir roket gibi fırladık. Mario'nun adamlarını taşıyan cipler bu manevraya hazır değildi. Hemen yanımızdan geçip gittiler. Şüphesiz, hızla geri dönecekler, ama bu bana kasabadan çıkmak ve masumları tehlikeden kurtarmak için yeterli zamanı verecek.

Bulunduğum yan yol bizi açık otoyola çıkaracak. Tekrar arkamızda olmalarının an meselesi olduğunu biliyorum ve arkamızda olduklarında ne yapacağımdan emin değilim ama şimdilik en iyi hamle bu. Keys Creek gibi küçük bir kasabada yüksek hızda kovalamaca yapamayız. Sadece masum insanlar zarar görmekle kalmaz, polislerin de dikkatini çekebilir - tabii henüz çekmediyse.

"Ne yapacağız Grant?" diye soruyor. "Nereye gidiyoruz?" "Henüz emin değilim."

Dikiz aynasından arkamızdaki cipleri tekrar görüyorum. Hâlâ biraz gerideler ama yakında yerlerini alacaklar. Bir şeyler bulmam lazım. İlk düşüncem aynı manevrayı bir rampa çıkışında denemek. Bu fikir, SUV'lardan birinin diğerinin çok gerisinde kaldığını ve bu harekete karşı korunduğunu gördüğümde suya düşüyor. İlk kamyonun rampayı geçmesini sağlayabilirim ama ikincisi bunu yapamaz.

"Kahretsin," diye homurdanıyorum nefesimin altında.

Celeste'e hızlı bir bakış attım. Koltuğunda kaskatı oturuyor, sırtı dimdik, dehşete kapılmış. Gözleri önümüzde uzanan yoldan başka bir şeye odaklanmamış. Cipler arayı hızla kapatıyor ve başımızın belada olduğunu biliyorum. Gidecek hiçbir yerim yok. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Kamyonlarından kaçamam. Çok güçlü ve hızlılar. Onlara üstünlük sağlayamam.

Bize yaklaşıyorlar ve ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Arkadan gelen ilk darbe bizi sarsıyor ve ikimizi de öne doğru savuruyor. Celeste çığlık atıyor ve emniyet kemerini sıkıca kavıyor. Dışlerimi sıkıp bir sonraki darbeye hazırlanıyorum. Bir an sonra direksiyonun arkasındaki adam bana yine arkadan çarpıyor. Yapabileceğim tek şeyi yapıyorum ve neyse ki ıssız olan otoyolun iki şeridi boyunca ileri geri savrulmaya başlıyorum. Keys Creek bir banliyö kasabası değil, bu yüzden otoyoldaki trafik normalde oldukça seyrek, özellikle de sabahın bu saatinde - Tanrı'ya şükür.

Adam bize yine arkadan çarptı. Metalin çıtırdama ve bükülme sesi yüksek sesle yankılanıyor.

"Orospu çocuğu," diye homurdandım. "Bir şeyler yap, Grant!"

"Deniyorum!" Ben de ona bağıyorum.

SUV sola giderken sağa kırıyorum, tekrar vurulmamaya çalışıyorum. İkinci SUV hala geride duruyor, kavgaya katılmıyor - sadece takviye gerekirse diye bekliyor. Kuyruğumdaki adam hızlanıyor. Gaz pedalına zaten basılı olmama rağmen, sanki bir faydası olacakmış gibi daha sert

basıyorum. Motor yaralı bir ayı gibi hırlıyor ve ben

Bunu uzun süre devam ettiremeyeceğimi biliyorum yoksa motorumu patlatacağım. Şimdiye kadar yapmadığıma şaşırdım.

SUV tekrar sağa doğru gelmeye başlıyor ve ben sola doğru hareket etmeye başlıyorum, ama o aniden öne doğru fırlıyor, kamyonunun burnu benimkinin arka ucuna çarpıyor. O darbeyi hissettiğim anda - o açıda ve o hızda - başımızın belaya gireceğini anladım.

Kamyonum dönmeye başlamadan önce ağzımı açıp Celeste'e tutunması için bağırarak kadar bile zamanım olmuyor. Biz dönerken, ilk SUV dönme yarıçapımızın dışında kalmak için geri çekiliyor. Ondan sonra, işler gerçekten boka sarıyor.

Kamyonum yuvarlanmaya başladığında bedenlerimiz emniyet kemerlerimizin içinde bez bebekler gibi savruluyor. Yan yan gidiyoruz, camlar kırılıyor, işkence görmüş metalin sesi inliyor ve gıcırıyor. Otoyol boyunca yuvarlanırken Celeste çığlık atıyor - ve sonra ağırlıksızız. En azından bir an için.

Sert bir çarpma ile yeryüzüne geri düşüyoruz. Kamyon hareket etmeyi bıraktı ve etrafımdaki dünya ürkütücü bir sessizliğe büründü. Etrafımdaki dünya titremeye başladı. Rüya gibi parıltıyan bir niteliği var ve bilincin sınırında gezindiğimi biliyorum. Her şey acıyor ama yine de hiçbir şey acıtmıyor. Belki de şoktayım. Muhtemelen şoktayım.

Etrafımdaki havada yoğun bir gaz ve duman kokusu var ve yüzümden aşağı ılık bir şeyin damladığını hissediyorum. Kanadığımı bilecek kadar - zar zor - farkındayım. Vücudumu hareket ettiremiyorum - başımı bile - ve Celeste'i göremiyor ya da duyamıyorum. Ona seslenmek için ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor. Boğuk, hırıltılı bir hırıltıdan başka bir şey çıkmıyor. Boğazım kavruluyor ve ağzım kanın bakırimsı tadıyla doluyor.

Yolcu tarafındaki kapı bir şekilde çekilerek açılıyor ve adamların - Mario'nun adamlarının - Celeste'i dışarı çıkardıklarını fark ediyorum. Hiç ses çıkarmıyor. Hayatta mı ölü mü onu bile bilmiyorum. Tek bildiğim, az önce yaşadığımız gibi bir kazadan sonra onu taşımamaları gerektiği. Onlara söylemek istiyorum ama ne ağzımı, ne sesimi, ne de beynimi hiçbir şeyi çalıştırmaya zorlayamıyorum.

"Ne olmuş ona?" Birinin dediğini duydum.

Başka bir adamdan gürleyen bir kıkırdama geliyor. "Herif zaten öldü," diyor. "Hadi gidelim. Onu patrona geri götürelim. Doktor onu iyileştirebilir."

Yama yap. Bu hayatta olduğu anlamına geliyor. Güzel. En azından yaşıyor. İçimi bir rahatlatma dalgası kaplıyor, ama bir saniye sonra beyaz bir sesle kesiliyor-

Boğazımdan acı dolu bir hırıltı çıkaran sıcak bir acı şimşegi içimi parçalıyor.
Tüm dünyam aniden kararırken hatırladığım son şey bu oluyor.

CELESTE

GRant öldü. Ölmemiş olmam benim için hala bir şok. Feci bir yaralanmaya maruz kalmamış olmam benim için bir şok. Hayattayım ve tek parçayım ama Grant'in cesedinin görüntüsünü alamıyorum.

Kafamdan çıkardım. Onu bıraktılar ve onu canlı bırakmalarının imkanı yok. O yarım kalmış bir iş. Tıpkı benim gibi.

Peki neden şu anda kim bilir nerede, boktan bir deponun ortasında bir sandalyeye bağlıyım? Bilmiyorum.

"Neden ölmedim?" Tekrar tekrar soruyorum.

Kimse bana cevap vermiyor. Bana bakmıyorlar bile. "Neden buradayım?"

Yine ikisi de cevap vermiyor. İki iri yarı adam beni koruyor. Grant öldüğüne göre, beni kurtaracak kimse kalmadı. Grant öldü. Bu gerçek kalbime bir hançer gibi saplanıyor. Dudağım titriyor ve içim acıyor. Sanki milyonlarca küçük bıçak tam kalbime saplanıyor ve bu acı hayatımda hissettiğim her şeyden daha şiddetli.

Nefes alamıyorum. Düzgün düşünemiyorum bile ve başım dönüyor. Hayatımı kurtaran adamın, kahramanımın - sevdiğim adamın - öldüğünü fark ettiğimde mide bulantısı ve keder dalgaları beni hırpalıyor.

Hepsi benim yüzümden. Hepsi onu içine sürüklediğim şey yüzünden.

Odanın uzak köşesindeki kapının menteşeleri açılırken yüksek sesle gıcırıyor. Burası karanlık ve kasvetli ama yine de yeterince iyi görebiliyorum. Ve gördüğüm şey uzun boylu, zayıf bir adam, bana doğru yürüyor, yüzü gölgeler tarafından çoğunlukla gizlenmiş.

Loş ışık yüzüne vurur vurmaz onu tanıdım. Onun kadar yakışıklı bir adamı unutmak çok zor - ona aşık olmamın en büyük nedeni de bu zaten. Klişe tabirle uzun boylu, esmer ve yakışıklı. Ama aynı zamanda inanılmaz derecede çekici - ya da en azından öyleydi.

Şimdi, kalın, kara kaşlarının çevrelediği o karanlık, için için yanan gözleriyle bana bakarken, yüzünde dostane hiçbir şey göremiyorum. Ve bu adamda hiç de çekici bir şey görmüyorum.

"Mario, lütfen -" Mırıldanmayı başardım. "Bunu bana neden yapıyorsun?"

Uzun boylu bir adam, en az 1.80 boyunda ve üzerimde yükseliyor - sandalyeye bağlı olduğumda daha da yükseliyor. Eliyle çenemi tutarak yüzümü keskin bir açıyla yukarı doğru çeviriyor, beni sadece ona bakmaya zorlamakla kalmıyor, aynı zamanda otomatik olarak ona karşı itaatkâr bir duruşa sokuyor.

"O güzel çeneni kapalı tutamadın, değil mi Celeste?" diye soruyor. Sesi yumuşak ama derin, omurgamdan aşağı kutup tundrasından daha soğuk bir ürperti gönderiyor.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diyorum.

"Evet, biliyorsun," diye hırlıyor. "Sam Frederickson ile görüşmemi gördün. Ve eğer bu yeterince kötü değilse, yapabileceğim başka bir şey kalmayana kadar kazmaya devam etmeliydin. Beni o pozisyona sen zorladın Celeste. Olanlar benim olduğu kadar senin de suçun."

Kazmak mı? Bu doğru. Beni Grant'e koşturan toplantıdan daha fazlasıydı. Kiminle uğraştığımı fark ettiğim andı. Mario'nun mafyanın bir parçası olduğunu bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu. Ta ki stajımda Chicago'daki çözülmemiş bir cinayet hakkında yazmam için verilen o aptal ödev beni araştırmaya itene kadar. İşte o zaman Sam'in yüzünü tekrar gördüm - ve adını. Her şey bir bulmaca gibi yerine oturdu.

"Neden bana gelmedin tatlım?" diye sorar.

Tıpkı Bruno'ya yaptığım gibi, Mario'ya da bir şekilde hitap etmem gerektiğini biliyorum. Beni bir tehdit olarak değil, sadece geçinmeye ve gazetecilik diplomasını bitirmeye çalışan masum bir kadın olarak görmesini sağlamalıyım.

Tüm detaylar şimdi aklıma geliyor. En iyi arkadaşım bana Mario'yla tanıştığım Francelli'de bir iş buldu. Restoranın Bruno ile ortak sahibi. Mario beni seviyor, ya da en azından seviyordu. Beni önemsemek zorunda, yoksa ölmüş olurdum.

"Korkmuştum bebeğim," diyorum, konuşurken tüm vücudum titriyor. "Bana zarar vereceğinden ya da daha kötüsünden. Ve bu konuda haklıydım, değil mi?"

"Sadece kaçtığın için tatlım," diyor çenemi bırakarak. "Benden kaçmasaydın bunların hiçbir olmazdı Celeste."

Ellerini arkasında kenetliyor ve etrafımda yürüyor. Gözleri beni hiç bırakmıyor. Beni her açıdan inceliyor. Yakın incelemesi beni rahatsız ediyor ama bu konuda hiçbir şey yapamıyorum. Burada kapana kısılmış ve lanet sandalyeye bağlı değilim.

"Sadece korktuğum için kaçtım Mario," diyorum. "Tek sebebi buydu. Bana inanmak zorundasınız."

Etrafımda dönüp tekrar önümde durana kadar hiçbir şey söylemiyor. Derin, gürültülü bir kahkaha atıyor, yüzünde geniş bir gülümseme var. Diğer iki adam da ona katılıyor. Bir an için şakanın ne olduğunu ve neden bana yapıldığını anlamaya çalışıyorum.

"Tsk tsk, Celeste," diyor, sesi eğlenceyle renklenmiş. "Neden yalan söylüyorsun şimdi?"

"Yalan söylemiyorum -"

O kadar hızlı hareket ediyor ki, her şey bulanıklaşıyor. Elinin tersi yanağıma çarpıyor, boynumu sarsıyor ve odanın etrafımda dönmesine neden oluyor. Yüzüm acı ve öfkeyle yanıyor ve kanın bakırimsı tadı ağzımı dolduruyor.

"Madem bana inanmıyorsun, neden hâlâ hayattayım?" Tükürdüm. "Neden beni oracıkta öldürmedin? Neden beni öldürüp Grant'le birlikte orada bırakmadınız?"

"Çünkü artık bizim için değerlisin, tatlım," diyor. "Aslında daha büyük bir amaca hizmet ediyor olabilirsiniz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şu adam - adı neydi? Ah evet, Grant Williams," diye mırıldandı, "Ona ihtiyacım var ve görünüşe göre seni ele geçirmiş. Yani şimdilik, biz onu yakalayana kadar hayatta kal."

"O -"

Neredeyse Mario'ya gerçeği - Grant'in öldüğünü - söyleyecektim ama çenemi kapattım. Eğer bu beni bir süre daha hayatta tutacaksa, öyle olsun. Ama iki muhafızdan daha uzun olanı boğazını temizledi ve biraz tedirgin görünüyordu.

"Efendim, Bay Williams hakkında bazı kötü haberlerimiz var," diyor.

Uzun boylu adam Mario'ya doğru yürüyor ve ikisi kısık sesle konuşuyor. Tek yapabildiğim Mario'nun iri yarı adama doğru savurduğu yumruğu diğer adamın suratına sertçe indirmesini izlemek. Darbenin sesi bulunduğumuz odada yankılanıyor. Adam yere düşmedi ama dövüşmedi de.

Geri. Burada patron Mario. Fiziksel olarak daha küçük olsa da, büyük adam görünüşe göre yerini biliyor.

"Kıçını kaldır ve öldüğünden emin ol. Eğer ölmediyse, onu hemen bana getirin," diye homurdanıyor Mario.

"Peki ya gittiyse, efendim?"

"Dua et de öyle olmasın," diyor Mario, hışımla odadan çıkarken.

"I *Onu seviyorum, Celeste. Tanrım, onu o kadar çok seviyorum ki," dedi Tasha, sesi yüksekti ve tüm vücudu heyecandan titriyordu. "Ve o*

beni de seviyor. O her yönüyle mükemmel. Kesinlikle mükemmel."

"Bu harika, tatlım. Senin adına çok sevindim," dedim en iyi arkadaşım için gülümseyerek. "Onunla ne zaman tanışabilirim?"

"Yakında. Önce babamla görüşecek. Ve tabii Mario'yla da," diyor Tasha. "Ama çok iyi anlayacaklarını biliyorum. Onu onaylayacaklarını biliyorum. Her yönüyle harika biri ve beni çok mutlu ediyor. Bunu göreceklerini biliyorum."

Masanın karşısından ona baktım, gözlerindeki ışıltıyı ve yanaklarındaki kızarıklığı tekrar gördüğüm için çok mutluydum. Sadece birkaç ay önce kırık dökük olduğuna ve zar zor yürüyebildiğine inanmak zordu. O kadar dibe vurmuştu ki, dibe vurmayı geçip yoluna devam etmişti. Birkaç ayın - ve iyi bir adamın - ne kadar büyük bir fark yaratabileceğini görmek benim için inanılmazdı.

Onunla tanıştığımda, Tasha'nın içki sorunu vardı. Bir sorundan öte, bir yaşam tarzıydı. Uyanır, içerdi. İşe gitmek için hazırlanır, içerdi. Telefonla konuşur, içerdi. Tasha için mutlu saatler uyandığı anda başlar ve sızdığı ana kadar sürerdi. Mutlaka mutlu saatler geçirdiğinden değil - hayatındaki acıların çoğundan kaçınmanın bir yolu olarak içiyordu. Kendini uyuşturmak istemesini anlıyordum ama bu en iyi arkadaşım için endişelenmediğim anlamına gelmiyordu. Sadece bir gün eve geldiğimde onu ölü bulacağımı biliyordum. Ölene kadar içmiş olacaktı.

Tasha annesinin ölümünden içki içmesini sorumlu tutuyordu. Bunu çok ağır karşıladığını ve onu depresyona sürükleyen şeyin de bu olduğunu biliyordum. Annesi ölmeden önce onu tanııyordum.

azgın bir alkolikti. Onu sadece bir sarhoş ve daha sonra iyileşen bir alkolik olarak tanıyordum. Onunla çok gurur duyuyordum. Çok yol kat etmişti. Kesinlikle hayatını değiştiriyordu ve onda inkâr edilemeyecek bir parıltı vardı. Gördüğüm için çok mutlu olduğum bir parıltı.

Ama onun için de endişeleniyordum. Sam denen adamla yaşadığı bu aşk çok hızlı gelişmişti ve birdenbire ortaya çıkmış gibiydi. Endişelendim çünkü bu fırtınalı aşklar genellikle bir süreliğine çok parlak yanar ama sonunda sönmeye başlar. Çılgın, duygusal başlangıçta sizi besleyen o aşk ve tutku, insanlar rahatladıkça ve gerçek olmaya başladıkça soğumaya başlar.

İşler kötü giderse, en iyi arkadaşımın tekrar şişeye dönmesinden korkuyordum. Belki eskisinden bile daha fazla. Bunu düşünmek bile ödümü koparıyordu çünkü o yola girerse geri dönüşü olmayacağından emindim. Eğer Tasha tekrar sarmala girerse, onu kaybedeceğimi biliyordum. Sonsuza kadar.

Temizlenmesine yardım etmek için aylarca uğraşmıştım. Aklını başına toplamasına yardım etmeye çalıştım. Karşılığında bana ailesinin restoranında yarı zamanlı bir iş buldu ve artık oda arkadaşıydık. Faturaları ödememe yardımcı oluyordu - ki bu da bir gazetecilik öğrencisi olarak bana inanılmaz yardımcı oluyordu. Para sıkıntısı çekiyordum, bu yüzden yardımı takdir ettim. Mükemmel bir simbiyotik ilişkiydi.

Bu adam hakkında çok az şey duymuş olmam beni itiraf etmek istediğimden daha fazla endişelendiriyordu. Özellikle de L-kelimesinin ortalıkta bu kadar rahat dolaşması. Sanki onun için eski bir şeymiş gibi. Onlarla. Tasha'nın ateşli tutkulara ve yoğunluğa sahip bir kız olduğunu biliyordum ve bu gizemli adama yapışıp duygusal enerjisinin çoğunu ona vermenin ona ne yapacağından korkuyordum. Özellikle de sonunda işler yolunda gitmezse.

"Peki, siz ikiniz nerede tanıştınız?" diye sordum.

"Babamın beni biraz önce katılmaya zorladığı etkinliği hatırlıyor musun? Aslında bana Bay Frederickson ile konuşmamı söylemişti. Bunun iyi bir networking olacağını falan söylemişti," dedi. "Çünkü o zengin, Celeste. Süper zengin. Ve aynı zamanda kendi kendini yetiştirmiş, ki bu etkileyici, sence de öyle değil mi?"

"Evet. Bu çok etkileyici," dedim. "Ne iş yapıyor?"

"Gayrimenkul geliştirme. Tıpkı Mario gibi," dedi. "Bu yüzden onunla tanışmak için bu kadar hevesliler. Sanırım bazı ortak planlar yapmaya çalışacaklar.

birlikte çalışıyorlar ya da öyle bir şey. Emin değilim. Ama onunla küçük bir iş yapmaya hevesli olduklarını söylediler."

"Yani bir bakıma Mario ve baban seni onunla çıkmaya mı zorladı?" Ona bir kaşımı kaldırarak sordum.

"Pek sayılmaz," dedi kıkırdayarak ve gözlerini devirerek. "Ama belki de beni doğru yöne ittiler. Ve bu doğru yön. Onlar sadece beni mutlu görmek istiyorlar Celeste. Ve o beni sana anlatamayacağım kadar mutlu ediyor. Onunla birlikte olduğum her gün kendimi Noel'de bir çocuk gibi hissediyorum."

"Senin adına sevindim, Tasha," dedim.

Tüm bu olanlara şüpheyle yaklaşıyorum ama eğer kız mutluyorsa ve bu adam söylediği kişiye ve ona iyi davranıyorsa, ben kimim ki aksini söyleyeyim? Ayrıca, benim erkeklerle ilgili sicilim de pek parlak değil. Belki de aşırı eleştirel davranıyorumdur. Orada en önemli şey Tasha'nın mutluluğuydu.

Limonatasını yudumladı ve sanki yemek yiyemeyecek kadar heyecanlıymış gibi salatasını karıştırdı. Bana anlattığı her şeyi düşünerek yemeğimi mideye indirdim. Ailesinin iş anlaşmalarını etkilemek için onu kullanması fikri hoşuma gitmemiştir. Tasha çok tatlıydı, etkilemesi çok kolaydı. Sadece sevilme istiyordu. Bir anlaşmaya varmak için ona mutlu bir hayat sunma ihtimalini ortaya atmak, ailesini biraz daha az düşünmeme neden oldu.

Mario'yla konuşmak istediğim bir şeydi. Mario'yla konuşacağım bir şey. Tüm bu olaylarda ne kadar büyük bir rol oynadığını görmek istiyordum. Yakınlaşıyorduk ve daha önce bana iş anlaşmalarının kendi işleri olduğunu, bunları onun halletmesine izin vermem ve müdahale etmemem gerektiğini açıkça belirtmiş olmasına rağmen, ona bunu soracak kadar rahat hissediyordum.

Ama bu en iyi arkadaşım ile ilgiliydi. Benim için hiçbir şey sınır dışı değildi. Onun mutluluğu ve refahı - ve ayıklığı - benim için her şeyden önce gelirdi. Mario'nun iş çıkarları bile.

Tasha'nın yanakları kızardı ve ellerime uzanırken yüzüne bir sırıtma yayıldı. Ellerimi kendi ellerinin arasına alarak sıkıca kavradı ve bana gülümsedi.

"Özür dilerim, sürekli kendimden bahsediyorum," dedi. "Konuşma sırası sende.

Mario ile randevun nasıl geçti?"

"İyi geçti," dedim buzlu çayımdan bir yudum alarak. "Anladığım kadarıyla kadınlarını şımartmaktan gerçekten hoşlanıyor. Ya da sadece onları etkilemeye çalışıyor."

"Öyle," diye mırıldandı. "Bu konuda yanılmıyorsun. O hep böyleydi. Biraz gösterişli. Ona tavus kuşu diyorum - bundan nefret ediyor, bu yüzden sırf onu kızdırmak için tekrar söylemeyi ihmal etmiyorum."

"Amcanla çıkmamın garip olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordum.

Omuz silkti. "Pek sayılmaz. Genç kadınlara karşı hep bir ilgisi olmuştur," dedi. "Uzun boylu, esmer, yakışıklı, deli gibi zengin olduğunu ve genç, güzel, zeki kadınlara ilgi duyduğunu düşünürsek, senden etkilenmesi şaşırtıcı değil."

Yanaklarıma renk geldi. Onun hakkında haklıydı. O gerçekten de bunların hepsiydi. Ve dürüst olmak gerekirse, benden bu kadar hoşlanması beni şaşırtmıştı. Henüz aşk demeye hazır değildik ama yaklaşıyorduk. En azından ben öyle sanıyordum. Onun hakkında böyle hissettiğimden emin değildim, çünkü onu hâlâ tanımaya çalışıyordum. Hâlâ bilmediğim çok şey vardı. Hâlâ öğrenmek istediğim çok şey vardı.

Randevularımızın çoğunda bana sorular sorar ve üzerime titrerdi ama asla açılmaz ya da duvarlarının içine girmeme çok fazla izin vermezdi. Çok temkinli bir adamdı. Kendisi ya da iş anlaşmaları hakkında hiç konuşmazdı. Bazı açılardan klişeleşmiş, güçlü, sessiz bir tipti. Mario pek çok konuda içine kapanıktı - bu da ona yakın hissetmeyi zorlaştırıyordu.

Tasha devam etti, "Ve biliyorsun, aileden biri olursan çok sevinirim, Celeste," diye gülümsedi. "Sana Celeste Teyze dediğimi hayal edebiliyor musun?"

Bir kahkaha krizine girdi, sıcaklığı ve neşesi o kadar içtendi ki kalbime sert bir şekilde çarptı. Onu böyle dinlemeyi seviyordum. Onu mutlu duymayı seviyordum ve kahkahalarına eşlik ettim.

Evlilik konusunda şaka yapıyordu. Neyse ki. En azından şaka yaptığından oldukça emindim. Mario'yla evlenme -ailesinin bir parçası olma- fikri bana pek de doğru gelmiyordu. İyi vakit geçiriyordum ve şımartılmak güzeldi ama iyi bir koca olacağı hissine kapılmamıştım. Onda bir şeyler vardı - belki düşünceli oluşu, belki de beni kişisel bir şeye dahil etmeyi reddetmesiydi - ama bir şeyler yanıltı. Bir şey kafamda kırmızı bayrakların dalgalanmasına neden oldu.

Bana karşı açık olabilecek bir erkek istiyordum. Her şeyi, her küçük ayrıntıyı, gününün her önemsiz parçasını paylaşmak isteyen bir adam. İyi, kötü ve çirkin hayatlarımızı gerçekten paylaşmak isteyen bir adam istiyordum. Mario'nun bunu yapabileceğini düşünmüyordum. Onunla geçirdiğim zamandan keyif alıyorsa da, hayatım için bundan daha fazlasını istiyordum.

"Acele etme, Tasha," dedim, boğazımdan gergin bir kahkaha yükseldi. "Acelemin yok. Gençim ve daha çok zamanım var. Henüz beni evlendirmenize gerek yok."

"Evet, bu doğru. Kariyer sahibi bir kadın olmak istiyorsun," dedi şakacı bir şekilde gözlerini devirerek. "Bu dünyada gerçeği ve adaleti bulan başarılı bir muhabir."

"Aynen öyle," dedim. "Ne de olsa birinin bunu yapması gerekiyor."

TRuth ve Adalet. Bunu o zaman da istiyordum, şimdi daha da çok istiyorum. Bir sandalyeye mahkum olabilirim, bir zamanlar adaletin yerini bulduğunu iddia eden bir adam tarafından esir tutuluyor olabilirim.

ama bu şekilde ölmeye niyetim yok. Bu şekilde bir sandalyeye bağlı olarak ölmeyeceğim. Hayatımın daha büyük bir anlamı var. Zamanım dolmadan önce hala yapmam gereken çok şey var.

Grant öldü, ama biliyorum ki devam etmemi isterdi. Savaşmamı isterdi. Tasha da öldü ama onun da savaşmamı isteyeceğini biliyordum. Ben yaşayabileyim diye öldü. Böylece savaşıma devam edebilirim. Bu insanlar -sevdiğim insanlar- benim için hayatlarını verdiler ve henüz hepsini bir kenara atmaya niyetim yok. Onları gururlandıracak bir şekilde yaşayacağım.

Grant ve Tasha'yı düşündükçe gözyaşlarımı ve yükselen keder dalgasını bastırmak zorunda kalıyorum. Onları bulduktan çok kısa bir süre sonra ikisini de nasıl kaybettiğimi düşündükçe. Kalbimi milyonlarca küçük parçaya ayırdı ve hepsini tekrar nasıl bir araya getireceğimden emin değilim. Ama şu anda bunu düşünecek durumda değilim. Her şeyi bölümlere ayırmalı ve elimdeki göreve odaklanmalıyım.

Savaşma zamanım gelecek. Bunu biliyorum. Ve o zaman geldiğinde, hazır olacağım. Gözlerim yorgunluktan ağırlaştı, ama onları her kapattığımda

Tasha'nın vücudu yere yığıldı. Bu karmaşadan önceki hayatımıza dair anılar da aklıma gelip duruyor. Tasha'nın hayatta ve mutlu olduğu zamanlara dair anılar zihnimde sonsuz bir döngüde dolaşıp duruyor.

Mario her şeyi ondan almadan önce birlikte paylaştığımız tüm güzel zamanları hatırlıyorum.

Bizden.

Hepsi bir parça toprak için.

İnsanları öldüren bir adamla çıktım. Bu yeterince kötü. Ama o kendi yeğenini de öldüren bir adam. Hepsi para yüzünden. Şimdi Mario'yu

düşündükçe midem bulanıyor ve onun kim olduğunu göremediğim için kendimden nefret ediyorum.

gerçekte olduğu için. Taktığı o çok güzel maskenin ardındaki canavarı
göremediğim için.

Bilebileceğimden değil - bazı insanlar şüphesiz bilmem gerektiğini iddia
edecek olsa da.

Keşke yapsaydım.

Belki o zaman Tasha ve Grant bugün hâlâ hayatta olurlardı.

HİBE

"W

Tekrar hoş geldiniz," diyor bir erkek sesi bana.

Gözlerimi açıyorum -bir nevi- ve irkiliyorum.

Tepedeki floresan ışıkların ani ve sert parlaması

kafatasımda bir acı hissettim. Bir an sonra dünya -gerçek anlamda karanlığa değil ama- çok daha katlanılabilir bir loşluğa gömülüyor. Elektrik düğmesinin yanında duran geniş omuzlu, iri bir siluet görüyorum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, sesim kuru ve hırıltılı. Siluet bana doğru ilerliyor. Yüzünü tanıyorum. Sayıklamalarım arasında bir an düşünüyorum - Sam mi?

Ama Sam değil.

Özel Ajan Derek Hartford yattığım yatağın yanındaki masaya doğru yürüyüp bana bir bardak su dolduruyor. Acıyla kıvranan vücudumla güçlükle oturur pozisyona gelmeyi başarıyorum ve bardağı alıp yarısını yutuyorum. Boğazımdan aşağı kayarken soğuk sıvının verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Dürüst olmak gerekirse, hayatımda bana daha iyi hissettiren ya da tadı daha güzel olan bir bardak su düşünemiyorum.

"Teşekkür ederim," diye tekrarlıyorum, bu kez sesim biraz daha az hırıltılı çıkıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Bir çuval dövülmüş köpek boku gibi."

Alaycı bir kıkırdama çıkarıyor. "En azından görünüşüne uyuyor." "Vay be, teşekkürler."

Önce kendime, sonra da odaya bakıp her şeyi bir araya getirmeye çalışıyorum. Beynim bulanık ve düşüncelerim karmakarışık. Çok az şey, eğer bir şey varsa, en ufak bir anlam ifade ediyor.

"Neredeyim ben?" diye sordum.

"Ne yani, tüm o makineler ve giydiğin o boktan küçük elbise bunu ele vermiyor mu?"

Hastanedeyim. Hastanedeyim. Bu farkındalık bir dizi anının yanı sıra içimde bir acı patlamasını da tetikliyor. Yüzümü buruşturuyorum ve vücudumu daha az acı veren bir pozisyona getirmeye çalışıyorum - pek şansım yok. Şu anda muhtemelen acıyabilecek her şey acı içinde.

Yine de her şeyi hatırlıyorum. Mario'nun adamlarını. Kovalamacayı hatırlıyorum. Kazayı hatırlıyorum. Ama en önemlisi, Celeste'i aldıklarını hatırlıyorum. Bu anı içimde duygusal bir bomba patlatıyor.

"Buraya nasıl geldim?" diye sordum.

"Yerel polisler seni buldu," diyor. "Buldukları için şanslısın. Kasabada yüksek hızda bir kovalamaca olduğuna dair ihbar almışlar. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

"Evet, Mario'nun adamları bizi buldu," diyorum. "Bizi yoldan çıkardılar ve sanırım kendimizi bir çukurda bulduk. Onu aldılar, dostum. Celeste'i aldılar."

"Biliyorum," diyor. "O burada değilken yaptıklarını düşündüm. Onun durumunu biliyor musun? Seni bulduklarında oldukça kötü durumdaydın. Hayal bile edemiyorum -"

Başımı iki yana sallıyorum. "Tek hatırladığım onu Mario'ya geri götürmek istedikleri ve onu iyileştirmek için doktorlarını arayabileceğini söyledikleriydi," diyorum. "Umarım sadece yama yapılması gerekiyorsa, benim kadar kötü durumda değildir."

"Ben de öyle umuyorum," diyor. "Aracın yolcu tarafında daha az kan var gibi görünüyordu ama yine de epeyce kan vardı."

"Onu bulmalıyız dostum."

"Sakin ol," diyor. "Yerel halk zaten bakıyor."

"Evet, sanki bir işe yarayacaklarmış gibi."

Oturmaya başlıyorum ama Hartford beni nazikçe yatağa geri itiyor. İri bir adam. Belki benden bir iki santim daha kısa ama göğsü ve kolları kalın. Düzenli olarak spor yapıyor ve kendine iyi bakıyor, fiziksel olarak en iyi durumda kalıyor. Şakaklarında bir tutam gri olan koyu renk saçları var, kısa kesilmiş Marine, hiçbir şeyi kaçırmayan koyu renk gözleri ve esmer bir teni var. Göz korkutucu bir duruşu olduğu kesin.

Kaza yüzünden zayıf düşmemiş olsaydım, tüm vücudum acı içinde olmasaydı, onu geçip yataktan çıkmak için güreşmekten çekinmezdim. Şu anda, babası tarafından itilip kakılan bir çocuk gibi hissediyorum.

"Onu bulmam gerek, Derek," diyorum.

"Ve yapacağız," diye yanıtlıyor. "Şu anda dinlenmeye ihtiyacın var."

Yastıklara yaslanıyorum ve uzun, sinirli bir nefes veriyorum. Hiç enerjim yokmuş gibi hissediyorum. Gücüm yok. Burada ne kadar uzun süre yatarsam, Celeste'i saklamak için o kadar çok zamanları olacak. Bu düşünce aklımdan geçerken, aynı derecede rahatsız edici bir başka düşünce onun yerini alıyor.

"Ne zamandır buradayım dostum?"

"Birkaç gündür," diyor. "Soğuktan bayılmışsın."

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve omurgamda bir korku şimşegi çakıyor. Birkaç gün mü? Bizden o kadar önde mi başlıyorlar? Çırpınıyorum ama tekrar doğrulmayı başarıyorum. Kolordu'da öğrendiğim tek şey acımı nasıl yöneteceğimdi. Şu anda hayatımda hiç olmadığı kadar ağrım olmasına rağmen, bunu sineye çekmem ve üstesinden gelmem gerektiğini biliyorum.

"Buradan çıkmam gerek," diyorum. "Celeste'i bulmamız gerek, Derek. Eğer birkaç gündür dışarıdaysam, onu nereye götürdüklerini kim bilebilir?"

"Sakin ol," diyor. "Yakın zamanda seyahat edecek durumda olduğunu sanmıyorum. Kamyonunu görmeliydin dostum. Sanki Empire State Binası'ndan atılmış, sonra da parçalayıcıdan geçirilmiş gibiydi. Tam bir karmaşaydı. Eğer para yatırmam gerekseydi, hala buralarda bir yerde olduğunu söylerdim. Onu taşıma riskine gireceklerinden şüpheliyim."

"Çok fazla varsayımda bulunuyorsun," diyorum.

"Onlara daha çok eğitimli tahminler deyin," diye yanıtlıyor. "İster inanın ister inanmayın, bu tür şeyleri daha önce de gördüm. Onu hastaneye götüremezler. Ne kadar kötü yaralandığına bağlı olarak, onu iyileştirmek için mafya doktorlarından birini buraya getirmeleri gerekir. İyileşmesi için biraz zamana ihtiyacı olacak. Yani, biraz dinlenmeyi göze alabilirsin. Ayrıca, yerel halk çoktan aramaya başladı bile."

"Evet, onlara pek güvenim yok dostum," diyorum. "İki elleriyle kendi kışlarını bile zor buluyorlar. Onu bulacaklarından şüpheliyim. Tabii gerçekten arıyorlarsa."

"Yerel polislere karşı olduğunu ve onlara güvenmediğini biliyorum," diyor. "Geçerli nedenleriniz olmadığını söylemiyorum. Var. Ama yerel polislerin hepsi böyle değil. Departmanda iyi insanlar da var."

"Celeste'nin hayatını onların ellerine teslim etmek istemediğim için beni affedin," diyorum.

"Başka seçeneğin yok dostum," diyor. "Bu yatakta olmalısın. İyileştirme. Bırak profesyoneller işlerini yapsın Grant."

"İşlerini yapabileceklerine dair hiç inancım yok, Derek," diyorum. "Buradan çıkmalı ve kendim aramaya başlamalıyım."

"Grant, sanmıyorum-"

"Saygısızlık etmek istemem Derek," diyorum. "Ama ne düşündüğün gerçekten umurumda değil. Ben gidiyorum."

Hemşire çağırma düğmesine basıyorum ve bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallamak için mücadele ediyorum. Vücudumun her bir santimi acı içinde çılgılık atıyor, sanki yanıyor, içten dışa yanıyor. Bir hemşire içeri giriyor, ayağa kalkmaya çalıştığımı görüyor ve kaşlarını çatıyor. Koşarak yanıma geliyor ve beni tekrar oturur pozisyona getirmeye çalışıyor ama ben buna izin vermiyorum.

"Bay Williams, gerçekten uzanmanız gerekiyor," diyor kadın. "Biraz dinlenmeye ihtiyacınız var."

Ayağa kalkmayı başarıyorum ama bacaklarım dengesiz. Başım biraz dönüyor ve fayans döşemenin her yerine kusacakmışım gibi hissediyorum. Bununla mücadele ediyorum, birkaç uzun ve derin nefes alıyorum. Hemşire tekrar oturmam için beni uyarıyor ama onu duymazdan geliyorum. Yavaş yavaş ayaklarımın üzerinde biraz daha sağlam durduğumu hissediyorum. Biraz daha dik duruyorum ve bacaklarımın altımda daha az sallanmaya başladığını hissediyorum.

Ağrı hala başımdan ayaklarıma kadar uzanan sabit, beyaz sıcak bir zonklama, ama bu konuda yapılabilecek pek bir şey yok. Tek yapabileceğim sineye çekmek.

"Gördün mü?" dedim. "Ben iyiyim."

"Evet, bok gibi görünüyorsun," diyor Hartford.

Aynada kendimi görüyorum. Solgunum ve yüzümü ince, yağlı bir ter tabakası kaplıyor. Ama ayaktayım. Zor kısım bitti.

Hemşire, "O yatağa geri dönmenizi gerçekten tavsiye ederim Bay Williams," diyor.

"Bir ağrı kesiciye ihtiyacım var," diyorum. "Kafamı karıştırmayacak bir şey. Odaklanabilmem lazım."

"Bay Williams -"

"İlaçlar," diye bağıryorum. "Acımı dindirecek bir şeye ihtiyacım var. Kendimi kontrol ediyorum."

"Bunu kesinlikle tavsiye etmiyorum," diyor. "Çok şey yaşadınız ve -"

"Karar vermek sana düşmez," diyorum. "Şimdi, bana vereceksin Acı için bir şey mi yoksa buradan böyle mi çıkacağım?"

Bana gıdaktıyor ama dönüp odadan çıkıyor - ve bana ilaç getirip getirmeyeceği konusunda hiçbir fikrim yok. Hartford sadece başını sallıyor ve kıkırdıyor.

"Bazen ne kadar inatçı olabildiğini unutuyorum," diyor.

"Evet, öyleyim," diye cevap veriyorum. "Yine de o yatakta oturmayacağım - Celeste ellerindeyken ve Tanrı bilir ona neler yaparlarken olmaz."

"Bir de şu açıdan bakın," diyor Hartford. "Francelli onun ölmesini isteseydi, kafasına çoktan iki kurşun sıkardı. Şimdiye kadar cesedini bulmuş olurduk. Belli ki bir sebepten ötürü onu canlı istiyor. Onu bir şey için istiyor."

"Ne gibi?"

Omuz silkiyor. "Sen söyle."

"Peki ben nereden bileyim?"

"Emin değilim. Ama milyon dolarlık soru bu," diyor ve sonra aklına bir şey gelmiş gibi görünüyor. "Francelli ve Sam'in ne hakkında konuştuğunu biliyor musun?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Celeste emin değildi," diyorum. "Konuştuklarını duymadı. Neden, ne düşünüyorsun?"

"Somut bir şey yok," diyor. "Sadece garip bir tesadüf gibi görünüyor. Ve tesadüflerden nefret ederim." "Ne demek istiyorsun?"

"Bir düşünün. Celeste Francelli'yi Sam'le konuşurken gördü. Sonra Sam öldü," diyor. "Celeste'i neredeyse öldürüyorlardı - ve sen olmasaydın öldüreceklerdi. Sen Sam'in iş ortağısın - Francelli'nin artık bunu bildiğinden eminim - ve Celeste'i alıyorlar ama öldürmüyorlar. Senden bir şey istiyor."

"Ne gibi?"

"Buna cevap veremem," diyor. "Eminim Sam'den istediği şey buydu."

"Bunun ne olduğunu bilmiyorum," diyorum. "Ve hâlâ Sam'in bu adamla bir ilgisi olduğuna inanmayı reddediyorum. Sam mafyaya bulaşacak türden bir adam değildi. Yapmazdı işte. Bunu çok iyi biliyorum. O dürüst bir adamdı."

"Biliyorum Grant, ama gerçek şu ki Mario istediği şeyi elde etmek için insanları öldürdü. Ve bunu senden istiyor."

"O zaman Mario'ya sormamız gerek," diyorum. "Çünkü benim hiçbir fikrim yok. Ama oturup onu aramayacağım."

"Bunu görmeye başlıyorum."

"Gerçekten yardımına ihtiyacım var. İşime yarayabilir," diyorum. "Ama dahil olmak istemezsen anlarım."

Hemşire elinde küçük bir şişe ve bir pano ile odaya geri gelir. Hartford'a bakıyor ve gözleri sanki o kötü bir etkiymiş gibi kısılıyor. Sonra gözlerini bana çeviriyor, dudaklarında onaylamayan bir ifade belirliyor.

"Size bu konuda gerçekten tavsiyede bulunmam gerekiyor Bay Williams."

"Endişenizi takdir ediyorum," diyorum. "Ama yapmam gereken bazı şeyler var ve korkarım bekleyemezler."

Onaylamayan bir iç geçirdi. "O zaman bu formları imzalamanız gerekiyor," diyor ve şişeyi bana uzatıyor. "Ve şişenin üzerindeki talimatları takip et. Seni etkilemeden rahatlatacaktır."

"Teşekkür ederim," diyorum.

"Bana teşekkür etme," diyor. "Bunu hiç tasvip etmiyorum." "Merak etme," diyor Hartford. "O bunu duymaya alışkın."

Gözlerini deviriyor ve ben evrakları imzaladıktan sonra panoyu geri alıyor. Hemşire dönüp hışımla odadan çıktı, belli ki bu olanlardan hiç hoşlanmamıştı. Hartford evimden bazı kıyafetlerimi getirerek bana bir iyilik yapmıştı, bu yüzden giyindim - gerçi çok kolay değil. Her hareketim hâlâ çok acıtıyor ama idare ediyorum. Ondan sonra birkaç hap içtim. Gidebileceğim kadar hazırım.

"Yani?" Ben soruyorum. "Var mısın?"

Başını salladı. "Evet. Böyle aptalca bir şeyi tek başına yapmana izin veremem." "Harika. Teşekkür ederim," diye cevap verdim. "Nereden başlıyoruz?"

"Aslında, bir fikrim var."

CELESTE

"H Dur canım, şu yarana bir bakayım," diye bir ses beni huzursuz uykumdan çekip alıyor.

Yaşlı bir adam - daha önce gördüğüm biri. Beynimi yokluyorum ve onu buraya ilk geldiğimde gördüğümü fark etmem bir dakikamı alıyor. Güzel gözleri ve nazik bir gülümsemesi var ama bunun bir hile olduğunu biliyorum. Ne de olsa Mario'nun adamlarından biri. Onun için çalışan bir doktor. Bu da onu en az Mario kadar canavar yapıyor.

Doktor yanağımdaki bandajı geri çekerken irkiliyorum. Kendi kendine konuşuyor, bandajı çöpe atmadan önce anlayamadığım alçak sesle ve İtalyanca bir şeyler mırıldanıyor.

"Bence onu şimdilik açıkta bırakabiliriz," diyor. "Bırakalım biraz hava alsın."

Benimle konuşmuyor tabii ki. Benimle birlikte odada bulunan diğerleriyle konuşuyor. Aslında yüzümdeki yarayı umursamalarına şaşırdım. Hiçbiri için önemli değilim. Ama Mario sağlam ve tek parça tutulmam gerektiğini açıkça belirtti. En azından şimdilik. Grant hala dışarıda bir yerlerde olduğu sürece ben değerli bir malım. Ve ben hayatta olduğuma göre, onun da hayatta olduğunu ya da henüz cesedini bulamadıklarını düşünmek zorundayım.

Mario takas ve pazarlık yapacak türden bir adam değil. O sadece istediğini alan ve etrafındaki herkesi yakıp yıkan bir adam.

Sanırım günler geçti. Bırakın tarihi, günün hangi saati olduğunu bile bilmiyorum - odanın içinde ışık yok, saat de yok. Bana yiyecek getiriyorlar ve işimi yapmam için bir kova veriyorlar, ama bunun dışında

tek bir noktaya hapsedildim, sandalyeye bağlandım. Uyumak için uzanamıyorum bile. Bu yüzden boynum beni öldürüyor - ya da belki de yolda bizi neredeyse öldürdükleri için hala kırbaçlanıyorum.

Doktor kalp atışlarımı dinliyor ve gözlerimin içine bakarak beni çok yakından inceliyor. Beni sağlıklı ve hayatta tutmaya olan ilgisinin, kendisini de aynı şekilde tutmaya olan ilgisiyle bağlantılı olduğundan şüpheleniyorum. Eğer bana bir şey olursa, bu iyi doktorun çok yakında beni o sığ çukura kadar takip edeceğine dair güçlü bir his var içimde.

Bir çizelgeye bazı şeyler not ediyor ve beni dürtüyor, dürtüyor ve yakından inceliyor. Bilirsiniz, her zamanki doktor şeyleri - gerçi bu doktorun beni muayene etmesi beni ürkütüyor ve rahatsız ediyor.

Kendimi zombi gibi hissediyorum - vücudum bitkin ve ağrıyabileceğini bile bilmediğim yerlerim ağrıyor. Ayağa kalkıp bacaklarımı biraz esnetmek için neler vermezdim. Ama aynı zamanda uzanıp bir saatten fazla uyumak da istiyorum.

Aslında istediğim şey oradan defolup gitmek ve bu canavarların hiçbirini bir daha görmemek. Asla. Ama bunun olmayacağını biliyorum.

Doktora dışarı kadar eşlik ediyorlar ve beni yine Mario ile yalnız bırakıyorlar. Orada sessizce duruyor, tek kelime etmeden beni dikkatle izliyor. Ben de ona bakıyorum, ona duyduğum nefret ve aşağılamanın gözlerimden okunmasını umuyorum. Ama ne kadar bitkin olduğumu düşünürsek, belli ettiğimden emin değilim. Sırıttıyor, kollarını göğsünün önünde kavuşturuyor ve bana dik dik bakıyor. Yüzündeki ifade yırtıcı. Sürüngen. Ve tüm vücuduma bir ürperti yayıyor.

"Bay Williams'ın sana neden vurulduğunu anlıyorum," diyor. "Neden senin için ölmeye bu kadar istekli olduğunu."

"O çoktan öldü," diyorum. "Beni neden burada tuttuğunuzu anlamıyorum." "Ceset bulunamadı. En azından henüz. Adamlarım onu arıyor.

ama şu ana kadar ortaya çıkmadı," diyor. "Emin olana kadar, senin hayatta ve iyi olduğundan emin olmalıyım. Ona kaybedemeyeceği bir şey ver. Sam'in ölümünden sonra, seni güvende tutmak için her şeyi yapacağını tahmin ediyorum, bu yüzden sen benim kozumsun, sevgili kızım. Sen onun üzerindeki baskı noktasısın ve istediğimi alana kadar sıktıkça sıkacağım."

"İğrençsin," diye tükürdüm. "Sen lanet olası bir domuzsun."

Mario güler ve başını sallar. "Hayır canım, sen sadece dünyanın nasıl işlediğini anlamıyorsun," der yumuşak bir sesle. "Anladığımı sanıyordum ama görünüşe göre çok yanılmışım. Bu yaptığım için pişman olduğum bir hata ama yakında düzelteceğim."

"Okula ne için gittiğimi biliyordun. Dünyada adaleti bulmakla ilgili olduğumu biliyordun," diyorum. "Yaptığın şeyi kabul edeceğime nasıl inandın?"

Omuz silkiyor. "Tüm gazeteciler büyük konuşur ama öğrendiğim bir şey varsa o da herkesin satın alınabileceği" diyor. "Ve en idealist olanlar en çok düşenler oluyor. En azından dünyanın gerçekte nasıl bir yer olduğunu anladıklarında. Bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyordum."

"Benim hakkımda yanılmışsın," diyorum, sesim o kadar soğuk ki buz damlıyor. "Çok yanılmışsın."

"Evet, öyleydim," diyor iç çekerek, gülümsemesi kayboluyor. "Ama yine de sonunda her şey yoluna giriyor. Bunu planlamış olsaydım daha iyi düzenleyemezdim. Yine de istediğim araziye alacağım - o güzel küçük hayatın üzerine bahse girebilirsin."

"Bütün bunlar bir arazi için, ha?" Tersliyorum. "Kendi yeğenin bunun için ölmek zorunda kaldı, umarım buna değer."

Mario sözlerim karşısında irkildi, sanki Tasha'nın ölümünden bahsetmek onu incitmiş gibi. İlk kez onda tanınabilir bir insani duygu görebiliyorum. Bunun acı olmasına çok sevindim. Yeğenin onun yüzünden öldüğünü bilmenin onu incitmesine sevindim. Yaptığı ve hala yapmakta olduğu şey yüzünden. Ona yaptığım atış derisini yüzmüş olabilir ama yüzü hala boş bir maske. Gözleri simsiyah küreler ve hiçbir hisleri yok. Sadece boşlar. Tıpkı onun gibi.

"Tasha'ya yazık oldu. Aile benim için çok önemli," diyor. "Ama elimden bir şey gelmezdi."

"Bruno da senin gibi mi hissediyor?" Ben soruyorum.

Mario'nun yüzünde bir dakika önce olmayan bir soğukluk var. Vücudunda bir sertlik, çenesinde bir gerginlik ve bakışları bana doğru daralırken gözlerinde bir ürperti var.

"Bruno çok duygusal," diyor. "Her zaman öyleydi. Şimdi o da gittiği için daha iyi."

Çenem düşüyor ve ona geniş, kararsız gözlerle bakıyorum. Az önce öz kardeşini öldürdüğünü mü itiraf etti? Aşçıyı düşünüyorum - Louis - ve Mario'nun onu da öldürüp öldürmediğini merak ediyorum. Yeğeni, yeğeni ve kardeşi? Ne tür bir canavar böyle şeyler yapabilir? Gerçekten bir cevaba ihtiyacım yok, çünkü karşımda duruyor, kendi aile üyelerini öldürdüğü gerçeğini, hava durumu hakkında konuşabileceğimiz bir tonda tartışırken bir salatalık kadar soğukkanlı görünüyor. Bu iğrenç. Hastalığım da ötesinde.

O anda onunla konuşmak için tüm umutlarımın tükendiğini fark ettim. O tam bir psikopat. İçinde hiçbir duygu yok, pişmanlık yok - kendi ailesini öldürdüğü için bile.

Daha önce mahvolduğumu düşünüyordum, şimdi durumun gerçekliği beni daha da zorluyor. Bu işten canlı çıkmamın mümkün olmadığını biliyorum. Mario'yu rahatsız eden bir şey varsa, o da yarım kalmış işlerdir. Ve ben onun için devasa bir yarım kalmışlığı temsil ediyorum.

Adrenalin vücudumda dolaşüyor ve bu adamın canına okumak istiyorum. Tasha'nın ondan önce yaptığı gibi acı çekmesini izlemek istiyorum. Bir şey hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmesini istiyorum. Ve sonra onu öldürmek istiyorum. Gözlerindeki hayatın solmasını izlemek istiyorum. Sonsuza kadar.

Boşuna olduğunu biliyorum. Şimdilik. Ama sözümü unutma, bir şansım olacak. İntikamımı alacağım, bu beni öldürse bile. Savaşmadan ölmeyeceğim ve giderken Mario'yu da yanımda götürebilirim daha da iyi. Bunu nasıl başaracağımı henüz bilmiyorum ama başaracağım. Öyle ya da böyle olacak.

Odadan çıkar ve muhafızlardan birini tekrar içeri gönderir. Gardiyan her zamanki gibi konuşmuyor. Bana sadece bir nesneymişim gibi davranıyor. Bir şey gibi. Belki de bir mobilya parçası. En azından Mario'nun insanlara davranışından bir adım önde.

Grant'in neden kendini gizlediğini ve neden kolayca karşılayabileceği lüks bir yaşam tarzından vazgeçmeyi seçtiğini anlamaya başlıyorum. Para gerçekten de kötülüğün kaynağıdır. İnsanların korkunç, iğrenç şeyler yapmasına neden oluyor. Hayal bile edemeyeceğim şeyler.

Ama mesele de bu zaten. Mesele para değil, insanlar. Grant, Mario'dan daha fazla olmasa da onun kadar paraya sahip ve o bir canavar değil. Dünyadaki tüm paraya erişimi olsa bile asla Mario gibi olamazdı. Beni güvende tutmak için hayatını riske attı, hatta muhtemelen hayatını kaybetti. Mario'nun aksine, Grant iyi bir adam. Özüne kadar iyi ve onurlu bir adam. Keşke daha fazla vakit geçirebilseydim dediğim bir adam. Keşke tanıma şansım olsaydı dediğim ve belki de bir gün aşık olabileceğim bir adam.

Bunların hiçbirini anlamıyorum ama sanırım anlamak zorunda da değilim. Keşke dünya adil ve adaletli bir yer olsaydı. Mario benim kolayca satın alınabileceğim konusunda yanılıyor. Ama itiraf etmekten nefret etsem de, hissettiğim sinizm konusunda haksız değil.

Mario gibi insanların zenginleşmesine izin verilmemeli, Grant gibi iyi adamlar bir çukurda ölü yatarken, neredeyse tamamen unutulmuşken

Herkes.

Tıpkı Sam gibi.

Tıpkı Tasha'nın olacağı gibi.

Ve çok geçmeden, tıpkı benim gibi.

T burada huzursuzluk var. Olan biten her şeyi duyamıyorum ama duyabildiğim kadarıyla insanlar stresli. İşler plana göre gitmiyor. Henüz Grant'ten bahsedildiğini duymadım ama beklemeye devam ediyorum. Hâlâ hayatta olduğuna dair bir işaret, bir haber almayı umuyorum. Beni kurtarmasını istediğim için değil, güvende olmasını istediğim için. Güvende olmasına ihtiyacım var. Başka birinin ölümünden sorumlu olamam, özellikle de sevdiğim birinin. Evet, onu seviyorum. Bunu bilmesini istiyorum ama şu noktada ona söyleme şansım olacak gibi görünmüyor. Bana söylemesine bile gerek yok çünkü ben zaten biliyorum. Bu tür çemberlerden

umursamadığın biri için. Sevmediğin biri için.

Mario'nun sesi yüksek ve öfkeli, ama İtalyanca konuşuyor, bu yüzden söylediği tek bir kelimeyi bile anlayamıyorum. Her ne ise, bir emir gibi geliyor. Konuştuğu adam, o gün restoranın dışında Bruno'nun yanında olan gardiyanla aynı kişi - Nico. Bruno'dan hiçbir yerde iz yok, bu da beni Mario'nun onu gerçekten öldürttüğüne inandırıyor.

Nico Mario'ya sadıktır ve muhtemelen hayatta olduğumu bilmesinin sebebi de budur. Yine de, taburcu olduğum gün biri beni hastaneden takip etmişti. Başka biri beni izliyordu. Grant ve ben Chicago'ya gitmeden önce bile biri hayatta olduğumu biliyordu.

Ama kim? Ve neden beni izliyorlardı? Cevabını bilmediğim o kadar çok soru var ki, bunlar zihnimin arkasında sürekli bir uğultu, rahatsız edici bir huzursuzluk gibi.

Nico kaşlarını çatarak odaya girer. Mutlu bir adam gibi görünmüyor, Mario için çalışan hiç kimse özellikle iyimser ya da mutlu görünmüyor. Yüzü sertleşmiş ve bana bakarken yüzünü buruşturuyor.

"Neye bakıyorsun öyle?" diye hırlıyor bana - ki burada bulunduğum süre boyunca Mario'dan başka biri bana ilk kez tek bir kelime söylemiş olabilir.

"Oh, gerçekten konuşan bir gardiyan. Ne büyük bir yenilik. Ne kadar özel bir muamele," diyorum, sesimden küçümseme damlıyor. "Zarif ve büyüleyici arkadaşılığınızdan duyduğum memnuniyeti neye borçluyum, sayın bayım?"

Homurdanıyor ama tekrar düşünceli bir sessizliğe bürünmeden önce aldığım tek cevap bu oluyor. Duvara yaslanmış, telefonuna bakıyor ve beni görmezden gelmek için elinden gelen her şeyi yapıyor. Ama görmezden gelinmekten bıktım.

"Candy Crush mı Facebook mu?" Ona soruyorum. "Yoksa pornoda mı geziniyorsun?"

Bana kuşkulu bir bakış fırlatıyor, ağzının bir köşesinde küçük bir alaycı sırıtış belirliyor. Hey, pek bir şey değil ama en azından yürüyen taş bloktan biraz tepki aldım.

"Ya da belki sen daha çok Instagram'ı seven birisin?" Yüksek sesle düşünüyorum.

Esprilerimi anlamıyor, buna şaşırmadım da. İyi bir şakayı takdir eden bir adama benzemiyor, köpek kulaklı selfie'lerini paylaşacak ya da genel olarak sosyal medyayı kullanacak birine de benzemiyor.

"Ya da, belki, sen -"

"Kapa çenenini," diyor sonunda.

"Yoksa ne olur? Ağzımı mı tıkayacaksın?" Omuz silkerek söylüyorum. "İlk kez olmazdı."

Nico başını sallıyor ve telefonuna geri dönüyor. Kaybedecek bir şeyim kalmadığına karar veriyorum ve madem ondan yanıt alıyorum, iri yarı adamı kaşıkla dürteyim b a r i . Sadece ne olacağını görmek için.

"Bruno'yu öldürttüğünü bilmek nasıl bir duygu?" diye sordum. "Dudaklarını çalkalayıp içini döktüğün için, çoğunuzdan biraz daha düzgün olan bir adamın öldürülmesi? Bu seni rahatsız ediyor mu? Bunu ruhunuzda uzlaştırmakta güçlük çekiyor musunuz? Ya da - bir ruhunuz var mı?"

Adam donup kalıyor, bakışları önündeki telefona sabitleniyor. Kendini toparlaması bir dakika sürüyor ve bana dokunamayacağını bildiği için kendini kontrol etmekte zorlandığını anlayabiliyorum. Vücudu o kadar gergin ki, büyük, etli ellerinden biriyle tuttuğu telefonu ezebilir. Gözlerini yukarı çevirip bana bakacak kadar yumuşaması için büyük bir çaba sarf etmesi gerekiyor.

"Ne dedin sen, kaltak?" diye tersliyor.

"Bruno'yu öldürttüğünü bilmenin nasıl bir his olduğunu sordum. Ya da belki tetiği kendiniz çektiniz? Bilmiyorum ama Bruno'yu sizin öldürdüğünüzü bilmek beni şaşırtmaz. Yani, sonuçta, sen yapmamış olsan

bile

Tetiği çekersen, hayatını bitiren şey senin sözlerin olur," diyorum omuz silkerek. "Sadece bunun üzücü olduğunu düşünüyorum, özellikle de sana karşı her zaman çok iyi olduğu için."

Bu son kısım sadece bir tahmin. Balık tutuyorum ama çok uzakta olduğumu sanmıyorum. Bruno'yu şimdi biraz daha iyi hatırlıyorum. Mario'nun aksine, demir yumrukla yönetmiyordu. Daha kibar görünüyordu. Yani, mafyaya bağlı birinin olabileceği kadar iyi.

"Sadece söylüyorum, eğer çalışmak için bir patron seçmem gerekseydi, Bruno Mario'dan çok daha iyiydi" diyorum. "Sence de öyle değil mi?"

"Onu ben öldürtmedim. Bruno kendini öldürttü," diye homurdanıyor Nico.

"O gün sokakta beni öldürmediği için mi? Yanlış hatırlamıyorsam sen de beni öldürmedin," diye hatırlatıyorum. "Mario bunu biliyor mu?"

"Bundan daha fazlası var," diyor Nico. "Anlamadığın çok daha fazla şey var."

"Öyle mi?" Ben soruyorum. "Colorado'da beni araman için seni göndermesi gibi mi?"

Sadece iyi olduğumdan emin olmak için, eminim."

Bu tamamen bir tahmin. Kelimenin tam anlamıyla ilerledikçe bir şeyler uyduruyorum, bir yerlerde hedefi vurmayı ve beni rahatsız eden sorulara bazı cevaplar bulmayı umuyorum. Ve oturup bir şeylerin olmasını beklemekten yorulduğum için, onları elde etmenin tek yolu bu ahmakla bir şeyler yapmaya zorlamak. Bunun için beni tokatlasa bile, ondan bazı cevaplar alabileceğime dair bir his var içimde.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye homurdanıyor.

"O zaman belki de sen değildin," diyorum. "Ama Mario benim yaşadığımı bilmeden önce orada biri vardı. Yani bir tahminde bulunabilir ve bunu bilen Bruno olduğunu söyleyebilirim. Ve her kimse fikrini değiştirdi. Onun yerine diğer kardeş için çalışmaya karar verdi. Bu kulağa doğru geliyor mu, Nico?"

Adamın bir şey söylemesine gerek yok. Yüzü bana bilmem gereken her şeyi söylüyor. O gün arabada olan oydu ve taraf değiştirdiği an da o andı. İyi ya da kötü, Nico Bruno'nun artık kendisinin patronu olmadığına karar verdi ve Mario için çalışmaya başladı. Ve şimdi hem Bruno hem de Tasha öldü - ve muhtemelen Louis de.

Neredeyse Nico'dan Mario'dan nefret ettiğimden daha fazla nefret ediyorum. Neredeyse - ama ölüm emrini veren o değil, o sadece emirleri uygulayan bir uşak. O aşağılık ve alçak biri. İğrenç bir insan pisliği, ama o sadece bu büyük cinayet makinesinin aşağılık bir dişlisi.

Hayır, Nico ne kadar acınası olsa da, bu onun suçu değil. O sadece buna uyuyor. Öfkemi nereye yönelteceğimi biliyorum.

Seçme şansım olsaydı, hem Mario'nun hem de Nico'nun ölmesini tercih ederdim. Sadece birinin ya da diğerrinin değil. Ve mükemmel bir dünyada, Tasha ve Sam hala burada olurlardı. Bruno bile Mario'dan iyidir.

Hemen hemen herkes, kelimenin tam anlamıyla, Mario'dan daha iyidir.

HİBE

W Polis merkezinin dışında Ajan Hartford'un arabasında oturuyoruz. Bir saatten fazladır burada oturuyoruz ve bana henüz nedenini söylemedi. Ona bakıyorum, ama o meşgul telefonunda çalışıyor. Yüksek sesle iç çekiyorum ve o beni görmezden geliyor. Burada oturduğumuz süre uzadıkça, hayal kırıklığı seviyem de artıyor.

Sonunda, artık dayanamıyorum.

"Burada ne işimiz var?" diye sordum. "Bekliyoruz."

"Ciddi misin?"

Kıkırdıyor. "İşte bu yüzden asla bir FBI ajanı olamazsın," diyor. "Sabrınız yok. İşimizin yarısı beklemek."

"Harika," diyorum. "Bak, eğer hepimiz -"

Telefonu gelen bir kısa mesajla cıvıldar. Hartford mesajı arar, okur ve kendi kendine başını sallar. Hızlı bir yanıt yazıp gönderir.

"Gösteri zamanı" diyor.

Ona meraklı bir bakış attım, kafam tamamen karışmıştı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Hiçbir şey söylemiyor, sadece başıyla karakolu işaret ediyor. Dönüp baktığımda iki polisin koyu renk takım elbiseli bir adamı karakoldan çıkardığını görüyorum. Onu bir ekip arabasının arkasına yüklüyorlar, sonra binip gitmeye başlıyorlar. Hartford arkalarına düşüyor, iki araç arasında biraz mesafe bırakıyor.

"Arabanın arkasındaki adamın adı Leo," diyor ben daha sormadan. "Leo Piazzo."

İtalyan soyadı kulaklarımı çınlattı. Gerçi koyu renk takım elbisesine bakılırsa, onu gördüğüm anda Mario'nun adamlarından biri olduğunu anlamıştım.

istasyonun dışında. Keys Creek'te böyle takım elbise giyen çok fazla insan yok. Polislerin gözetimine nasıl girdiğini bilmiyorum ama bunun bir önemi yok.

Aklımdaki tek soru şu: Neden onu takip ediyoruz?

Bunu bir an için zihnimde evirip çeviriyorum - kuşkusuz hala biraz puslu ve örümcek ağlarıyla dolu bir zihin. Şu anda kesinlikle tam olarak kendimde değilim. Neyse ki hemşirenin bana verdiği haplar, söylediği gibi ağrımı dindirdi. Ne oldukları hakkında hiçbir fikrim yok ve işe yarıyor gibi göründükleri için gerçekten umurumda da değiller. Normal bir insan gibi işlevimi yerine getirebiliyorum. Aşağı yukarı.

Ajan Hartford bana bakıyor, kafamda canlandırmamı ve neler olduğunu anlamamı bekliyor. Anladığımda, hemen göremediğim için kendi kıcıımı tekmelemek istiyorum. Bariz olanı hemen göremediğim için kendimi tam bir moron gibi hissediyorum.

"Evet. Francelli için çalışıyor," diyor.

"Bu da demek oluyor ki Celeste'i nerede tuttuklarını biliyor."

"Bingo," diyor. "Ama yerel halka bir şey söylemeyi reddetti," diyor. "Ellerinde ona dair hiçbir şey olmadığı için gitmesine izin vermekten başka çareleri yok."

"Bize söyleyeceğini düşündüren nedir?"

Hartford yüzünde küçük bir sırıtışla bana bakıyor. "Biz buranın yerlisi değiliz."

Sırıyorum ve başımı sallıyorum. "Aşağıdayım," diyorum. "Onu nereye götürüyorlar?"

"Şerif Dornan ile anlaştım. Onu ikna edemedikleri için bize bir iyilik yaptı," diyor. "Şerif yardımcıları onu biraz ilerideki bir otoparkta bırakacaklar. Biz de onların gitmesini bekleyeceğiz, içeri dalacağız ve onu yakalayacağız."

"Ya ondan sonra?"

Omuz silkiyor. "Onunla biraz sohbet edeceğiz."

"Tamam," diyorum. "Kulağa hoş geliyor."

"Ben ciddiym Grant," diyor. "Seninle bunları yaparak zaten sınırı aştım. Adamın üzerine gidip aptalca bir şey yapmana izin veremem. Hepsi benim başıma gelir."

"Seni anlıyorum," diyorum. "Sorun olmayacak.

Sadece sohbet edeceğiz." "Sadece sohbet."

"Başka bir şey yok."

"Tamam. Anladım," diyorum. "Başka bir şey yok."

"Ben ciddiym Grant," diyor. "Öfkenizi biliyorum."

"Endişelenmene gerek yok Derek," diyorum. "Burada işinin tehlikede olduğunu biliyorum. Benim için ne yaptığını biliyorum. Her şeyi berbat edip başını belaya sokmayacağım. Ben iyiyim. Ben iyiyim."

Bir an bana bakıyor ve başını sallıyor. Benim için kendini tehlikeye attığını biliyorum. Bana güvendiğini biliyorum. Ve her ne kadar istediğim bilgiyi almak için bu adamın kafasını kırmak istesem de, kendimi kontrol etmem gerektiğini biliyorum. Kendi kişisel arayışım için Ajan Hartford'un işini riske atamam. Değer verdiğim bir kadının hayatını kurtarmaya çalışıyor olsam bile soğukkanlı olmalıyım. Ama Hartford'un tamamen yoldan çıkamayacağını da biliyorum. Eğer bir şey olursa ve işler tamamen ters giderse, bu onun her şeyine mal olabilir - işine, emekli maaşına - her şeyine. Celeste'i bulmak için ne kadar çaresiz olursam olayım, bunu ona yapmayacağım. Onu o duruma sokmayacağım.

Önümüzdeki araba bir lokantanın otoparkına giriyor. Geride durup Leo'nun arabadan inmesine izin veriyoruz. Leo'nun üzüntüsüne rağmen ekip arabasının uzaklaşmasını izliyoruz. Orada durmuş arkalarından bağılıyor, onlara parmak sallıyor. Belli ki Aralık soğukunda ıssız bir yerde bırakılmaktan hiç memnun değil.

Ekip arabası gözden kaybolunca Hartford arabayı otoparka sürdü ve Leo'nun yanına çekti. Adam bize bakar, yüzü öfkeyle kızarmıştır. Hartford arabayı durdurur ve inip tavana doğru eğilerek adama bakar.

"Nasıl gidiyor Leo?" diye

soruyor. "Sen de kimsin lan?"

Hartford kimlik bilgilerini gösteriyor. "Özel Ajan Hartford," diyor.

"Evet, yani?"

Leo'dan sadece birkaç metre uzakta, yolcu koltuğunda oturuyorum. Uzanıp onu yakalamamak ve istediğim bilgiyi ondan almamak için kendimi zor tutuyorum. Dişlerimi sıkıyorum ve kendimi tutuyorum, çünkü Hartford'a söz vermişim.

Hartford, "Hadi bir tur atalım, Leo," dedi. "Seni bir yere bırakabiliriz."

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum," der Leo. "Beni bırakacak biri var."

Hartford, "İsrar etmek zorunda kalacağım," diyor.

Leo alay eder. "İstediğin kadar ısrar et, seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Hartford dramatik bir şekilde iç çekiyor. "Bunu zor yoldan yapmak zorunda kalmak istemedim," diyor. "Sadece dostane bir sohbet yapabileceğimizi umuyordum."

"Evet, hayat hayal kırıklıklarıyla dolu. Buna alışın," diye tersliyor Leo.

Hartford sabırla, "Hadi Leo," dedi. "Bizimle hızlıca bir gezintiye çık."

"Peki ya hayır dersem?"

Eğer hayır derse, onu ensesinden tutup kafasını birkaç kez arabanın tavanına çarpmak ve arka koltuğa atmak istiyorum.

"Bak Leo," diyor Hartford, Bay Makul gibi konuşarak. "Sana bazı sorular sormam gerekiyor. Bunu resmi bir sıfatla yapmak zorunda kalmamayı tercih ederim. Evrak işlerinden nefret ediyorum dostum. Biraz gezintiye çıkıp benimle konuşursan memnun olurum."

"Sana hiçbir şey söylemeyeceğim," diyor.

"Sorun değil. Senin ayrıcalığın," diye yanıtlıyor Hartford. "Ama geri dönüp patronuma işimi yaptığımı söyleyebilmem için kendi tarafımdaki tüm kutuları işaretlemem gerekiyor. Hatta onlara bana ne kadar yardımcı ve nazik davrandığınızı bile söyleyebilirim."

Leo etrafına bakar, seçeneklerini tartar. Arabaya binmek zorunda değil. Bizimle konuşmak zorunda değil. Her avukat ona çenesini kapalı tutmasını söyler. İyi ki yanında bir avukat yok. Daha da iyisi, o kadar da zeki görünmüyor. Ajan Hartford ona kancayı takmış.

"Hadi, Leo," diye bastırır Hartford. "En fazla on dakika." "Neden benimle konuşmak istiyorsun ki?"

Hartford omuz silkiyor. "Üzerinde çalıştığım açık bir dava hakkında birkaç sorum var," diyor. "Ama seninle bir ilgisi yok. Merak etme, başın belada değil. Bu patronunla ilgili."

"Patronum mu?"

Hartford başını sallar. "Evet, Mario Francelli," diyor. "Sadece biraz arka plan bilgisi almaya çalışıyorum. Rutin bir şey. Önemli bir şey değil, gerçekten."

Bir süre daha orada durup kararsız görünse de Leo sonunda başını sallar ve arabanın arka koltuğuna tırmanır. Hartford direksiyonun arkasına atlar ve arabayı sürer.

"Sizi nereye bırakmamı istersiniz?" diye sorar.

"Motelin adı Snowcap," diyor. "Ama bana bir iyilik yap ve bir blok ötede inmeme izin ver. Size hiçbir şey söylemesem bile sizinle birlikte görünmek istemiyorum."

"Anladım," diyor Hartford.

Birkaç dakika sessizlik içinde araba sürüyoruz ve ben endişelenmeye başlıyorum. Ajan Hartford'un ona sorular yöneltmesini, Celeste'i tuttukları yeri bulmaya çalışmasını istiyorum. Onu Snowcap'te tutma riskini göze alacaklarından şüpheliyim. Leo aptal olabilir, ama hepsinin bir aptal olduğundan şüpheliyim.

vardır. Mario dikkatli bir adamdır ve Leo gibi aptal kasları etrafında tutabilirken, daha akıllı ve onları yönetebilecek adamları da etrafında tutacaktır.

Derek, Leo'yu bir keman gibi çalıyor. Onu iş başında hiç görmedim ama şu ana kadar sorgulama tekniğı çok akıcı. Hızlanmasını isteyebilirim ama Hartford'un ne yaptığını bildiğine güvenmek zorundayım. Olayları hızlandırıyor, ölçüyor. Baskı uygulamak için doğru noktaları bildiğine ve bunu yapacağına inanmak zorundayım.

"Leo," diye söze başladı Hartford, "sana genç bir kadın hakkında bir şey sormam gerekiyor.

Celeste ismi bir şey çağrıştırıyor mu?" "Adını hiç duymadım."

Koltuğumda dönüyorum ve hançer gibi adama bakıyorum. "O benim kamyonumdaydı," diyorum. "Hani şu senin ve arkadaşlarının yoldan çıkarıp az kalsın beni öldüreceğiniz kamyonet."

Ağzının kenarındaki sırtışı gördüğümde suratının ortasına bir yumruk atmak istiyorum. Ama yapmadım. Hartford bu işe yardım etmem için bana biraz tasma veriyor ve ben bunu mahvetmek istemiyorum.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum dostum," dedi. "Sadece iş için kasabadan geçiyordum."

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz," diyor Hartford. "Bize yalan söylemenin bir faydası yok Leo. Mario'nun seni ve adamlarını Celeste'i kaçırmak için buraya gönderdiğini biliyoruz."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Dediğim gibi Leo, biz zaten biliyoruz. Bana yalan söyleme," diyor. "Asıl soru, kafana ne kadar bok inmesini istiyorsun?"

"Bu da ne demek oluyor?" Leo sorar.

Hartford arabayı yolun kenarına çekip park ediyor ve motoru kapatıyor. İkimiz de koltuklarımızda dönüyoruz ve Leo yüzünde şüphe ve endişe karışımı bir ifadeyle bize bakıyor.

"Bunun anlamı," diyor Hartford, "patronun boka batmış durumda. Ve onunla birlikte batmak isteyip istemediğini bilmek istiyorum. Mario Francelli ile aynı bok çukurunda sıkışıp kalmak istiyor musun gerçekten?"

Leo sertçe yutkunur ama tüm bunlardan etkilenmemiş gibi davranmak için elinden geleni yapar. Çenesini sıkıyor ve gözlerini kısıyor, sert görünmeye çalışıyor - ama gözleri onu ele veriyor. İçindeki belirsizliğı ve gerginliğı görebiliyorum. Görünüşe göre Hartford da görebiliyor, çünkü bunu daha kalın bir şekilde ortaya koyuyor.

"Şu anda bu yerel bir mesele Leo," diyor. "Eğer Celeste'i sağ salim geri getirebilirsek, bu olaya karışanlar için çok da kötü olmayacak. Ama yine

Chicago'ya giderse, bu onu eyalet sınırlarının ötesine taşımak anlamına gelir. Bu da onu bir

federal suç. Ve eğer federal bir suçlamayla karşılaşırsan, çok fazla hapis yatacağsın Leo. Hem de çok."

"Kimse bana böyle bir şey söylemedi," diyor.

"Tabii ki yapmadılar," diyorum, Hartford'un bıraktığı yerden baskıya devam etmeye çalışarak. "Çünkü sana ne olacağı umurlarında değil, dostum. Sen onlar için top mermisisin. Sen sadece her şey boka sararsa suçu üstlenmek için oradasın. Mario'nun canlı kalkanı olmak için oradasın Leo. Onun için bu özel kurşunu almak ister misin? Yani, federal bir suçlama - bu ciddi bir şey."

Hartford, "Öte yandan, bizimle gönüllü olarak işbirliği yaparsanız bu sizin için çok iyi olur," diye ekliyor. "Tüm bu konuşma kayıt dışı - patronuma bana kendi isteğinizle geldiğinizi söyleyebilirim. Burada doğru olanı yapmak için gönüllü olduğunu söyleyebilirim."

"Federal bir bok için batmak istemiyorum, dostum," diyor.

Hartford, "İstemediğini biliyorum," diyor. "Ve seni federal bir suçtan yakalamak zorunda kalmak istemiyorum. Yani, eğer bunu yapmak zorunda kalırsam, muhtemelen emeklilik yaşına gelene kadar hapisten çıkamayacağsın dostum. Belki daha yaşlı. Bu ne demek, 30 yıl mı? Belki 40?"

"Mario Francelli için hayatının geri kalanından vazgeçmeyi gerçekten istiyor musun?" diye sordum. "Yani, hayatının onca yılından vazgeçmene degecek ne yaptı senin için?"

Leo uzun, öfkeli bir nefes verir ve koltuğuna geri oturur. Ellerini yüzüne sürüyor ve pencereden dışarı bakıyor. Kafasında dönen çarkları görebiliyorum, Francelli'yi hayatının geri kalan yıllarıyla tartıyor.

Leo, "Dostum, seninle konuşursam beni öldürür," diye

inliyor. Hartford, "Seni bulamayacağından emin

olabiliriz," diyor.

Acı acı gülüyor. "Beni Mario Francelli'nin bulamayacağı hiçbir yere koyamazsın, dostum."

Hartford, "Eğer hapse girerse - ki onu oraya koyacağız - sana dokunamayacak Leo," diyor.

Bir elini saçlarında gezdiriyor, kesinlikle perişan görünüyor. "Dokunulmazlık istiyorum," diyor. "Eğer bunu yaparsam, tamamen çekip gitmek istiyorum. Ülke dışına çıkmam gerek."

Derek, "Savcılara kesinlikle bir tavsiyede bulunacağım," diyor.

"Hayır, dostum, bu yeterince iyi değil," diyor Leo. "Garantiye ihtiyacım var."

"Bunları sana şahsen veremem Leo," diyor Derek. "Ben savcı değilim. Ama tavsiyelerimi çok ciddiye alırlar, sana bunun sözünü verebilirim."

Leo parçalanmış ve korkmuş görünüyor. Hayatının geri kalanını hapiste geçirme hayali Francelli'ye olan sadakatinden daha ağır basıyor gibi görünüyor. Tekrar iç çeker ve kararını vermiş gibi kendi kendine başını sallar.

"Kasabanın kenarında eski bir benzin istasyonu var," diyor. "Terk edilmiş bir yer..."

Nabzım hızlanmaya başlıyor. Leo bize Celeste'i nerede tuttuklarını ve koruma ekibinin detaylarını anlatırken damarlarımda adrenalinin sürekli aktığını hissedebiliyorum. Bunu nasıl yapacağımızı bilmiyorum ama Ajan Hartford ve benim oraya saldırmamız ve Celeste'i oradan çıkarmamız gerekecek.

İlaçların fazla acı çekmeden hareket etmeme izin vermesine sevindim çünkü hazır olmam gerekecek. Hazır olmam gerekecek. Ve savaşmaya hazır olmam gerekecek.

Celeste bana güveniyor. Onu hayal kırıklığına uğratamam, uğratmayacağım.

CELESTE

"M *"Mario Amca sana abayı yakmış," diye fısıldadı Tasha kulağıma, kıkırdayarak yanımdan geçerken.*
İşteki ilk haftamdı. Yardım edemedim ama fark ettim ki yakışıklı yaşlı adam - Tasha'nın Mario Amcası - bana çok baktı. Ona her içki getirdiğimde gülümsüyordu. Genellikle köşede oturur ve Tasha'nın babası Bruno ile kısık sesle konuşurdu.

Kalın İtalyan aksanıyla "Grazie bella," derdi.

Aynen öyle, ben de ona bayılıyordum. Uzun, yağsız kasları ve ipeksi siyah saçlarıyla 1.80 boyundaydı. Kalın siyah kirpikleri neredeyse kusursuz siyah gözlerini belirginleştiriyordu.

Ayrılırken bana "Bu gece ne yapıyorsun güzelim?" diye sordu. "Ders çalışıyorum," dedim ona utanarak.

"Öğrenci misin?" diye sordu. "Lütfen bana lise öğrencisi olmadığını söyle."

"Hayır," diye güldüm. "Üniversiteye gidiyorum." "Ne okuyorsun?" diye sordu.

"Gazetecilik."

"Ahh, gazeteler için yazmak mı istiyorsun?" diye sordu. "Onlar dinazorların yolundan gitmiyor mu?"

"Aramızda hâlâ gerçek haberlere inanan birkaç kişi var," diye kıkırdadım.

"Aferin sana, Bella. Dünyanın gerçeği arayanlara ihtiyacı var," dedi. "Belki ders çalışmadığın zamanlarda bir akşam yemeği yeriz."

Üzerinde kişisel cep telefonunun yazılı olduğu kartını bana uzattı. Ona gülümsediğimde yanaklarım kıpkırmızı oldu. Benden birkaç yaş büyüktü - tamam, belki de birkaç yaştan daha fazla. Ama Tanrım, o kadar rüya gibiydi ki. Kendimi Külkedisi'nin Beyaz Atlı Prens'ine kur yapması gibi hissettim ve bu içimi tamamen pelteye çevirdi. O

çok çekiciydi ve çok dünyevi ve deneyimli görünüyordu. Benim gibi küçük bir hiçle ilgilenmesine bile inanamıyordum.

Mario uzaklaşmadan önce, "Tasha'nın senin hakkında söyleyecek iyi şeylerden başka bir şeyi yok," diye ekledi. "Ayılmasına yardımcı olacak bir arkadaşa ihtiyacı olduğunda onu yanına aldığın için sana minnettarım. O iyi bir kız ama her zaman biraz sorunlu olmuştur."

Tasha hakkında konuşmaya nasıl cüret edersin, kendimi rüyamdan çekerken lanet ediyorum. Ölmesinin sebebi Mario. Evet, ayılmasına yardım ettim ama onun da dediği gibi iyi bir kızdı. Ölmeyi hak etmiyordu.

Odanın dışından gelen bağırışlar beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor ve kafamdaki son örümcek ağlarını da dağıtıyor. Gözlerim birden açılıyor ve nerede olduğumu hatırlamam bir saniye sürüyor. Hâlâ karanlık bir odanın ortasındaki bu lanet sandalyeye bağlıyım. Bu sefer başımda sadece bir adam var. Diğeri henüz dönmedi, bu da bana Grant'in cesedini henüz bulamadıklarını düşündürüyor. Bu çok aptalca. Kazadan sonra hayatta olma ihtimali olmadığını biliyorum - ama içimdeki küçük umut titreşimini bastıramıyorum.

Yakınlarda duran gardiyana bakıyorum ama bana dikkat bile etmiyor. Kapının dışındaki sesler hızlı hızlı İtalyanca konuşuyor. Tek kelimesini bile anlayamıyorum. Yine de adam dikkatle dinliyor ve yüz ifadesinin bir şeyler anlatabileceğini umuyorum. Bir taş kadar ifadesiz, sanki etrafında hiçbir şey olmuyormuş gibi orada duruyor. Hiçbir şey yokmuş gibi. Hayır, sandalyeye bağlı bir kadın yok ya da odanın dışında bir kavgaya çıkmıyor.

"Bunu kontrol etmen gerektiğini mi düşünüyorsun?" Kuru bir şekilde sordum.

"Oldukça ciddi görünüyor."

Güvenlik görevlisi tabii ki bana cevap vermiyor. Bana bakmıyor bile. Mario'nun Grant'in cesedinin peşinden birini göndermesinin üzerinden kaç saat geçtiğinden emin değilim, saatin kaç olduğuna dair bir fikrim de yok. Tek bildiğim hâlâ burada olduğum. Bağlı olduğum. Çaresiz ve yalnız.

Kapı arkasındaki duvara çarpacak kadar sert bir şekilde açılır.

Mario odaya adımını atar, koyu renk gözleri daralmış ve gardiyana odaklanmıştır. "Bu kovalamaca sırasında Leo ile birlikteydin, değil mi?"

Adam tereddüt eder ama sonra başını sallar. Tereddüt etmek için her türlü sebebi vardı çünkü Mario yumruğunu geri çekip adamın çenesine indirdi. "Siz lanet olası aptallarsınız. Moronsunuz. Beceriksizler. O ölmemişti," diyor Mario. "Ve siz onun gitmesine izin verdiniz."

Bekle, Grant ölmedi mi? Bu küçük umut ışığı göğsümde bir ateşe dönüşüyor ve artık başka hiçbir şeyin önemi kalmıyor. Önemseydiğim tek şey Grant'in ölmemiş olabileceği.

"Bir hata olmalı," diyor gardiyan. "O ölmüştü. Böyle bir kazadan yürüyerek kurtulmasına imkân yok -"

"Yaptı," diye homurdanıyor Mario. "Üzerinde tek bir çizik bile yoktu."

"Kusura bakmayın ama Bay Francelli," diyor güvenlik görevlisi. "Adamı görmediniz."

O -"

Adam sözünü bitiremez, çünkü Mario'nun yumruğu yüzüne çarpar. Bu sefer tam burnuna. Kan yakındaki duvara sıçırıyor ve adam homurdanıyor. Bu sefer adamın yüzü acı dolu bir ifadeye bürünüyor ve gözlerinde bir miktar öfke görüyorum. Ama tepki vermiyor.

"Leo polisler tarafından götürüldü ve şimdi kayıp," diyor adam. "Onu buradan çıkarmalıyız."

"Leo asla konuşmazdı."

"Öyle mi? Nerede o zaman?" Mario soruyor. "Tek bildiğimiz polislerin onu yakaladığı ve kendi kışını kurtarmak için sıçan bağırsaklarını döktüğü."

Muhafız ağzının kenarından akan kanı siler ve cevap vermez. Orada bir taş gibi duruyor ve tamamen sessiz kalıyor. Yine de kalbim küt küt atıyor. Grant hakkında daha fazla şey duymak istiyorum. Gerçekten hayatta mı? Nerede o? Eğer yaşıyorsa, hala buradan çıkma şansımız var. Küçük bir şans, özellikle de Mario aktif olarak onu arıyorsa. Ama yine de bir şans.

Grant'in yaralarıyla beni kurtarmak için pek bir şey yapabileceğini sanmıyorum. Nasıl görüldüğünü gördüm, ben de öldüğünü sandım.

Ama eğer yaşıyorsa, umut var demektir. Burada ölsem bile, onun hayatta olduğunu bilmek beni mutlu edecek. Dışarıda bir yerde, hayatını yaşayabiliyor. Kalbime gömülmüş b i r pişmanlık hissediyorum. Grant'in hayatını benimle birlikte yaşamasını her şeyden çok istiyorum ama en azından onun hayatta olduğunu bilerek ölebilirim.

Artık benim için önemli olan tek şey bu.

"I Eğer yasal olarak sahip olduğumuz toprakları size, lanet olası mafyaya bırakacağımızı düşünüyorsanız yanılıyorsunuz," dedi Sam, sesi içimde yüksek ve netti.

Başını. "Bizi dışarı itmenize izin vermeyeceğiz."

Çete mi, merak ettim? Neden bahsediyordu?

Elimde bir sürahi su, kafam karışmış bir halde masalarının önünde durdum. Mario, Sam'in yanından geçip doğrudan b a n a baktı ve başını sallayarak gitmemi söyledi. Kafam karışmış ve biraz da korkmuş bir halde arkamı döndüm ve bara doğru yürüdüm. Ama oradan ayrılırken konuşmalarını -en azından Sam'in kısmını- çok iyi duydum. Sözleri zihnimde sonsuz bir döngü halinde yankılanmaya devam etti.

Sam, "Senin kim ve ne olduğunu biliyorum Mario ve beni korkutmuyorsun," dedi.

Restoran o gün için henüz açılmamıştı. İçerisi sessizdi ve alçak sesle

konuşmaya çalışsalar da sesleri hâla duyuluyordu. Tasha restoranın arkasındaydı.

Barda limon kesiyordu, salonun köşesindeki adamlardan habersizdi. Orada olduklarını biliyordu ama yüksek sesleri ya da konuşmaları onu endişelendirdiyse bile bu yüzüne yansımıyordu. Sanki o limonlar evrenin tüm cevaplarını barındırıyormuş gibi önündeki işe lazer gibi odaklanmıştı. Sanki bazı şeyleri duymazdan gelmek ve hiç duymamak için iyi eğitilmişti.

Ona az önce duyduklarımın doğru olup olmadığını sormak istedim. Ya da Sam'in tamamen yanılıp yanılmadığını. Ona ailesinin gerçekten bir suç ailesi olup olmadığını sormak istedim. Mafyanın bir parçası. Gangsterler.

Kendime bunun mümkün olamayacağını söyledim. En iyi arkadaşımın ailesinin mafyanın bir parçası olmasına imkân yoktu. Böyle bir şeyi düşünmek bile gülünçtü. Ayrıca, mafyanın artık var olduğunu bile düşünmüyordum. FBI'ın hepsini yok ettiğinden oldukça emindim. Bunu bir yerde okuduğumu sanıyordum.

Başımı salladım, kendi kendime kıkırdadım ve bu düşüncüyü aklımdan uzaklaştırdım. Her şeyi yanlış duymuş ya da bir şeyleri yanlış anlamış olmalıydım.

Keşke yanıldığım konusunda haklı olsaydım. Kapının gürültüyle açılıp duvara çarpmasıyla uyandım. Mario'nun kızgın ama biraz da endişeli sesi duvarlarda yankılanıyor.

"Onu hemen buradan çıkarmalıyız," diyor. "Hadi gidelim. Onu götürmeliyiz."

Yanımdaki gardiyan yanıma yaklaşıyor ve bağlarımı çözmeye başlıyor. Bana pek dikkat etmiyor, beni bir tehdit olarak görmüyor. Ama artık hafife alınmaktan bıktım. Ayaklarım çözülür çözülmez öfkemin tüm vücuduma yayılmasına izin veriyorum. Bir dizimi kaldırdım ve çenesine sertçe indirdim. Acıyla homurdanıyor ve ağzından kan fışkırıyor. Ayağa kalkarken yüzü öfkeyle kararıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan arkasına uzanıp yüzüme bir tokat atıyor.

Benden o kadar büyük ki, sanki yüzüme beyzbol sopasıyla vurulmuş gibi hissediyorum. Gözlerimde gerçek yıldızların patladığını görüyorum ve görüşüm dalgalanmaya başlıyor. Dünyam bir anlığına karardı. Sadece bir an olduğuna yemin edebilirim, ama tekrar uyandığımda - kim bilir ne kadar sonra - dünyam dönüyor.

Hayır - dünya dönmüyor, biz hareket ediyoruz. Dışarıdayız. Gecenin dondurucu havasını tenimde hissedebiliyorum. Aklımı başıma toplamam ve kafamdaki örümcek ağlarını bir kez daha temizlemem bir dakika alıyor. Tamamen kendime geldiğimde, yüzüme diz çöktürdüğüm muhafızın beni taşıdığını fark ediyorum ama Mario'yu hiçbir yerde göremiyorum. Bağlanmış değilim - kollarım ve bacaklarım serbest - bu yüzden kollarında çırpınıyorum, beni bırakması için elimden geleni yapıyorum.

Daha sıkı sıkıyor, tüm gücüyle bana tutunmaya çalışıyor ama ben kurnaz bir şeyim. Beni kavrayışını ayarlıyor, yüzümü biraz fazla yaklaştırıyor - bu onun ilk hatası. Fırsatı değerlendirdim ve yanağını ısırdım.

Kanın bakırımsı tadı ağzımı doldururken adam acı içinde kükrüyor. Dişlerimle daha sıkı bastırıyorum ve midem buruk tatla çalkalanıyor. Kusacak gibi oluyorum ama ısırma ve savaşıma devam ediyorum. Hayatım kelimenin tam anlamıyla buna bağlı.

Yaralı bir ayı gibi kükrüyor ama sonunda kolları açılıyor ve beni serbest bırakıyor. Yere düşüyorum - olması gerekenden çok daha uzak bir düşüş - ve acı içinde sert betona çarpıyorum. Yere ilk olarak kuyruk sokumum çarpıyor ve sırtımdan elektrik çarpması gibi bir acı yayılıyor. Yüzümü buruşturup küfrediyorum ve güçlü bir mide bulantısı dalgası üzerime çöküyor. Omurgam ciddi şekilde darbe almış gibi hissediyor ve her santimim acı içinde çığlık atıyor ama yere düşer düşmez hareket etmem gerektiğini biliyorum. Hareket et ya da öl. Vücuduma yayılan acıdan irkiliyorum, yine de onun ulaşamayacağı bir yere yuvarlanmayı başarıyorum ve ayağa kalkıyorum.

Adam gözlerinde çıplak bir öfkeyle bana bakıyor. Elini yanağına götürüyor, yarasından kan akıyor. Elinde olsa beni hemen orada vururdu ama yapmıyor. Beni çok fazla incitirse Mario'nun gazabından korktuğunu biliyorum. Ve bu küçük şey için, adamlarının içine Tanrı korkusu saldığı için, eski erkek arkadaşına minnettarım.

Her yerim acıyor ama özgürüm. Ayaklarımın üzerindeyim. Yaşıyorum. İçime adrenalin pompalanıyor ve gardiyan beni tekrar yakalayamadan yola doğru koşmaya başlıyorum. Birinin dikkatini çekmek için çığlık atıyor ve ellerimi havada sallıyorum. Herhangi birinin. Yardıma ihtiyacım var ve yardım gelene kadar çığlık atmaya devam edeceğim.

Daha yola çıkmadan, arkamdan bir el yılan gibi kıvrılıp ağzımı kapatıyor. O anda kimsenin bana yardıma gelmeyeceğini anladım. Tek başımdım.

Geriye doğru çekildim, tekrar ayaklarım yerden kesildi ve etrafımda döndüm. Kendimi Mario ile yüz yüze buluyorum, burun uçlarımız sadece birkaç santim açık.

"Kendine yakışanı yapamıyorsun, değil mi Bella?"

Sesindeki sakın, kendini beğenmiş kibir tüylerimi diken diken ediyor. Gözlerine bakarken - öylesine ölü, öylesine temel insani duygulardan yoksun gözlerle - bu adamın benimle aşk yaşamasına izin verdiğime inanmıyorum. Onunla yatmış, bedenimi ona teslim etmiş ve fantezilerini benimle yaşamasına izin vermiştim.

Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Şimdi biliyorum ve artık çok geç. Çok geç.

Tekrar debeleniyorum, elinden kurtulmak için elimden geldiğince çırpınıyorum ama diğer kolunu tutup beni kendine doğru çekiyor ve kollarımı iki yanıma sabitliyor. Ellerini ağzımdan çekmek için başımı geri çekiyorum ve beni sabit tutmaya çalışırken parmaklarından biri ağzımın köşesine giriyor.

Kısa bir fırsatın farkına vararak elini ısırabildiğim kadar sert ısıırıyorum. Mario acı içinde bağırarak yerine daha da sıkıyor. Nefes alamaz hale gelene kadar kocaman ellerinden biriyle burnumu ve ağzımı kapatıyor. Orada öylece

duruyoruz.

Elini ağızıma ve burnuma kapatıp havamı kesiyor ve etrafımdaki dünya yeniden kararmaya başlıyor. **Ç ı r p ı n ı y o r u m** ve ayaklarına basmaya çalışıyorum ama yeterli olmuyor.

"İyi geceler Celeste," diyor kulağımdan birkaç santim uzakta. "Aramızdaki ilişkinin farklı olmasını dilediğimi söylediğimde inan bana. Gerçekten isterdim."

Dünya tam bir karanlığa gömülmeden önce aklımdan geçen son düşünce "Bilmiyorum" oluyor.

Keşke bunu yüksek sesle söyleyebilseydim. Onun için gerçekten ne hissettiğimi bilmesini isterdim. Ona karşı ne kadar aşağılayıcı ve iğrenç olduğumu gösterebilseydim. Ne yazık ki hiçbir şey yapamıyorum. Sadece Mario'nun beni yavaşça boğmasını bekleyebilirim. Adamın içindeki son insanlık kırıntısı da yok oldu. Boş, duygusuz bir taştan başka bir şey değil.

Soğuk, duygusuz bir katil ve ben onun bir sonraki kurbanıyım.

HİBE

"T İşte," diyorum, binayı işaret ederek. Tıpkı Leo'nun tarif ettiği gibi, şehrin dışında terk edilmiş bir benzin istasyonu. "İşte burası. Öyle olmalı."

Ajan Hartford frene basıp siyah bir BMW'nin arkasında durur. Yanaştığımızda arabanın arka kapısı açıldı ve bir çift soluk bacağın arka koltuğa çekildiğini görebiliyorduk. Kapı hızla kapanıyor ve araba arkasında duman ve lastik izleri bırakarak otoparktan hızla çıkıyor. Tek kelime etmeden gaza basıyor ve peşlerine düşüyor.

"Arayan Celeste'ydı," diye mırıldanıyorum, yumruklarımı gösterge paneline vurarak. "Kahretsin. Öyle olduğunu biliyorum."

Hartford sakinliğini koruyarak, "Bu iyi bir şey," der - birinin sakin olması gerekir. "Bu muhtemelen hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyor. En azından cesedini bagaja koymuyorlardı."

"Hareket etmiyordu," diyorum.

"Muhtemelen bilinci yerinde değildi," dedi.

Muhtemelen. Yine de bunun garantisi yok. Onu kaybetme düşüncesinin kalbimde yarattığı yakıcı acı dayanılmaz. Onu kaybedemem. Şimdi olmaz. Yaşadığımız onca şeyden sonra olmaz. Onunla çok az zaman geçirdim ve daha fazlasına ihtiyacım var. Çok daha fazlasına.

BMW savrulur ve aniden işlek bir yola döner.

Hartford, "Dayan," diyor.

Aynı hızla dönerken kapıya doğru savruluyorum, köşeyi dönerken lastikler gıcırıyor. Hâlâ peşlerindeyiz ve onlar da bunu biliyor. Aniden başka bir şeride saparak aramıza bir araba sokuyorlar,

ama Hartford onların üzerinde kalıyor. Tekrar döndüklerinde biz de dönüyoruz ve bu sefer kendimizi asfalt olmayan bir yolda buluyoruz. Lastiklerinden fırlayan çakıllar ön camımıza yağıyor ve yüksek bir *tack-tack-tack* sesi çıkarıyor ama bu Ajan Hartford'u caydırmıyor. Yavaşlamıyor. Arka tamponlarında duruyor, yüzünde demir gibi bir kararlılık ifadesi var.

"Bu piçleri yakalayacağız," diye homurdanıyor. "Kaçamayacaklar."

Hartford'un Sam'i öldürenleri yakalamayı neden bu kadar önemseydiğini hep merak etmişimdir. Başından beri neden bu kadar kişisel algıladığını. Sam'i tanıyor değildi ama bu dava üzerinde en az benim kadar yoğun çalışıyordu. Ona hiç sormadım, o da bana hiç söylemedi. Kendince sebepleri var ve yüzündeki ifadeye ya da yoğun kararlılığa bakılırsa oldukça güçlü sebepleri var.

Sebebim basit: Celeste ellerinde. Bunların Sam'i öldüren aynı pislikler olduğu gerçeği, intikam ihtiyacımı çok daha canlı ve yoğun hale getiriyor.

BMW önümüzde aniden, savrularak durdu ve Hartford hızla frene basarken homurdandı. Yana doğru kayıyoruz ve dik bir setten aşağı düşmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşıyoruz. Araba kenardan birkaç santim ötede durdu. Hartford torpido gözünü açıp bana bir silah ve birkaç şarjör daha verdi.

İşlerin çirkinleşmek üzere olduğunu biliyorum ama buna hazırlanmak için bir saniyem bile yok. Silah sesleri soğuk gecede yankılanıyor. Kurşunlar ön cama çarpıyor ama neyse ki cam dayanıyor.

"Yere yatın!" Hartford sesleniyor.

Beni uyarmasına gerek yok. Çoktan düşmüştüm. Aniden denizci moduna geri döndüm, kapının kolunu sıktım ve tekmeleyerek açtım, hızla sürünerek dışarı çıkarken yere yakın durdum. Bu açıdan Hartford'un arabası beni Mario'nun çetesinden ayırıyor. Tek yapmam gereken uçuşumun kenarından düşmediğimden emin olmak.

Hartford beni yolcu kapısından elleri ve dizleri üzerinde takip etti. Silah sesleri kesildi. Yeniden dolduruyor ya da öldüğümüzü düşünüyor olabilirler - insan sadece ikincisini umabilir. İlk kurşun yağmurunda bizi öldürdüklerini düşünürlerse, aptalca bir şey yaparlar ve bize ihtiyacımız olan fırsatı verirler.

Sürücü tarafındaki kapı çekilerek açılır ama Hartford hazırdır. Adam açık kapıda belirir belirmez fırlar ve ateş eder. İri adam sarsılır.

Hartford'un kurşunları hedefini bulduğunda seğiriyor. Geriye doğru tökezliyor, omzunu tutuyor ve acı içinde çığlık atıyor. Geriye doğru düşüyor, görüş alanımızdan çıkıyor ama çığlığı kesiliyor.

İkinci bir adam beliriyor, ben fark etmeden arabamızın yanından dolanıyor ve bir el ateş ediyor. Kurşun arabaya çarpıp yüksek sesle vınıyor. Beni zar zor ıskalıyor. Dönüp Derek'in bana verdiği silahı doğrultuyorum. Adamı hızla nişan aldım ve tetiğe art arda üç kez bastım. Kurşunlar vücudunu delip geçerken nöbet geçiriyormuş gibi kasılıyor. Adamın refleksleri onu tetiği çekmeye zorluyor, havaya çılgınca ateş ediyor - hiçbirini bizi vurmaya yaklaşıyor. Sert bir gümbürtüyle yere düşüyor, altındaki çakıllı yolda kan birikiyor. Adam yere düşmeden önce ölmüştü.

İkisi gitti, ama dışarıda daha kaç adam olduğundan emin değiliz. Bahse girerim en az bir ya da iki tanesi etrafta pusuya yatmış, bize net bir atış yapmaya çalışıyordur. Eğitimimizle ikimizin onlardan ikisini haklayabileceğinden oldukça eminim. Ama dışarıda ikiden fazla varsa, bazı sorunlarımız olabilir.

BMW yolda önümüzdeyken sayım yapmadım, bu yüzden körlemesine gidiyoruz. Tek bildiğim, o şerefsizlerden on beş tanesinin palyaço arabası gibi tıkış tıkış orada olduğu. Ve eğer durum buysa, boka battık demektir.

Hartford ve ben birbirimize bakıyoruz, aramızda konuşulmayan bir anlayışla iletişim kuruyoruz. İkimiz de aynı anda ayağa kalktık ve ateş etmeye başladık. Mermilerimizin hiçbirisi bir şeye isabet etmiyor ama BMW kükreyerek canlanıyor ve arkasından bir toz bulutu ve çakıl fırtınası savurarak yola çıkıyor.

İyi haber şu ki, muhtemelen bu pisliklerden sadece bir tanesi kaldı. Kötü haber ise, bahse girerim o Mario'dur. Yandaşları öldü ve o kaçıyor.

"Gidelim," diye homurdanıyor Hartford.

Hartford gözlerindeki o çelik gibi bakışla tekrar arabaya atlıyor - ve işte o zaman vurulduğunu fark ediyorum. Diğer eliyle sıkıca tuttuğu omzu kan içindeydi. Çenesi sıkılı ve yüzünde gergin bir ifade var. Muazzam bir acı çekiyor ama bunu bastırmaya çalışıyor.

"Yerimi değiştir" dedim.

Tartışmaya başladı ama ben sürücü tarafındaki kapıyı çekip açtım ve inmesini işaret ettim. Bir an tereddüt etti, ama ya acı çektiği için ya da her saniyenin değerli olduğunu ve burada durup oyalanmayı göze alamayacağımızı fark ettiği için dışarı atladı ve arabanın yolcu tarafına doğru koştu. Direksiyonun arkasına geçtim. Kapısı kapanır kapanmaz gaza basıyorum, siyah BMW'nin peşinden giderken kendi tozumu ve çakıllarımı savuruyorum. Yolda uçarak ilerliyoruz ama Hartford'a bakmaya devam ediyorum, gömleğinden sızdığını gördüğüm kan miktarı beni endişelendiriyor.

Hartford, "Sadece sıyırdı," diyor. "Bunun için endişelenme."

Başımı sallıyorum. Endişelenecek bir şey olmaması için çok fazla kan var. Gömleği sıılsıklam.

"Yaraya baskı uygula," diyorum. "Ve sakın kanaman üzerime akmasın, lanet olsun."

Hartford sırtıyor. "Senin için ölmeyeceğim Grant. Güven bana. Savaşlardan payıma düşeni aldım."

"Ben de öyle ve ciddi bir yarayı gördüğümde anlarım," diyorum. "Yaşayacağım."

"İyi olur," diyorum. "Çünkü ambulans çağırmak ya da seni hastaneye götürmek için zamanımız yok. Hele Celeste'ye yetişmek istiyorsak."

Hartford gülüyor ve bu gülüş acılı, ıslak bir öksürüğe dönüşüyor. Arkadaşıma bakıyorum. Tüm bu olanlar boyunca benimle birlikteydi ve ben hala nedenini bilmiyorum. Şimdi Celeste'i kurtarmak ve Sam cinayetinin arkasındaki kişileri yakalamak için hayatını tehlikeye atıyor.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye soruyorum. "Neyi?" diye soruyor.

"Bu piçlerin peşinden böyle git," diyorum. "İlk günden beri bu işin peşindesin ve ben sana nedenini sorma zahmetine bile girmedim."

Omuz silkiyor. "Sadece kaçmadığından emin ol. Daha sonra bir şeyler içerken kaynaşırız," diyor Hartford.

"Mario hiçbir yere gitmiyor," diyorum. "Bu arka yolları ondan daha iyi biliyorum ve buradan çıkamayacak. Köşeye sıkıştı."

Hartford bana bakıyor ve ben de ona ukala bir sırıtış atıyorum. Adamları olmadan, Mario kaybolmuş ve yalnız. Arkasını kollayacak kimsesi yok ve Colorado'da ıssız bir yerin ortasında. Artık benim bölgemde.

"Karımı öldürdüler," diyor sonunda.

Gözlerimi yoldan ayırıp ona bakıyorum, az önce söylediklerini anlamaya çalışıyorum. Elbette onu yanlış duymuştum.

"O da neydi?"

"Mario'nun adamları. Karımı öldürdüler," diyor açıkça. "O sırada kızımıza hamileydi."

Kalbim durdu ve sanki içimdeki rüzgar dışarı fırlamış gibi hissettim. Söylemiş olmasına rağmen, söylediklerini kafamda toparlamakta hala güçlük çekiyorum. Sözlerinin tüm etkisi yavaş bir yanma gibi ve sonunda battığında, doğrudan bağırmağa bir çekiç darbesi gibi.

Gözlerimi yoldan ayırmıyorum ama iyi olduğundan emin olmak için ona yan gözle bakıyorum. Yüzü asık ve solgun - omzundaki yaradan dolayı değil. Gözlerinde fiziksel rahatsızlığıyla ilgisi olmayan bir acı var. Bundan daha derin. Çok daha derin.

"Neden?" Ben soruyorum.

"Bir tehdit olarak. Bana bir uyarı" diyor. "Beni geri çekmeye çalışıyorlardı. Tehdidi yeterince ciddiye almadım ve -"

"Şimdi o piçleri öldüreceğiz."

Hartford başını sallıyor. "Hâlâ bir polis olduğumu biliyorsun Grant," diyor. "Her ne kadar bu davada bir istisna yapmak istesem de, etrafta dolaşıp beni kızdıran herkesi öldüremem."

"Ve ikimiz de polisin onun gitmesine izin vereceğini biliyoruz," diyorum. "Gitmelerine izin veremeyiz, dostum."

Hartford tek kelime etmiyor, sadece ön camdan ileriye bakıyor. O anda çok uzaklarda olduğunu söyleyebilirim - muhtemelen karısını tekrar görüyordur. Muhtemelen onu kaybetmenin acısını yeniden yaşıyor. Burada oturup bunun nasıl bir his olduğunu biliyormuş gibi davranamam. Sam ve ben kardeşten daha yakındık ama karınızı ve doğmamış çocuğunuzu kaybetmek acıyı bambaşka bir boyuta taşıyor.

Bu asla tecrübe etmek istemediğim bir seviye - işte bu yüzden Celeste'i kurtarmak için bu kadar çabalıyorum.

Yol çatallaşıyor ve Mario sert bir sola dönüyor. Mükemmel. Nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yok. Sağa dönseydi, kaçmak için daha çok şansı olurdu. Ama şimdi kaderini belirledi. Artık gidebileceği tek bir yol var. Yol daralıyor, iki yanımızdaki kayalıkların kenarları gittikçe dikleşiyor, bu hızda gitmek tehlikeli.

Mario yavaşlamıyor. Ben de öyle. O ölene kadar durmayacağım.

Araba çukurlu ve bozuk yolda zıplıyor. Önümüzdeki BMW çılgınca savruluyor ve ben yarı yarıya onun yoldan çıkacağından korkuyorum.

ve Celeste'i öldürtmek. Bir yanım biraz geri çekilmem gerektiğini biliyor. Hiçbir yere gitmiyor. Bu yolda değil. Ama onu ondan uzaklaştırmak için endişeliyim.

"İyi misin?" Derek'e sordum.

Yüzünü buruşturuyor ve omzunu daha sıkı kavıyor. "Ben iyiyim," diye cevap verir. "Sadece şu lanet herifi çivileyin. Kıçını duvara çivile, Grant."

Yolun sonuna yaklaşıyoruz ve Mario kendini bir kanyona doğru sürüklediğini görünce frene basıyor. Elinde silahıyla arabasından inerken BMW'nin arkasından kükreyerek yaklaşıyorum. Silahını doğrulttu ve bize doğru iki el ateş etti. Arabanın metaline çarpıp vınlıyorlar ve küçük bir kıvılcım yağmuru gönderiyorlar.

Arabayı park ediyorum ve dışarı fırlayıp kapının arkasına çömeliyorum. Göz attığımda arka kapıyı açmaya çalıştığını gördüm. Celeste'i canlı kalkan olarak kullanacak, bu da ne pahasına olursa olsun kapıyı açmasına izin veremeyeceğim anlamına geliyor.

Birden ortaya çıktım ve hızlıca nişan alıp iki el ateş ettim. Mario birkaç adım geriye doğru tökezledi, ancak atışlarım onu tamamen ıskaladı. Silahını tekrar kaldırıyor ve üç el ateş ediyor - hiçbirini hedefi vurmaya yakın değil.

"Böyle olmak zorunda değil, Mario," diye sesleniyorum. "Hepimiz bundan kurtulabiliriz."

"Doğru," diye karşılık verir Mario. "Çünkü ben buna inanıyorum. Aptal gibi mi görünüyorum?"

"Yürü git, dostum" diye seslendim. "Celeste'i bu işin dışında bırak ve çek git."

Bir çift mermi daha patlıyor ve arabanın ön camı içeriye doğru patlıyor, arabanın içini cam yağmuruna tutuyor. Ayağa fırlıyorum ve Mario'ya hızlı bir atış yapıyorum. Kurşunlarımdan biri hedefi bulduğunda seğiriyor ve bir iki adım geriye doğru sendeliyor.

Mario tek dizinin üstüne düşer ve silahını düşürür. Silah dağılır ve yolun kenarındaki bir kar yığınının içine düşer. Yüzü düştü, sanki her şeyin bittiğini biliyor gibiydi. Ona doğru yürümeye başlıyorum, oraya vardığımda onunla ne yapacağımdan tam olarak emin değilim. Diz çökmüş mafya babasına yaklaşıırken omzunda kan görüyorum - Hartford'un kanadığı yerle neredeyse aynı yerde. Karma tam bir sürtük.

Kafamda onu öldürmek mi yoksa yaşamasına izin vermek mi gerektiğine dair bir tartışma dönüp duruyor.

Kararı benim yerime o veriyor. Ben daha tepki vermeye fırsat bulamadan Mario ayağa fırlıyor ve üzerinde sakladığı bir başka silahı hızla çekiyor.

Pantolonum aşağıdayken yakalandım ve ne yapacağımı bilmiyorum. Silahım yerde, namlusu yere dönük. Silahımı doğrultmaya başladım ama artık çok geçti. Beni hakladı.

Zaman durmuş gibi görünüyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve dişlerimi sıkıyorum. Silah sesleri kulaklarımda çınlıyor. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. İşte bu kadar. İşte böyle öleceğim.

Bir an geçiyor, sonra bir an daha. Ama hâlâ hayattayım. Yavaşça gözlerimi açıyorum, açtığımda beni neyin beklediğinden tamamen emin değilim. Gördüğüm ilk şey Mario, şaşkınlık ve korku dolu bir ifadeyle bana bakıyor. Kibirinden, zarar görebileceğini hiç düşünmemişti. Kurşun geçirmez olduğunu sanıyordu. Ölümsüz olduğunu. Geriye doğru tökezleyerek arabanın arka kapısından uzaklaşmasını acımasız bir memnuniyetle izliyorum - ve neyse ki Celeste'den oldukça uzakta.

Mario bir kez daha yukarı bakıyor ve sonra yüz üstü çakıllı yola düşüyor. Ajan Hartford'un hemen arkamda durduğunu görmek için bakıyorum. Yüzü acı içinde kıvranan bir maskeye dönüşmüştü. Silahının namlusundan dumanlar yükseliyor ve Mario'nun cesedine bakıyor, gözlerinde bir parça pişmanlık parlıyor.

"Hayatımı kurtardın dostum," diyorum. "İmkânsız bir durumda yapman gerekeni yaptın. Teşekkür etmek bile bunu karşılamıyor."

"Aklından bile geçirme," diyor, vücudunu saran acı karşısında irkilerek. "Şimdi, bir hastaneye falan gidebilir miyiz?"

"Emin olabilirsin," diyorum. "Bir saniye."

Diğer arabaya doğru koşuyorum, Mario'ya geniş bir alan bırakmaya dikkat ediyorum, belki de yılcılık oynuyordur. Bir yılan öldükten sonra bile sizi ısırabilir ve tüm toksinini size enjekte edebilir - Mario'yu da aynı şekilde ele almanın en iyisi olduğunu düşündüm.

Arka kapıyı yırtarak açtım. Celeste yeni uyanıyor ve yanağında kararan bir morluk ve burnunun etrafında kabuk bağlamış kan gördüğümde içimdeki öfke daha da alevleniyor. Doğrultmaya çalışıyor ve birkaç kez gözlerini kırıştırıyor, bunun gerçek olup olmadığından emin değilmiş gibi bana bakıyor. Mavi gözleri hayatımda gördüğüm en güzel şey.

"Grant," diyor, sesi rahatlamayla dolup taşıyor. "Gerçekten buradasın. Gerçekten yaşıyorsun. Benim için geldin."

Arabadan inmesine yardım ediyorum ve onu sıkıca kucaklıyorum. "Senin için geleceğimi söylemiştim," diyorum. "Her zaman senin için geleceğim. Her zaman."

Onu arabamıza kadar geçirdim. Ajan Hartford çoktan yolcu koltuğuna oturmuş, kan kaybından bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Bu bir Noel mucizesi," diye homurdanıyor. "Şimdi beni hastaneye götürebilir misin?"

Bir Noel mucizesi mi? Celeste'i arka koltuğa yerleştirmek için acele ederken bile bir kaşımı kaldırıyorum.

Motoru çalıştırıyorum ve ilk kez gösterge panelinde saat ve tarihin yandığını fark ediyorum. Şöyle yazıyor: 11:58, 24 Aralık.

"Teşekkür ederim Grant," diye fısıldıyor Celeste gecenin karanlığında hızla uzaklaşırken.

"Bana asla teşekkür etmek zorunda değilsin. Asla," diye cevap veriyorum. "Her zaman senin için geleceğim, Celeste. Sen benimsin. Ben de seninim. Her zaman."

CELESTE

TEtrafımdaki bip sesleri ve vızıltılar çok tanıdık geliyor. Uyanır uyanmaz o steril, keskin hastane kokusunu tanıyarak inliyorum ve gözlerimi açıyorum. Uzun bir süre tavana bakıyorum, kendime gelmeye çalışıyorum.

neler olduğunu anlamaya, kafamda her şeyi bir araya getirmeye çalışıyorum. Ne kadar zamandır burada yattığımı bile bilmiyorum, düşüncelere dalmıştım ki yan tarafta bir hareket hissettim.

Hızla doğruluyorum, kalbim küt küt atıyor ama yatağımın yanındaki sandalyede bayılanın Grant olduğunu görünce nefesimi tutuyorum. Kendinden geçmiş gibi görünüyor ama ben hareket eder etmez o da hareket ediyor. Anında yüksek alarm durumuna geçiyor, vücudu gergin, gözleri bana karşı herhangi bir tehdit olup olmadığını anlamak için odayı tarıyor.

Sadece benim oturduğumu ve ona baktığımı görünce kocaman bir gülümsemeye boğuluyor. Hemen yanıma koşup elimi tutuyor ve dudaklarına götürerek parmak eklemlerimin arkasını hafifçe öpüyor.

"Uyanmışsın," diyor. "Sonunda."

Yaşadığımız onca şey göz önüne alındığında, yapmamam gerektiğini biliyorum, ama onun tatlı, nazik gözlerinin benimkilere baktığını gördüğümde, ona takılmadan edemiyorum.

"Sen de kimsin?" Başımı eğip ona elimden gelen en iyi şaşkınlık ifadesiyle bakarak soruyorum.

Grant'in yüzü bir an için düşüyor ve gözlerinde gerçek bir korku var - bu da tabii ki kendimi bir pislik gibi hissetmeme neden oluyor. Hemen elini tutup sıkıyorum ve bu sırada kıkırdıyorum.

"Özür dilerim, tatlım. Dayanamadım," diyorum. "Sadece havayı yumuşatmak için küçük bir hafıza kaybı esprisi."

Ağzının kenarları arsız bir sırıtışla geri çekiliyor. "Komik. Çok komik."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye takıldım. "Ama bir an için kendimi kötü hissetmememe neden oldun."

Bana öyle bir yoğunlukla bakıyor ki gözlerimi ondan alamıyorum. Dudaklarımı yalıyorum, onun dudaklarıma dokunmasını arzuluyorum ve sormama bile gerek kalmıyor. Sanki aklımı okuyor gibiydi. Yüzümü ellerinin arasına alıp beni kendine çekiyor ve o lezzetli dudaklarını ağzıma bastırıyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor kulağıma.

Kalbim durdu. Bir an için her şey duruyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor. En tatlı bal gibi damlayan dudaklarından dökülen kelimeleri duymak tüylerimi diken diken ediyor.

"Seni seviyorum, Celeste."

Kendini tekrarlıyor, yüzümü okşarken kalbim sarhoş teklemeler atıyor. Grant alnını benimkine bastırıyor, böylece birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz. Yüzünde öyle bir yumuşaklık ve şefkatle bana bakıyor ki, kalbim yerinden fırlayacakmış gibi kabarıyor.

"Ben de seni seviyorum," diyorum.

Omuzlarımdan muazzam bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Her şey çok hızlı ilerliyor gibi görünüyor ama doğru hissettiriyor. Grant beni tekrar öpmeye başlıyor ama kapı aralığında birinin boğazını temizlemesiyle bölünüyoruz. İkimiz de başımızı kaldırıp bize bakmamaya çalışan ama bunu başaramayan doktoru görüyoruz. Yaşlı bir kadın, sonunda rol yapmayı bırakıp bize gülümsüyor.

"Böldüğüm için neredeyse kendimi kötü hissedeceğim," diyor. "Ama bazı iyi haberlerim var."

Grant sandalyeye tekrar oturuyor, yatağa yaklaşıyor ve elimi avuçlarının içine alıyor.

"Ben Doktor Stephens," diyor kadın, odaya bir adım daha atarak. "Tıbbi geçmişinize baktım ve görünüşe göre geçmiş travmalarınız iyileşmiş ve yeni bir travma yok. Bazı küçük sıyrıklar ve çürükler dışında her şey bana iyi görünüyor. Muhtemelen her şeyden çok susuzluktan bayılmışsınız."

Grant rahat bir nefes alıyor, boştaki elini saçlarında gezdiriyor ve bana sıcak, geniş bir gülümseme veriyor.

"Her şey iyi görünüyor mu?" diye soruyor. "Her şey yolunda mı?" "Her şey yolunda," diyor doktor.

Sanki bize söylemediği başka bir şey varmış gibi bir an duraksıyor. Grant de bunu fark etti. Sobadan yayılan ısı gibi ondan yayılan ani gerilim artışını hissedebiliyorum.

"Ama?" diye sorar.

"Aması yok, sadece - yaptığımız tüm testlerde başka bir şey çıktı" diyor.

"Ne?" Omurgamdan aşağı bir ürperti akarken soruyorum.

Yanlış gidebilecek her şeyi düşünmeye başlıyorum. Normalde rutin olan testlerinde nelerin ortaya çıkmış olabileceğini merak ediyorum. Kanserden multipl skleroza, hatta Tanrı bilir daha nelere kadar her şey aklımdan geçiyor ve beni derin bir dehşet duygusuyla dolduruyor.

"Ama her şeyin yolunda olduğunu söylemiştin," diyorum zayıf bir sesle.

"Hayır, her şey yolunda. Hiçbir sorun yok Celeste. Meşhur at kadar sağlıklısın," diyor yumuşak bir sesle, gözleri Grant'in üzerinde geziniyor. "Ama belki de özel olarak konuşmalıyız?"

"Özel olarak mı? Buna hiç gerek yok. O hiçbir yere gitmiyor," diyorum.

"Bana söyleyeceğin her şeyi o da duyabilir."

Doktor başını sallar ve gülümser. "Dediğim gibi, sadece fiziksel olarak iyi ve sağlıklı değilsiniz, bebek de öyle."

"Bebek mi?" Boğuluyorum. Ağzım aniden talaşla dolmuş gibi hissediyorum. "Ne bebeği?"

"Hamilesin Celeste. Henüz çok erken - sadece dört hafta kadar - ama kan tahlili yaptığımızda olumlu bir sonuç çıktı," diyor. "Tebrikler."

Sersemlemiş durumdayım ve nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Tüm vücudum uyuşmuş durumda ve sağlıklı düşünemiyorum. Haberi kabul edecek kelimeleri bile bulamıyorum. Böyle bir şeyi hiç beklemiyordum. Milyon yıl geçse de. Çocuk istemediğimden değil, sadece çok ani oldu. Yaşadığım onca şeyden sonra ve ya - Tanrım.

Ya Mario'nun bebeğiye? Grant'in olması için çok erken, değil mi? Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum. Her seferinde prezervatif kullandık ama Mario'yla da kullandım. Her zaman güvendeydim. Her zaman yüzde yüz etkili olmadıklarını biliyorum ama onlara çok güveniyorum.

"İkinizi yalnız bırakacağım," diyor doktor. "Taburcu evraklarınızı hazırlayacağım Bayan Amante. Oh, ve Mutlu Noeller."

"Celeste Amante," diyor adımı dilinde evirip çevirerek. Yüzünde o güne kadar gördüğüm en büyük sırıtışla bana dönüyor. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bayan Amante."

Haberlerden başka bir şey düşünmek ne kadar zor olsa da, onun da benim gibi kaybolmuş ve bunalmış hissettiğini fark ederek kıkırdamayı başarıyorum.

"Oh sus," diyorum. "Beni tanımıyor değilsin ya, şapşal."

"Soyadını hiç bilmiyordum."

"Yakın zamana kadar ben de bilmiyordum, yani ödeşdik," diyorum.

İkimiz de sessizleşiyoruz, kendi düşüncelerimize dalıyoruz. Hamilelik haberi aramızdaki havada asılı duruyor. Sessiz bir leviathan yüzeyin altına doğru süzülüyor. Babalık hakkında soru sormasını bekliyorum - onun mu yoksa Mario'nun mu - ve ona onun olmayabileceğini söylemenin en iyi yolunu bulmaya çalışıyorum. En azından zamanlamaya bağlı olarak. Mario ve ben olaydan önce iki kez yakınlaşmıştık. İkisi de birkaç gün önceydi.

Ama sadece dört hafta demişti. Mario olmasına imkan yok.

Değil mi? Ama nasıl emin olabilirim?

"Az önce bize verdiği haber hakkında -" Sadece devam etmeye karar vererek söylüyorum. "Celeste, seni seviyorum. Ve eğer seviyorsan bunun harika bir haber olduğunu düşünüyorum. Ben her zaman baba olmak istedim" diyor.

Hızlıca söylüyor - neredeyse biraz fazla hızlı. Sanki kendini ikna etmeye çalışıyor. Ama onu daha yakından incelediğimde, mutlu olduğunu söyleyebilirim. Onu hiç görmediğim kadar mutlu. Baba olmak istiyor. Sevdığım adam onun bebeğini doğurmamı istiyor ama ben başka bir adamın çocuğunu taşıyor olabilirim.

"Grant, ya - yani, sadece dört hafta dediğini biliyorum ama -"

Hıçkırıklara boğuluyorum ve ellerimi ağzıma götürüyorum, içimden dökülmeden önce tüm duyguları bastırmak için elimden geleni yapıyorum. Durumun gerçekliğini kabul etmemek için elimden geleni yapıyorum.

"Peki ya babası ben değilsem?" diye sözümü bitiriyor.

Hemen konuşmak için kendime güvenmiyorum. Konuşmaya hazır olsam bile muhtemelen kelimeleri söyleyemezdim. Bunun yerine başımı sallıyorum ve ona yapabildiğim en iyi gülümsemeyi yapıyorum - hissettirdiği kadar sahte görünmemesini umarak. Kalbim daha fazla dayanamıyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı özgürce akıyor.

"Seni kaybedemem," diyorum.

"Şşş, bebeğim," diyor, bana daha da yaklaşarak gözyaşlarımı siliyor. Yanaklarımı ve alnımı öpüyor, yüzünde ciddi bir ifade var. "Beni kaybetmeyeceksin. Eğer bebek benden değilse, sorun değil. Ben yine de onun hak ettiği baba olacağım."

"Bunu yapar mıydın?" Ben sorarım.

"Senin için her şeyi yapabileceğimi zaten kanıtlamadım mı?"

Beni kollarıyla sarmalıyor, elinden geldiğince etrafımı sarıyor ve bana sıkıca sarılıyor. Ona doğru kıvrılıyorum, yüzümü boynuna yaslayıp nefesini içime çekiyorum. Bu adamla ilgili her şey o kadar mükemmel ki, içim acıyor. Gözyaşlarım akmaya devam ediyor ama bunlar mutluluk gözyaşları.

"Tanrım, seni çok seviyorum," diye fısıldıyorum, dudaklarımı boynuna değdirerek.

Grant titriyor. "Böyle devam edersen, seninle birlikte o yatağa girmek zorunda kalabilirim," diyor. "Ve hastane personelinin buna nasıl tepki vereceğinden emin değilim."

Gülüyorum ve kulak memesini hafifçe ısıtıyorum. "Yakında evde olacağız." "Kesinlikle," diyor başımın üstünü öperek.

"Bilmen gereken bir şey var," diyorum. "Sam hakkında."

Grant'in kulakları dikildi. "Devam et."

"Mafyaya bulaşmamıştı, geleneksel anlamda değil. Mario onu korkutarak boyun eğdirmeye çalışıyordu ama o kıpırdamadı. Doğru şeyi yaparken öldü."

Grant'in yüzü bana bilmem gereken her şeyi gösteriyor. Bunu başından beri biliyordu. En iyi arkadaşının bir canavar olmadığını biliyordu. Bir parçam benimkinin de öyle olmadığını düşünüyor. Beni korurken öldü. Tek suçu yanlış bir ailede doğmaktı.

Bana kalırsa, Tasha bir kahraman olarak öldü. Tıpkı Sam gibi.

T Kulübe tıpkı hatırladığım gibi. Rahat, sıcak ve davetkâr. Kapıdan içeri adımımı atar atmaz içimde büyük bir emniyet ve güven duygusu oluşuyor. Sanki sadece eşikten geçmek bile korkularımı hafifletmiş, acılarımı alıp götürmüştü ve içimi en saf duygulardan başka bir şeyle doldurmamış gibi

sıcaklık ve sevgi.

İçeri girer girmez Grant beni büyük, güçlü kollarıyla sarıyor ve her şeyin yoluna gireceğini biliyorum. Ne olursa olsun, kimin bebeğini taşıyor olursam olayım, iyi olacağız.

Ben kahramanıma sahibim, o da bana. O benim, ben de onun.

Grant beni güçlü kollarıyla kaldırıyor ve ona sarıyor. Benim gibi vücuduna bastırıldığında, öpüşürken ayaklarım yerde sallanırken kıkırdıyorum. Kendimi hiç bu andaki kadar güvende hissetmemiştim. Yüzü bana dönükken

Sakalları çenemi tırmalıyor, beni kamaradan yatak odasına doğru taşıyor ve kalbimin daha önce hiç olmadığı kadar şiştiğini hissediyorum.

"Seni kaybettiğimi sandım," diyorum, onun gerçek olduğuna ve kafamda kurduğum ayrıntılı bir fantezi olmadığına dair kendimi rahatlatmak için yüzümü boynuna yaslıyorum.

"Beni asla kaybetmeyeceksin Celeste," diyor.

Beni yavaşça yatağa yatırıyor ama ayakta duruyor. Bana bakıyor, gözleri vücudumda aşağı yukarı kayıyor, her santimimi inceliyor. Sadece yüzündeki ifadeden bile içime hoş bir sıcaklık doluyor. Bana sanki şimdiye kadar gördüğü en güzel kadınmışım gibi bakıyor.

İkimiz de kırıldık, yaralandık ve yara aldık. Çok şey gördük. Çok şey kaybettik. Ama hala birbirimize sahibiz. Ve bunun bir anlamı olmalı.

"Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum," diyor.

Dudaklarından dökülen kelimeleri dinlerken kalbim küt küt atıyor. Bu sözleri bana söylediğine inanamıyorum. Zihnimde yuvarlanmalarına izin veriyorum ve kalbim titriyor - neredeyse duruyor. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen gerçek mutluluğun elektrik çarpması yadsınamaz.

"Erken olduğunu biliyorum, ama seni neredeyse o şekilde kaybediyordum -" diye devam ediyor, sanki düşüncelerini toparlıyormuş gibi bir an için cümlesinin ortasında duraklıyor. "Benim için ne kadar önemli olduğunu fark etmemi sağladı. Ve seni asla kaybetmek istemediğimi."

Yanımdaki yatağa uzanıyor ve ben de ona doğru dönüyorum. Vücudunu benimkinin etrafına sarıyor, beni kendine çekiyor ve beni derinden öpüyor.

"Seni seviyorum Celeste,"

diyor. "Ben de seni

seviyorum Grant," diyorum.

Yüzümü şefkatle okşuyor, yüzünde tatlı, nazik bir sevgi ifadesiyle bakışlarımı tutuyor. Altın rengi ela gözlerinden fışkırıyor, yoğun bakışlarını neredeyse parıldamalarını sağlayan bir iç ateşle besliyor. Grant sırtımı okşuyor, beni kendine yaklaştırıyor ve sonra beni ters çevirerek onun üstüne çıkmamı sağlıyor. Kendini kaldırıyor ve her yerime dokunarak beni tekrar öpüyor. Kıyafetleri üzerindeyken iki insanın olabileceği kadar yakınız.

Önce dudaklarıma, sonra boynuma yumuşak öpücükler konduruyor. Grant yavaşça göğüs dekolteme doğru ilerliyor, dudakları tenime karşı yumuşak ve sıcak. Gömleğimi yukarı kaldırıyor, sonra sabırsızlanıyor gibi görünerek başımın üzerinden yırtıyor. Ardından, sütyenimi hızla çıkardı. Her iki eliyle bir göğsümü kavrayarak

bir meme ucunu ağzına götürüp hafifçe emiyor. Ağzını üzerimde hissettiğimde nefesim kesiliyor, vücuduma yayılan karıncalanma hissinin tadını çıkarıyorum.

Pantolonumu çekiştirerek kalçalarımın üzerinden indirmeye çalışıyor. "Çıkar," diyor.

Kıpırdanarak ve kıkırdayarak ikimiz pantolonumu çıkarmayı başardık ve sonra ona döndüm. Beceriksizce kemerini çıkarmaya çalışıyorum, istediğim kadar çabuk çıkaramıyorum. Bunu yaptığımda, pantolonu da hemen arkasından geliyor. Aleti çoktan sertleşmiş ve benim için hazır bekliyor.

Sert aletini ellerimle kavrayıp okşuyorum. Solgun, beyaz parmaklarım onun uzun, kalın aletinin etrafına sarıldığında çok küçük görünüyor. Dudaklarımı yalıyorum, kalbim hızla çarpıyor. Onu ağzımda hissetmekten başka bir şey istemiyorum. Hâlâ onun üzerindeyken gömleğini kaldırıyorum ve göğsünden aşağı bir çizgi öpüyorum, her santiminin tadına bakıyorum.

Bacaklarının arasına gelene kadar vücudunda aşağı doğru ilerliyorum, siki elimde zonkluyor. Kendimi alçaltıyorum, dilimi oynatıyorum ve ucuyla alay ediyorum. Vücudu altımda sıkılaşıyor ve onu ağzıma alabildiğim kadar derin alıyorum, aradaki farkı elimle kapatıyorum. Dudaklarından küçük bir inilti kaçıyor.

Tek istediğim onu iyi hissettirmek. Onun zevki benim için şu anda dünyadaki her şeyden daha önemli. Dilimi aşağı yukarı hareket ettiriyorum, ağzım ve elim onu kendinden geçirmek için birlikte çalışıyor. Gözlerimi yukarı çeviriyorum, yanağımı okşarken bakışlarıyla buluşuyorum. Gözlerinin bana odaklanması, beni yaşayan bir tanrıça olarak gördüğünü hissettiriyor.

Ben onunum, o da benim. Ona her şeyimi vermek istiyorum. "Buraya gel," diye hırlıyor. "İçinde olmak istiyorum."

Tekrar üstüne çıkıyorum ve amım ona sürtünürken dudaklarımız buluşuyor. Kalçalarımın arasında kayıyor, klitorisime sürtünüyor ve açıklığımla alay ediyor.

Titreyerek, "Lütfen, benim de sana ihtiyacım var" diye inledim.

Grant pantolonuna uzanıp bir prezervatif çıkardı. Başımı sallıyorum. "Hayır," diyorum. "Sana güveniyorum. Biz bir aile olacağız."

Cüzdanını ve prezervatif paketini bırakmadan önce bana ukala bir sırıtış attı. Onun yerine sikini tutuyor ve açıklığıma sürtmeye devam ediyor. Titriyorum ve inliyorum, kendimi onun horozunun başı bana tam olarak

sürtünecek şekilde konumlandırıyorum. Yavaşça, beni açana kadar kendimi aşağı indiriyorum, beni tamamen dolduruyor. Mükemmel bir şekilde.

İlk kez ten tene temas ediyoruz ve bu şimdiye kadar yaşadığım en inanılmaz duygu. Her şeyden daha samimi ve kişisel.

Hayatımda daha önce hiç yaşamamıştım. Kendini yukarı doğru itiyor, sikini gidebildiği kadar derine sürüyor. İçimde tamamen kılıfına girdiğinde Grant yüzümü ellerinin arasında tutuyor, beni doldururken gözlerimin içine bakıyor. Hayatım boyunca kendimi hiç kimseye bu kadar yakın hissetmemiştim.

Onu sevdiğimi biliyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki kalbim duygularla dolup taşıyor. Ama bundan da öte, hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim adamın o olduğunu biliyorum. Onun bebeklerine sahip olmak, onunla bir aile kurmak istiyorum. Bu dünyada birlikte olmak istediğim başka kimse yok. O benim kahramanım. O benim her şeyim oldu.

Bedenimi onunkinin üzerinde hafifçe sallıyorum, bedenlerimizin birlikte kendi ritmini bulmasına izin veriyorum. Tek bir varlık gibi hareket ediyoruz, bağlı ve bütün. Nerede bittiğimi bile unutuyorum ve o başlıyor. Dili ağzımı dolduruyor. Elleri vücudumun her santimini okşuyor. Kalçalarımın tutup beni kendine doğru çekiyor ve ben nefes nefese kalıyorum, zevk içime akarken bacaklarım titriyor.

Grant beni tutuyor ve hızlı bir hareketle bizi ters çeviriyor. Üstüme çıktı, gözleri alev alev yanıyor ve ateşle doluydu. Kendimi ona daha sıkı sarıyorum ve o da beni daha sert beceriyor, sikini içime öyle bir ihtiyaç ve arzuyla vuruyor ki, neredeyse bunaltıcı.

Gözleri hafifçe açılıyor ve uzun bir süre öylece kalıyor, aramızda bir elektrik oluşuyor. Bir an için boşalmış olabileceğini düşünüyorum. Kendi orgazmım beni sert bir şekilde vuruyor ve tırnaklarım sırtına batarken keskin bir nefes alıyor. Onu sıkıca kavırıyorum, akan bir zevk nehri beni alıp götürürken canımı kurtarmak için tutunuyorum.

Grant yavaşça içime girip çıkmaya devam ediyor, çenesi sıkıca kenetlenmiş, gözleri daralmış ve konsantre olmuş durumda. Kalbi göğsünde öyle bir çarpıyor ki, bana çarptığını hissedebiliyorum. Nefes alış verişini düzensiz ve çaresiz, ama kaçınılmaz olanı durdurmaya çalıştığını söyleyebilirim.

"İçime gel," diye yalvarıyorum. "Lütfen."

Zaten hamileyim, bu yüzden beni ikinci kez hamile bırakamaz. Tek istediğim ona daha da yakın hissetmek, onun bir parçasını içimde taşımak. Tek istediğim bu. Yalvarışımı tekrar fısıldarken gözlerinin içine bakıyorum.

"Grant, lütfen... İçime gel."

Homurdanıyor ve kalçalarını tekrar iterek taşaklarını içime gömüyor. Alnını benimkine bastırarak inliyor ve kendini bırakırken vücudunun titrediğini hissediyorum. Yüzünü okşuyorum, yanaklarını öpüyorum ve onun orgazmı benimkini de beraberinde getiriyor. Birlikte boşalıyoruz,

mutluluk dalgaları üstümüzden geçerken birbirimize tutunuyoruz.

Grant üstüme yığılıyor, vücudunun tüm ağırlığı benimkine değıyor. Sıcaktı. Rahatlatıcı. Sevgi dolu. Yanaklarımı usulca öperken sessizlik içinde uzanıyoruz.

"Seni seviyorum Celeste," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Ben de seni seviyorum Grant."

Ellerimi başımın yanında tutuyor ve gözlerimin içine derin derin bakıyor.

"Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum," diyor tekrar.

Kalbim sevinçle kabarıyor ve yüzüme geniş bir gülümseme yayılıyor. "Bunu ben de istiyorum. Hem de çok."

Öpüşüyoruz ve yavaşça yanıma yatmak için dönüyor. Vücudunu benimkinin etrafına sarıyor, sanki gitmeme izin vermekten korkuyormuş gibi beni kendine yakın tutuyor. Kendi adıma, olduğum yerde kalmaktan çok memnunum.

Uykuya dalmadan hemen önce bana "Mutlu Noeller Celeste," diye mırıldanıyor.

"Mutlu Noeller Grant," diye gülümsüyorum.

CELESTE

Birkaç hafta sonra.

I Gerginim. Doktor jeli karnıma sürerken kalbim göğsümün içinde sertçe çarpıyor. Soğuk ve beni şaşırtıyor ve küçük bir nefes alıyorum. Grant elimi sıkıyor, doktorun yaptığı her şeyi izliyor.

Doktor dikkatli davranıyor.

Çok meraklı ve çok sevimli, her ne kadar benim gibi onun da gergin olduğunu görebilseniz de. Bugün bebeğimizi ilk kez göreceğiz. Ultrasona sağlıklı olup olmadığını anlamak için gireceğiz, aynı zamanda ne kadar ilerlediğimi de öğreneceğiz. Grant bu konuda benim kadar endişeli görünmüyor. Çocuğun Mario'dan olabileceğini kabul etti ama onu kendi çocuğu gibi yetiştirmeyi planlıyor.

Hâlâ Grant'ten olması konusunda umutluyum. Çocuk ondan değilse Grant'in onu daha az seveceğinden korktuğum için değil, çocuğumun Grant'in genlerine sahip olmasını istediğim için. Onun gücünü. Zekasını. Ve en önemlisi, başkalarına karşı nezaketi ve şefkati - ki bunların hepsi Mario'da olmayan özellikler. Genetikten daha fazlası olduğunu biliyorum ama risk almak istemiyorum. Mario bir canavar, Grant ise bir kahraman.

Çocuğuma babalık etmesi için birini diğerine tercih etmemde şaşılacak bir şey var mı?

Dr. Hashimoto güler yüzlü ve nazik tavırlı genç bir kadın. Kendisinin henüz çocuk sahibi olup olmadığından emin değilim, bana çok genç görünüyor. Yine de, asayı karnımın üzerinde gezdirirken o da bizim kadar heyecanlı görünüyor.

"Bebeğinizi görmeye hazır mısınız?" diye soruyor, sesi yumuşak ve dostça. Grant ve ben aynı anda "Evet," diyoruz.

Ekranı işaret ediyor ve belirgin şekilleri ayırt etmek zor olsa da, gördüğüm en güzel manzaralardan biri olduğunu düşünüyorum - her ne kadar hepsi bir blob gibi görünse de. Güzel bir leke.

"İşte burada. Bebeğin cinsiyetini belirlemek için henüz çok erken" diyor ve ekliyor: "Ama küçük barbunyayı seçebiliyorsunuz. Hamileliğinizin henüz çok başındasınız Bayan Amante."

"Ne kadar erken?" İçime bir umut ışığı düşerek soruyorum.

Grant elimi öpüyor ve bana böyle sorular sormamamı söylercesine başını sallıyor. Yüzündeki ifade bunun önemli olmadığını söylüyor. Ama bilmem gerekiyor.

"Görünüşe göre sekiz haftalık falan olmuşsun," diyor. "Kalp atışını duymak ister misin?"

"Evet," diyorum ama kafamın içinde hesap yapıyorum.

Sekiz hafta. Kazadan bu yana sadece yedi hafta geçti. Yani hamile kaldığımda Mario'nun yanında değildim. Eğer bu Mario'nun çocuğu olsaydı, en az dokuz haftalık olması gerekirdi. Bunun farkına vardığımda içimde güneşten daha parlak bir mutluluk ışını parlıyor. Kalbim ve ruhum bir anda binlerce kilo hafifledi.

"Şimdiden güçlü ve sağlıklı," diyor Dr. Hashimoto gururla sırtarak.

Çocuğumuzun kalp atışlarının zayıf seslerini dinlerken ne Grant ne de ben konuşabiliyoruz. Orada uzun süre sessizce oturup sadece dinliyoruz. Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve içimi derin bir huzur ve memnuniyet duygusu kaplıyor.

"O bizim bebeğimiz," diyorum gözyaşlarımı silerken.

Grant başımın üstünü öpüyor. Onun da aynı şeyi fark edip etmediğinden emin değilim, bu yüzden gözlerinin içine bakmak için başımı yukarı doğru çeviriyorum.

"O senin bebeğin Grant," diyorum, sesim ancak fısıltıdan öteye geçmiyor. "Biliyorum," diyor.

Şimdi onun gözleri de yaşlarla dolu ve bu beni daha da mutlu ediyor. Onun yüzündeki sevinci görmek benimkini çok daha canlı ve gerçek hissettiriyor. İkimiz de ekrana dönüp çocuğumuz olan küçük barbunyaya bakıyoruz. Hiçbir şey beni bu kadar mutlu etmemişti. Hiçbir şey. Hiçbir şey.

Biz bir aile olacağız.

Grant eve dönerken çoğunlukla sessizdi. İlk başta üzgün olduğundan ya da bir sorunu olduğundan endişelendim. O zamandan beri pek konuşmadı. küçük fasulyemizi ekranda gördük. Elim karnımın üzerinde, hala

İçimde büyüyen bir hayat olduğunu anlamakta zorlanıyorum - Grant ve benim yarattığımız bir hayat.

Hep bir gün çocuk sahibi olmak istemişimdir ama aklımdaki bu değildi. Şikayet ettiğimden değil. Aksine, kendim için daha iyi bir hayat hayal edemiyorum. Ya da daha iyi bir adam. Yaşadığım onca boktan şeyden sonra sonsuza dek mutlu bir hayatımın olması beni şaşırtıyor. Buna hâlâ inanamıyorum.

Grant arabayı yolun kenarına çekiyor, ama ön camdan dümdüz karşıya bakıyor, yüzü tamamen boş, ifadesiz bir maske. Nabzım hızlanıyor ve bir şeylerin ters gittiğinden korkuyorum. Ne olabileceğini hayal bile edemiyorum - tereddütleri mi var? Baba olmaya hazır değil mi? Zihnim her türlü olasılıkla dolup taşıyor - her biri bir öncekinden daha korkunç.

"Celeste, bunu söylemek için daha uygun bir zamanı beklemek istedim ama bunu daha fazla kendime saklayamam."

"Ne oldu?" Sesim çatlayarak soruyorum. "Çıkar ağzındaki baklayı."

Daha ağladığımı fark etmeden yanaklarım ıslandı. Gözlerimi silerken sinirlerimin ve duygularımın yıprandığını hissediyor, Grant'in beni ağlarken görmemesini umuyorum. Ama artık çok geç. Emniyet kemerimi çıkarıyor ve beni kucağına çekerek yanaklarımdaki gözyaşlarını öpüyor. Ona sarılmış, başımı göğsüne yaslamış, kötü haberin gelmesini bekliyorum. Benim için hazır olmadığını söylemesini bekliyorum. Bunların hiçbirine hazır olmadığını.

"Tatlım, neden ağlıyorsun?" diye soruyor bana, saçlarımı yüzümden geriye doğru iterek.

"Korkuyorum Grant," diyorum. "Bana söylemek üzere olduğun şeyden korkuyorum."

"Korktun mu?" diye kıkırdıyor usulca. "Bebeğim, korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok." Ela gözleri benimkilere bakarken parıldıyor.

"O zaman nedir?" Yumuşakça soruyorum.

Kollarını omuzlarıma doluyor ve beni sıkıca kendine doğru çekiyor. Kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyor, donuk, içi boş gümbürtü kulağımda yankılanıyor ve bir süre öylece oturuyoruz. Bu şekilde ne kadar oturduğumuzu bile bilmiyorum. Sadece onun kollarında olma hissiyle rahatlıyor ve teselli buluyorum.

Tam ona tekrar sormak üzereydim, sadece ağzındaki baklayı çıkarmasını, bana ne söylemesi gerektiğini söylemesini, o sırada kulağıma fısıldadı.

"Sadece kısa bir süredir birlikte olduğumuzu biliyorum ama hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istediğimi söylediğimde ciddiye almadın Celeste,"

diyor. "Görmek

Çocuğumuz da bunu zihnimde pekiştirdi."

Kendimi onun yüzüne bakacak şekilde ayarlıyorum ve beni şefkatle öperken çenemi ve yanaklarımı okşuyor.

Öpücükten uzaklaşarak gözlerimin içine baktı ve "Benimle evlenir misin?" diye fısıldadı.

"Tabii ki," diyorum, tamamen sersemlemiş ve şimşek çakmış hissederek - bu kelimeleri söyleyebildiğim için bile şanslıyım.

Kelimeleri hiç düşünmeden söylüyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor ve içimde milyonlarca kelebek uçuşuyormuş gibi hissediyorum ama bir şekilde kelimeleri tekrar söylemeyi başarıyorum.

"Evet, Grant. Evet."

İkimiz de çocuklar gibi kıkırdıyor, öpüşüyor ve birbirimize dokunuyoruz. Evlenme teklifi alacağımı hayal ettiğim onca yer arasında, onun yeni kamyonetinde yol kenarında oturmak listeye giremezdi. Çok romantik bir ortam değil ama yaşadığımız onca şeyden sonra bir şekilde uygun görünüyor. Beni sevdiğini kanıtlamak için ayrıntılı bir evlenme teklifi zahmetine girmesine gerek yok. Benim için hayatını sayısız kez riske attı. Bana her şeyini verdi. Bu adamın beni dünyadaki her şeyden çok sevdiğini biliyorum - kendi hayatından bile - ve bu duygu çok karşılıklı.

Hiçbir şey, ama hiçbir şey onunla evlenmeme ve ondan çocuk sahibi olmama engel olamaz.

EPİLOG

Celeste

Üç Yıl Sonra...

"A ve uzun süre dayanamayacağımızı söylediler," diyor Grant beni arkamdan kollarına alarak.

Beni uzun bir süre öyle tutuyor, büyük, güçlü elleri karnımın üzerinde duruyor, şefkatle okşuyor.

"Kim yaptı?" Kıkırdayarak soruyorum.

"Genelde bizi öldürmeye çalışan kötü adamlar," diye dalga geçerek boynumun kenarını öpüyor.

Ellerimi onunkilerin üzerine koyuyorum ve içimden akan en saf aşk akımını hissediyorum. Geçtiğimiz birkaç yıl tam bir kasırga gibiydi ama bugün yıldönümümüz. Bebeğin ondan olduğunu öğrendikten sonra sadece nişanlanmakla kalmadık, evlendik de. Küçük bir törenle. Resmi ve süslü bir şey değildi. İhtiyacımız olan ve istediğimiz tek şey buydu.

Birlikte göl manzaralı verandamızda duruyoruz. Kış bir kez daha kapımızda ve Noel'e çok az kaldı. Hâlâ Colorado dağlarında yaşıyoruz ama büyüyen ailemizle birlikte onun küçük kulübesi artık bize yetmiyordu. Birlikte yeni evimizi inşa ettik. Tam istediğimiz gibi, bizim evimizdi. Her küçük ayrıntısı, bizi evimizde ve rahat hissettirecek şekilde, bizim tasarımıma göre hazırlanmıştı. Bu ayrıntılar arasında karla kaplı dağların güzelliğine ve kendi özel gölümüze bakan çok sayıda pencere de vardı.

Küçük ayakların pıt pıt sesi ikimizin de arkamızı dönüp küçük adamımızın yaklaştığını görmemize neden oluyor.

"Yatakta olman gerekiyordu Oliver," diyorum.

Bana arkasından bakan küçük çocuk kocaman gülümsüyor. Siyah saçları ve mavi gözleriyle tıpkı bana benziyor. Ama şimdiden Grant'in özelliklerini görüyorsunuz. Fiziksel olarak babasının burnuna ve çenesine sahip. En önemlisi de, küçük oğlumuzun Grant'in inatçılığını miras aldığı anlaşılıyor.

Gerçi Grant bunu da benden aldığı konusunda ısrarcı.

Ollie'nin sırtışına karşı koymak çok zor. Tartışmak yerine yanımıza gelmesini, yanımda durmasını işaret ediyorum. Başını kalçama yaslıyor, ben de elimi başına koyup kömür karası saçlarını karıştırıyorum.

Korkunç ikiler o kadar da kötü geçmedi - en azından şimdilik. Ama bir bebek daha yolda olduğu için ellerimin dolu olacağını biliyorum. Grant yardım etmiyor değil. Ediyor. Onun yaşında emekli olmak, ben işime odaklanırken onun evde kalan bir baba olabileceği anlamına geliyor ki bu asla hafife almayacağım bir nimet.

Elbette evden çalışabiliyorum ve Grant'in parasıyla sağladığım finansal istikrar sayesinde yapmam gerekenler yerine yapmak istediklerime odaklanabiliyorum. Bu da yazmak istediklerimi yazabileceğim anlamına geliyor - gerçi gerçek suç ve mafya hakkında yazmaktan uzak durma eğilimindeyim. Belli sebeplerden dolayı.

Bunun yerine sosyal konulara odaklanıyorum. Benim için en önemli olan konulara farkındalık getirmeye. Dünya için önemli olması gerektiğini düşündüğüm konulara.

Orada durup sessizce dağlara bakarken, hepimiz karnımda bir gurultu duyuyoruz - ve bu açlık değil. Ollie bana bakıyor, gözleri kocaman, yüzünde bir belirsizlik ifadesi var.

"Küçük kardeşin senin ilgini istiyor," diyorum.

Ollie için diz çöküyorum, böylece ellerini karnıma koyup bebeğin tekmelerini hissedebiliyor. Grant de ona katılıyor ve üçümüz de ellerimizi karnıma koyuyoruz.

Yıllar önce bana bunun benim hayatım olacağını söyleseydiniz, size asla inanmazdım. Muhtemelen sana gülerdim. Yani, bu doğrudan bir peri masalından çıkmış bir şey ve hepimiz biliyoruz ki peri masalları çocuklara anlattığımız şeylerdir. Gerçekte olan şeyler değil.

Ama yine de buradayım.

Sadece sevdiğim işi yapmakla kalmıyorum, aynı zamanda anne de oluyorum. Kızımız Sophia, aşağı yukarı önümüzdeki bir ay içinde doğacak ve

orada durmaya karar verdik. Grant her zaman çok sayıda çocuk istemiştir ve bizim de bunu gerçekleştirecek imkanlarımız var, bu yüzden neden olmasın diye düşündük.

Evimize bakıyorum. Bir aile için geniş bir alan. İki katlı. Beş yatak odası ve bir ofis. Bir yatak odası Ollie için oyun odası, yakında Sophia için de olacak. Eskisi kadar uzakta da değiliz. Denver kısa bir sürüş mesafesinde ve bizi önemseyen bir topluluğumuz var.

Ve hepsinden önemlisi, ailem var.

Zamanla, biraz çalışmayla, hafızam tamamen geri geldi. Ve onunla birlikte annem ve babamın anıları da. Kendimi yeniden keşfettikten sonra hemen onlarla iletişime geçtim ve benden haber aldıkları için rahatladılar ve çok sevindiler. Bana ne olduğunu hiç bilmiyorlardı. Öylece ortadan kaybolmuştum ve umuttan başka hiçbir şeye tutunamamışlardı. Uzun bir süre boyunca şöyle dediler.

Görünüşe göre uzun zaman olmuş - Chicago'daki hayatım ve okulumla o kadar meşguldüm ki onları sık sık arayamadım. Ancak yaşanan onca şeyden sonra, hayatın size en yakın olanlara değer vermemek için çok kısa ve çok değerli olduğunu anladım - ve bunu bildiklerinden emin olmak istedim. Hisset.

Sevdiğiniz insanlar - arkadaşlarınız ve aileniz - bu dünyadaki her şeyden çok daha değerlidir. Grant'e bakıyorum ve bir gülümsemeyi paylaşıyoruz.

İkimiz de çok şey kaybettik ama şimdi burada, sevgi ve aile ile çevriliyiz. Grant'in ailesi bazen ziyarete geliyor ama onlara o kadar da yakın değil. Hâlâ bunun üzerinde çalışıyoruz. Zor bir yol olacağını biliyorum ama sonunda buna değecek.

Derek Hartford herkesten daha çok etrafta dolaşıyor. Yeniden evlendi ve yolda bir bebeği var. Sam ve Tasha ile birlikte karısını öldürenlerin adalete teslim edildiğini görmek, sonunda bunu geride bırakmasına yardımcı oldu. O da emekli oldu - ya da yarı emekli, her halükarda. Boş zamanlarında hâlâ özel dedektif olarak çalışıyor.

Grant, Ollie'yi kocaman kollarının arasına alıyor ve küçük adamımız babasına kıyasla çok küçük görünüyor. Babası kadar büyük olmak istiyorsa daha büyümesi gereken çok şey var. Yine de bolca zamanı var. Büyümesi için acele etmeye gerek yok. Hem de hiç.

Grant onu şakacı bir şekilde havaya fırlatıyor ve kalbim eriyor. İkisini bir arada görmek, baba ve oğul, asla bıkmayacağım bir şey. Özellikle de Ollie'nin Grant için ne kadar önemli olduğunu bildiğimden beri. Mario'nun çocuğunu büyültmeye istekli olması - eğer o noktaya geldiyse - beni hala şaşırtıyor.

Ama Ollie tamamen onun. Hamileliğin zamanlaması bunu kanıtlıyordu ama ikisine yan yana bakınca babasının biyolojik çocuğu olduğuna şüphe yok.

Umarım babası kadar cesur ve iyi biri olarak büyür - ama tüm bu kalp ağrısı olmadan. Hiç kimse bizim yaşadıklarımızı yaşamayı hak etmiyor.

Ama bu artık geçmişte kaldı. Onu yaşadık, ondan ders aldık ve ondan büyüdük. Artık bunları geride bırakabiliriz.

Pencereden dışarı bakıyorum, bakışlarım ufka sabitlenmiş. Güneş dağlara karşı batarken, turuncu ve kırmızının canlı tonları gökyüzünü dolduruyor.

Grant, "Pekâlâ küçük adam, seninle yatağa dönüyoruz," diyor.

Oğlumuzu yatak odasına doğru taşıırken gürleyen kahkahaları odada yankılanıyor ve içimi sahip olabileceğimi hiç düşünmediğim bir neşe ve memnuniyetle dolduruyor. Tam yanımda duruyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. Oğlumuz da beni öpebilsin diye Ollie'yi kaldırıyor.

"İyi geceler anne," diyor Oliver ve kalbim seviniyor. "İyi geceler bebeğim," diyorum saçlarını geriye doğru okşayarak.

"Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum," diyor.

Onun tatlı dudaklarından dökülen bu sözleri duymaktan asla bıkmayacağım - ya da babasının, bu konuda.

Artık rutini biliyorum. Grant ona bir ya da iki hikaye okuyarak onu kandırır. Bu onların baba-oğul bağ kurma zamanı ve buna sahip oldukları için çok mutluyum. Her gece birlikte biraz zaman geçiriyorlar. Onları birlikte görmeye bayılıyorum. İri, huysuz, iri yarı Grant'in küçük oğluyla ilgilenmesini izlemeyi seviyorum. Tam bir tezat ama benim için çok değerli.

Onlar Oliver'ın odasına girene kadar bekliyorum ve sessizce koridora süzülüyorum. Kapının dışında durup içerideki konuşmaları dinliyorum, yüzümdeki gülümsemeyi engellemek için çok uğraşıyorum ama başaramıyorum.

"Sam'in hayatımı milyonuncu kez kurtardığı zamanı duymak ister misin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, bir kız öğrenci gibi usulca kıkırdıyorum. Savaş hikayeleri korkunç olsa da, oğlumuz için onları çocuk dostu perimassallara dönüştürmeye özen gösteriyor. Bu onun Sam ile geçirdiği yılları yeniden yaşama, arkadaşının anısını canlı tutma ve Oliver ile kendisinin daha derin bir parçasını paylaşma yolu. Bu önemli, çünkü Grant'in yaşadıkları onun bugünkü haline gelmesine yardımcı oldu. Ve bugün olduğu adam, oğlumuzun büyüdüğünde olmasını istediğim türden bir adam.

Oliver şu anda Sam'in bir zamanlar gerçek bir insan, babasının kahramanı olduğunu bilmiyor. Onun öldüğünü de bilmiyor. Oliver için Sam sihirli bir varlık, sihirli bir krallıktan gelen, her zaman doğru olanı yapan ve sevdiklerini kurtaran bir kahraman. Sam'in etrafındaki üzüntüyü ya da tüm bunların gerçekliğini anlamıyor ama yine de masallardan hoşlanıyor. Ve ikisi de bu işe giriyor, Kudretli Kahraman Sam için daha çılgın senaryolar yaratıyorlar.

Çoğu gerçek değil, ya da ben öyle umuyorum. "Evet!" Ollie söylüyor.

"Şey, görüyorsunuz, bir aslan vardı. Ama sıradan bir aslan değil - bu çok büyüktü. Dünya üzerinde yürüyen en büyük aslandı. Bu aslanın dişleri benim kafam kadardı," diyor Grant, sesi oğlumuz için merak dolu.

Tamam, bu doğru değil, gülüyorum. O kadarını biliyorum. İçeri girip ona hikayeyi biraz yumuşatmasını söylemeyi düşünüyorum ama gerek yok. Oliver da onunla birlikte kıkırdıyor, kendi fikirlerini ortaya atıyor. Çocuğumuzun sesinde hiç korku yok. Grant gibi bir babadan korkacak hiçbir şeyi olmadığını biliyorum. Hiçbirimizin yok - koca bir aslan sürüsüne karşı bile.

Keşke Oliver kendi babasının da nasıl bir kahraman olduğunu bilseydi. Bir gün öğrenecek. Anlayacak yaşı geldiğinde. Babasının ne kadar inanılmaz ve kahraman olduğunu bilmesini sağlayacağım. Şimdilik Sam efsanevi kahraman oluyor ve hem baba hem de oğul bundan çok şey çıkarıyor gibi görünüyor. Bir hikâyeden daha fazlası. Sam'in anısını canlı tutmanın Grant için önemli olduğunu biliyorum ve bunu engelleyecek hiçbir şey yapmayacağım.

Çok hızlı yapmam gereken bir şeyi hatırlayarak koridorun sonundaki ofise doğru yürüyorum. Onlar birbirlerine fantastik hikâyeler anlatmakla meşgulken yapmak daha iyi. Işığı yakıyorum, dizüstü bilgisayarın başına oturuyorum ve açıyorum. Hayata geçerken bip sesi çıkarıyor ve bir dakika sonra masaüstüm açılıyor. Editörüme hızlı bir e-posta gönderiyorum - yerel Chicago gazetesi için bir hikaye yazdığımı hatırlatan bir e-posta. Daha doğrusu söz konusu gazetenin online versiyonu için Sam Frederickson'ın zamansız ölümü hakkında.

Grant için bir sürpriz. Arkadaşına bir övgü ve umuyorum ki bir kapanış şansı. Bugünlerde bu benim ilgi alanımın dışında, ancak dünyanın geri kalanının Sam'e gerçekte ne olduğunu bilmesinin zamanı geldi ve tüm hikayeyi anlatabilecek tek kişi benim. Tasha'dan da bahsedilecek, çünkü bu çok uygun. Birbirine aşık ve mutlu iki masum insan, para ve açėözlülük yüzünden birbirlerinden ayrıldılar. Hayatları çok erken sona erdi.

Bir kurgu eserinde zorlayıcı bir anlatı olurdu. Tüm bunların gerçekten başıma gelmiş olması onu daha da ilgi çekici kılıyor.

Grant'in eli nazikçe omzuma düşene kadar artık yalnız olmadığının tamamen farkında olmadan yazmaya devam ediyorum. Başımı çevirip hayattan daha çok sevdiğim adama bakıyorum ve gülümsüyorum. Çocuklarımın babası. Benim kocam. Kahramanım.

"Sonunda uyudu," diyor Grant.

Sırtımı yoğuruyor ve ben de gözlerimi kapatarak ellerinin üzerimde yarattığı hissin tadını çıkarıyorum.

"Şu e-postayı gönder tuşuna basayım, hemen geliyorum," diyorum.

Eğilip dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Daha fazlasını arzuluyorum ve ona uzanıyorum, ama o geri çekiyor.

"Benimle yatağa girene kadar olmaz, küçük hanım," diyor. "O zaman istediğin tüm öpücükleri alacaksın. Hatta belki biraz daha fazlasını."

Şakacı bir şekilde yanağını okşuyorum. Acele edip gönder tuşuna basıyorum, o odadan çıkarken omzumun üzerinden sıkı kışına bakıyorum. Onu bekletmemin imkanı yok. Çoğu gece yatakta uzanıp konuşuyoruz. Bazen de sevişiyoruz - ama devasa göbeğim yüzünden bugünlerde bu giderek zorlaşıyor.

Bana karşı sabırlı ama bugün yıldönümümüz. Fazla bir şey yapmadık, sadece günü Oliver'la geçirdik. Birbirimize değer verdiğimizizi göstermek için fazla bir şey yapmamıza gerek yok. Bana olan sevgisinden asla şüphe duymayacağım. Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra. Ateşin içinden geçtik ve diğer taraftan çelikten daha güçlü çıktık.

Bilgisayarı kapattım, iri cüssemle yerimden kalkmayı başardım ve ofise doğru ilerledim. Çıkarken ışığı kapatıyorum ve onu yatak odamıza kadar takip ediyorum. Eskiden olduğu gibi hâlâ aynı yatağımız var - kulübedeki yatak. Büyük boy, el yapımı ahşap bir çerçevesi var. Ekose çarşaflarını saten beyaz olanlarla değiştirdik, ama hala avcı yeşili kuştüyü yorganın altına kıvrılıyoruz.

Bazı şeyler değişmiş olabilir, ama çoğu şey değişmedi. O hala yıllar önce tanıştığım aynı sert dağ adamı. Ama şimdi daha fazlası.

Yatağın kenarında durup ona bakıyorum. Tırmanmam için yorganı geri çekiyor. Grant çıplak uyur ve bu gece de bir istisna değil. Pijama altımı çıkarıyorum, bakışlarım göğsündeki her kası yutuyor. Vücudunu ezberlemiştim. Her dövmesini. Her yara izini.

Her kası ve derisinin altında nasıl hareket ettiği. Yine de ona doyamıyorum. Bütün gün ona bakabilirim.

Grant yatakta doğruluyor, kenara doğru sürünüyor. Kollarını bana doladı, önce dudaklarımı öptü. Sonra boynumu. Karnıma gelene kadar vücudumda aşağı doğru ilerliyor. O muhteşem gözleriyle bana bakarak hamile karnımı öpüyor.

"Seni hayatın kendisinden daha çok seviyorum," diyor.

"Biliyorum," diyorum gözyaşlarımı tutarak. Bir elimi onun dağınık saçlarında gezdiriyorum. "Ben de seni çok seviyorum."

Yatağa girmeme yardım ediyor ve yanımdaki yastığa uzanıyor, o güzel ela gözlerini aydınlatan derin bir gülümsemeyle içime bakıyor. Hiçbir şey söylemiyor ama söylemesine de gerek yok. Benim için, çocuklarımız ve ailemiz için minnettar olduğunu biliyorum.

Ve ben de öyleyim.

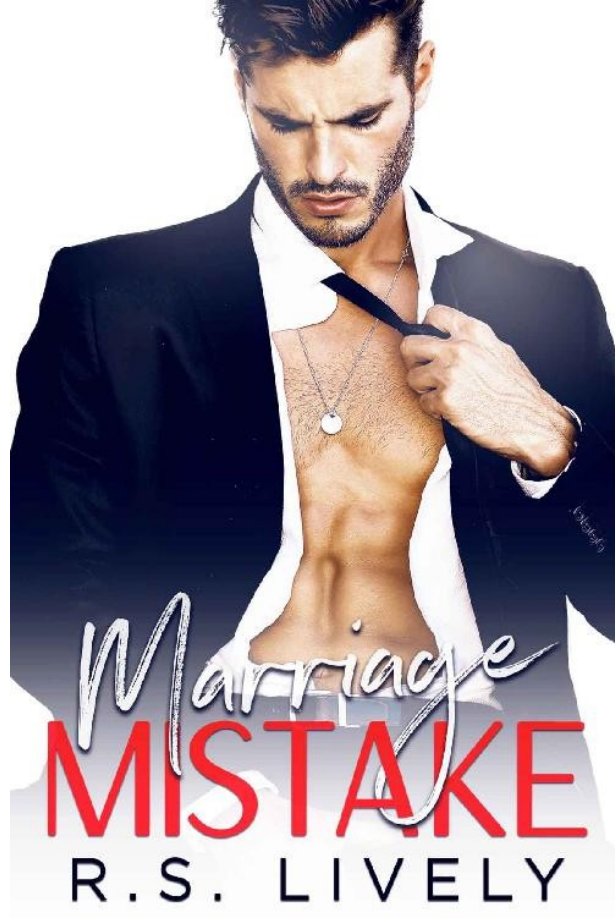
Hayat sakın. Tanıdık.

Tam da her zaman istediğim şey.

Tam olarak ihtiyacım olan şey.

SON

EVLİLİK HATASI (ÖRNEK)

Amazon'un En Çok Satan 5 Kitabı

*187 Müşteri Yorumu - 4,5 Yıldız

Nasıl oldu da kazara bu kibirli pislikle evlendim? Hafızam biraz bulanık, belki sen bana anlatabilirsin...

Aşık olmuştum. Şehrin diğer yakasındaki çocuk. Benim ligimin çok dışında.

Günah kadar zengin ve nefes kesici derecede muhteşem. Beni fark etmesine imkan yoktu.

Öyle olduğu ortaya çıktı.

İstedğim çocuk şimdi bir erkek oldu.

Ve hiçbir şey gençlik fantezilerimdeki çekici gibi değil.

Çok yakışıklı, günah kadar ateşli ve beni nasıl çılgına çevireceğini çok iyi biliyor.

Onun yanında kendimi kontrol edemiyorum. Keşke mantığımı dinleseydim.

Şimdi, hamile kaldım ve bu otoriter milyarderle evlendim. Buraya nasıl geldiğimizi anlatabilir misin?

Önsöz

Hibe

Onu daha da geriye itiyorum, Emma'yı görmemesi için bedenimi onunla arasına sokuyorum. Ona bakmayı bile hak etmiyor. Yerinde durmaya çalışıyor ama cüssemle boy ölçüşemez, içimde dolaşan haklı öfkeden bahsetmiyorum bile. Bir adım daha atıyorum ve kapıya gelene kadar onu geri çekiyorum. Bir hamleyle fırtına kapısını itip açıyorum ve onu geriye, verandaya doğru tökezletiyorum. Çarpmanın etkisiyle benim gelişimin şokunu atlatmış gibi görünüyor ve ayağa kalkıp benimle yüzleşiyor. Hiç tereddüt etmeden peşinden kapıdan içeri girdim. Evden çıktı ama buraya bir daha asla hoş gelmeyeceğini anladığından emin olmak istiyorum.

Öne doğru uzanarak gömleğinden bir tutam aldım ve onu kendime doğru çektim.

Be

n. "Git buradan, pislik," diye homurdanıyorum. Bir an tereddüt ediyor.

"Hayır," diye karşılık veriyor ve ağırlığını kaydırarak beni merdivenlerden aşağıya, kaldırımda dizlerimin üzerine çökmeye zorluyor.

Arkasındaki basamaklardan aşağı atlıyor ve dirseğini enseme gömmesini engellemek için tam zamanında dönüyorum. İleri atılıp onu bacaklarından yakalıyorum ve yere deviriyorum.

"Kesin şunu!" Emma kapıdan bağılıyor.

Onu görmezden geliyorum, önümde yerde yatan figüre doğru sürünüyorum ve yumruğumu geri çekip yüzüne indirirken dizimi çıkıntılı karnına gömüyorum. Derin bir iniltinin eşlik ettiği tatmin edici bir çıtırtı sesi geliyor ama bir an sonra omuzlarını yukarı kaldırıyor ve beni yan tarafıma gönderiyor. Yumruğuma karşılık veriyor ve tekme atmak için yeterli enerjiyi bulup karnıma vuruyor. Birden ayağa kalktı ve verandaya doğru koşmaya başladı. Islak çimenler ayaklarımın altında kayganlaşıyor ama ayakkabılarımı çamura batırıp kendimi yukarı itiyorum. Daha bir adım atmıştım ki Emma'nın kan donduran çığlığını duydum.

BİRİNCİ BÖLÜM: EMMA

On üç yıl önce.

Mavi güzel bir ton ama nedense, İkinci Dünya Savaşı öncesi Rusya'sında pek çok insanın nalburda boya örnekleri seçmek için çok fazla zaman harcadığını sanmıyorum. Belki kahverengi. Ama diğer her şey çok kahverengi.

İçimi çekiyorum ve önümdeki renkli kalemlere bakıyorum, hiç ilham gelmiyor. Sonunda, sıkıcı kahverengi tonunu alıyorum ve önümdeki defterdeki eskizi doldurmaya başlamak için kullanıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?"

Döndüğümde annemin kapıda durduğunu görüyorum. Bana bakarken başını kapının çerçevesine yaslamış. Her zamanki gibi bitkin görünüyor. At kuyruğu şeklinde geriye doğru topladığı koyu sarı saçları lastiğinden kurtulmaya başlıyor ve saç telleri kalp şeklindeki yüzünün etrafına dökülüyor. Bakıcı olarak işinde harikalar yaratıyor ve ona ihtiyacı olan insanların yanında olmayı seviyor ama bazen yüzünün arkasında anlatılmamış bir duygunun izi var

Mavi bakışlar. Bazen günün sonunda onu gördüğümde ve ona baktığımı bilmediğinde, pişmanlık duyuyor gibi görünüyor.

"Oyun için bazı set tasarımları üzerinde çalışıyorum," diyorum. "Bu akşam Dekan Laurence'ın evine gidip tasarımlara son şeklini vermem ve üzerinde çalışmaya başlamam gerekiyor." Saati kontrol etmek için saatime bakıyorum ve bir şekilde renkli kalemlere bakarak bir saat kaybettiğimi fark ediyorum. "Aslında," diyorum masadaki her şeyi toplamaya başlayarak, "gitsem iyi olacak."

Her şeyi çantama tıktırıp omzuma atıyorum. "Akşam yemeği için zamanında dönecek misin?" diye soruyor annem.

Başımı sallıyorum.

"Muhtemelen hayır," diye cevap veriyorum. "Üzgünüm anne. Oyun hızla yaklaşıyor ve setlerin harika olması gerekiyor."

Başını sallıyor, üzgün görünüyor. Ailenin geri kalanıyla birlikte yemek yiyemeyeceğim için hayal kırıklığına uğradığını biliyorum ama sanırım uzun bir banyo yapmak ve erken yatmak ona iyi gelecektir.

"Carina'yı gördün mü?" diye soruyor.

"Okuldan eve döndüğümünden beri hayır," diyorum.

Annemin bu akşam arkadaşlık etmek için tek şansı artık ablam. Babam neredeyse bir saat önce işe gitti ve sabahın erken saatlerine kadar evde olmayacak. Carina yakında eve gelmezse, annem muhtemelen donmuş bir akşam yemeğini ısıtarak, bir çift eşofman giyerek ve birkaç saat boyunca akılsızca televizyon izlemek için oturma odasındaki kanepede eriyerek evin boş olmasından faydalanacak.

"Laurence'ların evine gideceğini mi söyledin?" diye soruyor.

Başımı salladım.

"Evet," diyorum. "Dean ve ben setlerden sorumluyuz." "Oraya nasıl gideceksiniz?"

"Ben sadece yürüyeceğim," diyorum.

"Adada böyle yürümenden nefret ediyorum."

"O kadar da uzak değil," diyorum. "Ayrıca, burayı seviyorum. Yalnızlık hoşuma gidiyor. Kendi başımayken, temiz havadayken daha iyi düşünüyorum."

"Burada tek başınasın," diyor.

"Bu çok farklı," diye cevap veriyorum. "Etrafıma bakıp gökyüzünü, insanları görebilmek ve etrafımdaki her şeyi deneyimlemek bana çok fazla fikir veriyor. Sanki daha önce hiç yürüyüş yapmamışım gibi," diyorum.

"Kesinlikle öyle," diyor annem. "Görünüşe göre orada giderek daha fazla zaman geçiriyorsun."

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun." Omuz silkiyor ve ayaklarına bakıyor.

"Sadece onlara kapılıp gitmenden endişeleniyorum, hepsi bu."

"Ne demek onlara kapılmak?"

Yorgun gözleriyle bana bakıyor. Annem mesafeli bir şekilde üzgün görünüyor ve ben onun ne düşündüğünü biliyorum. Ne zaman Dean hakkında konuşmaya başlasak hep aynı şey oluyor.

"Onlar bizim gibi değiller, Emma. Bunu biliyorsun."

"Neden olmasın anne? Sırf paraları var diye mi? Bu onları farklı bir tür yapmaz, biliyorsun. Bu sadece büyük bir evleri olduğu ve bizden daha fazla şey satın alabildikleri anlamına geliyor."

"Bundan çok daha fazlasını ifade ediyor. Farklı düşünüyorlar. Dünyayı farklı görüyorlar. Bizim hayal etmeye bile cesaret edemeyeceğimiz fırsatlara ve olanaklara sahipler. Buna takılıp kalmanızı ve kim olduğunuz ve önünüzdeki hayat hakkında endişelenmeye başlamanızı istemiyorum."

Bunun cesaret verici olup olmadığını bilmiyorum. Gerçek şu ki, Laurence ailesinin "parası var" demek, şimdiye kadar yaptığım en büyük küçümsemelerden biri. Aile aşırı derecede zengin. İsteseler Magnolia Falls'un tamamına sahip olabilirler. Bildiğim kadarıyla çoktan sahip olmuş olabilirler. Bu haliyle, yaşadıkları geniş ev, geniş arazisi ve ana aile ağacının dallarını barındıran birkaç küçük mülk, adanın neredeyse yarısını kaplıyor. Bu lüksten etkilendiğimi itiraf etmeliyim ama bu Dean'e bakış açımı asla değiştirmede. Parası onu özel ya da benden farklı kılıyormuş gibi davranmıyor, öyle olsa bile. Annemin ne demek istediğini anlıyorum ama bunu ona söylemek istemiyorum. Zaten ya Laurence ailesine ve zenginliklerine kafayı takıp bu tür bir yaşam için kendimi mahvedeceğime ya da hamile kalıp kardeşlerden birini tuzağa düşüreceğime ikna olmuş durumda.

Bu bir başarı olurdu. Daha önce bir erkekle öpüşmedim bile. Tüm zamanımı ders çalışarak, üniversite başvurularım için müfredat dışı etkinlikler üzerinde çalışarak ve kasabadaki küçük dondurmacıda çalışarak geçiriyorum. Başka hiçbir şeye zamanım yok, özellikle de biriyle çıkmaya. Dean ile tiyatro bölümünün projeleri için harcadığım zaman, çoğu zaman eğlenceye en yakın olduğum şey. Onunla tiyatro bölümündeki ilk günümde tanıştım.

Kendisini öğretmenimizin öğrenci asistanı olarak tanıdım ve o zamandan beri arkadaşız - benden iki yaş büyük olmasına rağmen. Gözlerim odanın bir ucundan diğerine, duvarıma iliştirilmiş flamaya kayıyor. Bu benim hayalimdeki okulun, Duke'un flaması ve üniversiteye gitmeyi düşünecek yaşa geldiğimden beri oraya asılı. Bu yüzden bu kadar çok çalışıyorum. Lise birinci sınıftayken bile, zamanımın mümkün olan her saniyesini kendimi başvuru süreci için daha cazip bir aday haline getirmeye ayırıyorum. Beş oğlunu da kendi Ivy-league okullarına kolayca gönderebilen Laurence ailesinin aksine, üniversite finansmanı konusunda tek başımayım. Kız kardeşim Carina, mezuniyet sonrası okulla hiç ilgilenmedi. Magnolia Falls'ta doğup büyüyen pek çok insan gibi Carina da geleceğinin burada olduğunu düşünüyor.

Bu ben değilim. Magnolia Falls'u seviyorum ama dünyada bu küçük yerden çok daha fazlası olduğunu biliyorum ve onu görmek istiyorum. Evden ayrılmayı, üniversiteye gitmeyi ve hayatı kendi başıma deneyimlemeyi dört gözle bekliyorum. Ama bunu yaparsam, bu bana bağlı. Ailem okula gitmem için hiçbir katkıda bulunamıyor ve dondurmacıda kazandığım neredeyse her şeyi bir kenara koymama rağmen, mütevazı birikimlerim okul harcı, barınma ve ihtiyaç masraflarını karşılamaya yaklaşamıyor bile. Burs almak zorundayım ve bu da kendimi Duke için olabildiğince cazip hale getirmek için her gün kıcımlı yırtarak çalışmam anlamına geliyor.

"Önümdeki hayatı gözden kaçırmayacağım," diye onu rahatlatıyorum. "Lafı açılmışken, gitmem gerekiyor. Bu işi yarına kadar bitirme şansımız varsa, bolca zamana ihtiyacımız olacak."

Annem yolumdan çekiliyor ve ben de yanağından öpmek için koridorda duraklıyorum. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, Dean'den işimiz bittiğinde beni eve bırakmasını isteyeceğim."

"Bu beni daha iyi hissettirecek. Çok fazla çalışıyorsun, biliyorsun," diyor hafif bir gülümsemeyle, bana gurur duyduğunu ama aynı zamanda kendimi bu kadar zorlamak zorunda kalmamamı dilediğini söylüyor.

"Çok çalışmak diye bir şey yoktur" diyorum.

Bunu söylerken bile doğru olmadığını biliyorum. Bunu söyleyebileceğim tüm insanlar arasında annem bunu herkesten daha iyi bilir. Kendimi bildim bileli bunu yapıyor.

Sokağında ilerlerken havadaki yağmur kokusunu alabiliyorum ve çimlerdeki komşulara el sallamayı ihmal etmiyorum. Burada insanlar çim bakımını çok ciddiye alıyor ve karşılığında aldığım el sallamaların çoğu çiçek desenli eldivenlerle ve çeşitli peyzaj aletlerinin arkasından geliyor.

Köye doğru ilerlerken körfezin kokusu havadaki yağmurla karışarak taze, canlandırıcı bir tuzluluk yaratıyor. Kazağımı üzerime çekiştirerek gri suya bakıyorum. Bozulmamış bir görüntü, sadece yavaşça süzülen yüzen ev tarafından bozuluyor. O teknede Carson Boon var. Neredeyse sadece *Oh My Damn*'da yaşıyor ve sadece ara sıra sipariş edemediği malzemeler için karaya çıkıyor. Teknesinin adının ardındaki hikayeyi sık sık merak etmişimdir ama bu da Carson gibi bir muamma.

Rüzgâr etrafımı sarıyor ve adımlarımı hızlandırıyorum. Laurence'ların evi adanın benimkinden diğer tarafında ve gökyüzü açılmadan önce oraya varmayı ve yürüyüşün son kısmını bardaktan boşanırcasına yağın yağmurda yapmamayı gerçekten çok istiyorum. Bahar mevsimindeyiz ama hava sıcaklığı günün bu saatinde yağmurun serinliğini giderecek kadar yüksek değil ve eğer yağmura yakalanırsam çok kötü olacak. Başımı rüzgâra doğru eğip biraz daha hızlı gitmek için kendimi zorluyorum. Dean'ın evine giden dolambaçlı taş patikaya henüz varmıştım ki ilk keskin su damlacıkları vurmaya başlıyor. Eskizleri ve çantamı kendime yaklaştırarak patikadan yukarı koşuyorum ve ön kapıyı koruyan çıkıntının altından verandaya atlıyorum. Ben daha zili çalamadan kapı açılıyor ve Dean o geniş, dostça gülümsemesiyle bana bakıyor. Pencereden izliyor olmalıydı.

"Bunun yerine yüzmek isteseydin bana söyleyebilirdin" diye şaka yapıyor.

Beni içeri almak için geri çekilirken ona gözlerimi deviriyorum. "Çok komik," diyorum. Kendime bakıyorum. Sırılsıklam olmuşum.

"Neden banyoya gidip kurulanmak için bir havlu almıyorsun? Seninle oturma odasında buluşuruz."

"Teşekkürler," diyorum.

Yanımda getirdiğim her şeyi ona veriyorum ve gösterdiği banyoya doğru merdivenleri çıkmaya başlıyorum. Evin ikinci katına sadece birkaç kez çıktım ve merdivenleri çıkarken kendimi hep kıyafetsiz hissederim. Bu tür merdivenler balo elbiseleri ve sosyeteye ilk kez katılan sosyete kızları için ayrılmalı. Düz beyaz sütyen ve külotuna kadar ıslanmış garip bir genç kesinlikle bu basamaklara ait değil. Buralarda bir yerde olduğuna emin olduğum gizli hizmetçi merdivenine geri döndüğümde kendimi daha rahat hissederdim.

Merdivenlerin başına geldiğimde, koridordan bana doğru gelen bir ses duyuyorum. Tanımadığım bir şarkı söylüyor ve merak beni çekiyor. Onu takip etmemeliyim. Kendi işime bakmalıyım.

Banyoya doğru bakıyorum. Oraya gitmem gerekiyordu ama gitmiyorum. Bunun yerine, mümkün olduğunca göze batmamaya çalışarak koridorda yavaşça ilerliyorum. Köşeyi döndüğümde şarkı sesi daha da yükseliyor ve birkaç metre önümde kapısı yarıya kadar açık bir oda görüyorum. Kapıya doğru biraz daha hızlı ilerliyorum ve kendimi duvara yaslıyorum, kalbim göğsümde gergin bir şekilde çarpıyor. Bu, filmlerde görüldüğü kadar pürüzsüz ve sorunsuz hissettirmiyor. Kendi nefesimi duyuyorum ve ıslak kıyafetlerim beni çılgınca titretiyor. Başımı boşluktan odanın içine bakacak kadar çeviriyorum. İçeride Dean'in en büyük kardeşi var. Son sınıf öğrencisi olan Grant Laurence okulun altın çocuğu sayılır. Herkes Grant'i örnek alıyor ve tüm öğretmenler onun üzerine titriyor. Atletik, zeki, muhteşem, her şeye karışan ve anne karnından itibaren "bir yerlere gelen" Grant, fakültede "etkileyici" olarak tanımlanıyor.

Ben ona *mmm* diyorum.

Özellikle de şu anda benden sadece birkaç adım ötede gömleksiz bir şekilde dururken, halterle bukleler yaparken ve isimsiz bir melodi söylerken kaslarını esnetirken bu doğru. Koyu, mürekkep rengi saçları uzun boynunun dibinde ve kulaklarının etrafında kıvrılacak kadar uzun düşüyor. Göremesem de karanlık, kaynayan gözlerini hayal edebiliyorum.

[Örnek sonu. Evlilik Hatası'nı okumaya devam etmek için buraya tıklayın.](#)

AYRICA R.S. LIVELY TARAFINDAN

Milyarder Koruyucumun Evlilik

Hatası

Sevmekten Nefret

Ettiğin Kadar

Değil

Kazara Kraliyet

YAZAR HAKKINDA

R.S. Lively, Ruth Scott ve Lauren Lively'den oluşan bir romantizm yazarlığı ikilisidir. Çevirdiğiniz her sayfada, kitaplara olan tutkuları ve romantizm sevgileri ortaya çıkıyor. Romanlarının sizi kahkahalara boğacağı ve gününüzü/gecenizi aydınlatacağı garanti. Eğer güzel, seksi, komik ve tatlı bir aşk romanı arıyorsanız... Onların harika eserlerine bayılacaksınız!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.